

სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა სამართაშორისო აკადემია
პოლიტიკური მენეჯმენტის სამართაშორისო აკადემია
იურიდიულ მეცნიერებათა სამართაშორისო აკადემია

INTERNATIONAL ACADEMY OF SOCIAL-ECONOMIC SCIENCES
INTERNATIONAL ACADEMY OF POLITICAL MANAGEMENT
INTERNATIONAL ACADEMY OF JURIDICAL SCIENCES

МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК
МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ ПОЛИТИЧЕСКОГО МЕНЕДЖМЕНТА
МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ ЮРИДИЧЕСКИХ НАУК

სახელმწიფო მართვის აქტუალური პრობლემები

*XXXI სამართაშორისო სამეცნიერო
კონფერენციის მასალები*

ACTUAL PROBLEMS OF STATE MANAGEMENT

*MATERIALS OF XXXI INTERNATIONAL
SCIENTIFIC CONFERENCE*

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ

*МАТЕРИАЛЫ XXXI МЕЖДУНАРОДНОЙ
НАУЧНОЙ КОНФЕРЕНЦИИ*

(02.04.2019)

თბილისი
Tbilisi Тбилиси
2019

უპკ (UDC; УДК) 1+32+33+34+35
ს-352 А-19 А-437

სახელმწიფო მართვის აქტუალური პრობლემები.

XXXI საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები (02.04.2019).

თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2019. – 88 გვ.

ACTUAL PROBLEMS OF STATE MANAGEMENT.

MATERIALS OF XXXI INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONFERENCE (02.04.2019).

Tbilisi: International Publishing House “Progress”, 2019. – 88 p.

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ.

МАТЕРИАЛЫ XXXI МЕЖДУНАРОДНОЙ НАУЧНОЙ КОНФЕРЕНЦИИ (02.04.2019).

Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2019. – 88 с.

კონფერენციის საორგანიზაციო კომიტეტი:

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – თავმჯდომარე
ირაკლი გაბისონია (თბილისი, საქართველო) – თანათავმჯდომარე
ანზორ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – თანათავმჯდომარე
ედუარდ კორიტსკი (ჰამბურგი, გერმანია) – წევრი
სლავომირ პარტიცკი (ლუბლინი, პოლონეთი) – წევრი

ORGANIZATION COMMITTEE OF THE CONFERENCE:

ALFRED KURATASHVILI (TBILISI, GEORGIA) – CHAIRMAN
IRAKLI GABISONIA (TBILISI, GEORGIA) – CO-CHAIRMAN
ANZOR KURATASHVILI (TBILISI, GEORGIA) – CO-CHAIRMAN
EDUARD KORITSKY (HAMBURG, GERMANY) – MEMBER
SLAWOMIR PARTYCKI (LUBLIN, POLAND) – MEMBER

ОРГАНИЗАЦИОННЫЙ КОМИТЕТ КОНФЕРЕНЦИИ:

АЛЬФРЕД КУРАТАШВИЛИ (ТБИЛИСИ, ГРУЗИЯ) – ПРЕДСЕДАТЕЛЬ КОМИТЕТА
ИРАКЛИЙ ГАБИСОНИЯ (ТБИЛИСИ, ГРУЗИЯ) – СОПРЕДСЕДАТЕЛЬ КОМИТЕТА
АНЗОР КУРАТАШВИЛИ (ТБИЛИСИ, ГРУЗИЯ) – СОПРЕДСЕДАТЕЛЬ КОМИТЕТА
ЭДУАРД КОРИЦКИЙ (ГАМБУРГ, ГЕРМАНИЯ) – ЧЛЕН КОМИТЕТА
СЛАВОМИР ПАРТЫЦКИЙ (ЛЮБЛИН, ПОЛЬША) – ЧЛЕН КОМИТЕТА

სამეცნიერო რედაქტორი – ალფრედ კურატაშვილი

SCIENTIFIC EDITER – ALFRED KURATASHVILI

НАУЧНЫЙ РЕДАКТОР – АЛЬФРЕД КУРАТАШВИЛИ

რეგენზენტები:

მიხეილ როკეტლიშვილი (ნიუ-იორკი, აშშ) – მეცნ. დოქტორი, პროფ., აკადემიკოსი
ოქსანა სოლდატენკო (კიევი, უკრაინა) – მეცნ. დოქტორი, პროფ., აკადემიკოსი

REVIEWERS:

MIKHAIL ROKETLISHVILI (NEW YORK, USA) – DOCTOR OF SC., PROFESSOR, ACADEMICIAN
OKSANA SOLDATENKO (KIEV, UKRAINE) – DOKTOR OF SC., PROF., ACADEMICIAN

РЕЦЕНЗЕНТЫ:

МИХАИЛ РОКЕТЛИШВИЛИ (НЬЮ-ЙОРК, США) – ДОКТОР НАУК, ПРОФЕССОР, АКАДЕМИК
ОКСАНА СОЛДАТЕНКО (КИЕВ, УКРАИНА) – ДОКТОР НАУК, ПРОФЕССОР, АКАДЕМИК

© ალფრედ ანზორის ძე კურატაშვილი, 2019
ALFRED A. KURATASHVILI, 2019
АЛЬФРЕД АНЗОРОВИЧ КУРАТАШВИЛИ, 2019

ISBN 978-9941-9454-6-5

შპპ 1+32+33+34+35

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო)

იურიდიულ, ეკონომიკურ და ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებებში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, პოლიტიკური მენეჯმენტის საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი და იურიდიულ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “პროგრესი“-ს და საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “იურისპრუდენციის პრობლემები“-ს დამაარსებელი და მთავარი რედაქტორი, ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი

**კანონსაწინააღმდეგოდ და
დანაშაულებრივად
ჩატარებული არჩევნები
მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში,
რაც ”ტრადიციად” ქცეული
უღაგო ფაქტია (!?)**

**დაუსჯელობით გათავხედებულ თანამდებობის პირთა
კრიმინალური ქმედებების ბატონობის პირობებში –
სახელმწიფოში სამართლიანობის დამყარება
შეუძლებელი და მიუღწევადია (!?)**

ჭეშმარიტად ადამიანურ საზოგადოებაში და ჭეშმარიტად ადამიანურ სახელმწიფოში, ანუ ჰუმანოსოციალურ საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივ სისტემაში, რომელიც ყოველი ადამიანის სამართლიან ინტერესებს უნდა ემსახურებოდეს, სახელმწიფო ხელისუფლების უპირველესი ამოცანაა – უპირველესი ამოცანა უნდა იყოს – ხალხის ინტერესების უზენაესობის უზრუნველყოფა [1; და სხვა], რისთვისაც აუცილებელია სახელმწიფოში სამართლიანობის დამყარება, მაგრამ რაც დაუსჯელობით გათავხედებულ თანამდებობის პირთა კრიმინალური ქმედებების ბატონობის პირობებში შეუძლებელი და განუხორციელებადია.

ამასთან, განსაკუთრებით საგანგაშოა კანონსაწინააღმდეგო და კრიმინალური ქმედებები მეცნიერების უმაღლეს ემულონებში, რაც ფაქტობრივად ორგანიზებულ დანაშაულს წარმოადგენს და სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან უმკაცრეს სამართლებრივ რეაგირებას მოითხოვს.

კერძოდ, სრულიად საგანგაშოა და სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის პრობლემას წარმოადგენს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში კანონსაწინააღმდეგოდ და დანაშაულებრივად ჩატარებული არჩევნები აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) არჩევასთან დაკავშირებით საზოგადოებრივ მეცნიერებათა სფეროში, რაც, სამწუხაროდ, უკვე ”ტრადიციად” ქცეულ უღაგო ფაქტს წარმოადგენს (!!).

* * *

ზემოაღნიშნულთან დაკავშირებით, უფრო კონკრეტულად აღვნიშნავ შემდეგს:

მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში გამოცხადდა აკადემიის ნამდვილი წევრების (აკადემიკოსების) არჩევნები.

მათ შორის, გამოცხადდა აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) ასარჩევად საზოგადოებრივ მეცნიერებათა განყოფილებაში 1 ვაკანსია სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“ (ხაზგასმით აღვნიშნავ, რომ გამოცხადდა 1 ვაკანსია სპეციალობით: “პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, და არა “პოლიტოლოგია” ან “ფილოსოფია“), რაზედაც შემდეგ გავამახვილებ ყურადღებას.

აღნიშნულ არჩევნებთან დაკავშირებით, განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის უმნიშვნელოვანესი სამართლებრივი მოთხოვნა და აკადემიკოსად არჩევის ის ერთადერთი კრიტერიუმი, რომელიც განსაზღვრულია საქართველოს კანონით „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“.

კერძოდ, „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-10 მუხლის მე-2 პუნქტის შესაბამისად, აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) „შეიძლება არჩეულ იქნეს... მეცნიერი, რომელსაც საერთაშორისო დონის წვლილი აქვს შეტანილი მეცნიერების განვითარებაში“ [2], რაც ასახულია აგრეთვე საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ნამდვილი წევრების (აკადემიკოსების) 2018 წლის არჩევნების დროებითი დებულების მე-6 პუნქტში [3], და რაც სრულიად სამართლიან სამართლებრივ მოთხოვნას წარმოადგენს.

ამასთან, კანონის ზემოაღნიშნული მოთხოვნა ნიშნავს იმას, რომ ვისაც პრეტენზია აქვს საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის აკადემიკოსობაზე, კარგად უნდა გააცნობიეროს, *უპირველეს ყოვლისა*, შემდეგი:

იმისათვის, რომ პირი დაშვებული იქნეს არჩევნებში მონაწილეობის მისაღებად, მას აუცილებლად უნდა ჰქონდეს შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, რომლებსაც ფუნდამენტური – უდავოდ საერთაშორისო – მნიშვნელობა აქვს, ანუ რითაც მის ავტორს შეტანილი აქვს საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში.

სწორედ აღნიშნულთან დაკავშირებით, სრულიად სამართლიანად წერს საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის უცხოელი წევრი (აშშ, ნიუ-იორკი), რომელიც აკადემიის პრეზიდენტისადმი გამოგზავნილ წერილში (საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში რეგისტრირებულია 8.11.18 წელს №7-124/77) ყურადღებას ამახვილებს შემდეგზე:

„ჩემთვის, როგორც საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის უცხოელი წევრისთვის (საზოგადოებრივ მეცნიერებათა განყოფილება), მეტად მნიშვნელოვანია (განსაკუთრებით, როგორც იურისტისთვის), რომ კანონის შესაბამისად 2018 წლის დეკემბერში საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“ არჩეული იქნეს მეცნიერი, რომელსაც შეტანილი აქვს საერთაშორისო დონის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში

(საქართველოს კანონი „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“, მუხლი 10, პუნქტი 2), რამეთუ ის კანდიდატურა, რომლის წარდგენაში და მეცნიერული მოღვაწეობის შეფასებაში არ არის დაფიქსირებული ამ კანდიდატის მიერ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, განხილვასაც კი არ უნდა დაექვემდებაროს, რადგან ეს კანონსაწინააღმდეგო ქმედება და მეცნიერების შეურაცხყოფა იქნება, რაც უდავოდ უნდა გაითვალისწინოს საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულმა აკადემიამ”.

შემდეგ კი, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის აღნიშნული უცხოელი წევრი (აშშ, ნიუ-იორკი) თავის წერილში გამოხატავს სრულ მხარდაჭერას ერთი კონკრეტული კანდიდატისადმი – “მის მიერ პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და მეცნიერული თეორიების შექმნისათვის..., რომლითაც მან უდავოდ შეიტანა საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, ... და რომელიც არის ასეულობით გამოქვეყნებული სამეცნიერო შრომების ავტორი, მათ შორის, უცხოეთში“.

ამრიგად, *სწორედ ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და ახალი მეცნიერული თეორიების შექმნა წარმოადგენს საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში, ხოლო სხვისი (თუნდაც გენიოსების) იდეების „პროპაგანდა“ და მათი იდეების „კომენტირება“ (რასაც ხშირად აქვს ადგილი), სულაც არ ნიშნავს თითქოსდა აღნიშნული „პროპაგანდისტის“ მიერ საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში, რაზედაც სამართლიანად ამახვილებს აგრეთვე ყურადღებას აკადემიის პრეზიდენტისადმი გამოგზავნილ წერილში ცნობილი უკრაინელი მეცნიერი (ინსტიტუტის დირექტორი), სახელმწიფო მართვის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ოლენა ალენიკოვა (საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში წერილი რეგისტრირებულია 8.11.18 წელს №7-124/72).*

ანალოგიურ პოზიციას გამოხატავენ აგრეთვე სხვა უცხოელი მეცნიერები, აკადემიის პრეზიდენტისადმი გამოგზავნილ წერილებში, მაგრამ სრულიად უშედეგოდ (?!).

პირიქით, თუმცა აკადემიის ხელმძღვანელები აცხადებენ, რომ კანონებს კარგად იცნობენ, მაგრამ, *მიუხედავად მათადმი არაერთი მიმართვისა, კანონსაწინააღმდეგოდ აკეთებენ იმას, რაც მათ თვითონ “სურთ” (?!).*

იქმნება შთაბეჭდილება, რომ აკადემიის ხელმძღვანელები კანონმდებლობის სრული უგულვებელყოფით აკეთებენ იმას, რაც “მოესურვებათ”, ხოლო მათადმი არაერთი კანონიერი მოთხოვნის შემთხვევაში, მოქმედებენ “პრინციპით”: “ძალდი ყვეს, ქარავანი მიდის” (?!).

გასაკვირია, მაგრამ უდავო ფაქტია (?!).

აკადემიაში ზემოაღნიშნულ არჩევნებთან დაკავშირებით უნდა აღინიშნოს ასევე შემდეგი:

უნივერსიტეტში პროფესორის აკადემიური თანამდებობის დასაკავებლად კონკურსში მონაწილეობისათვის კანონმდებლობის თანახმად უდავო და აუცილებელია, რომ პირს ჰქონდეს სამეცნიერო-პედაგოგიური მუშაობის არანაკლებ 6 წლის სტაჟი, რის გარეშეც პირის კანდიდატურა (და მისი საბუთები) აღმიშნული თანამდებობის დასაკავებლად არ განიხილება, რამეთუ “უმაღლესი განათლების შესახებ” საქართველოს კანონის თანახმად (მუხლი 35, პუნქტი 1, ქვეპუნქტი “ა”) – “პროფესორის თანამდებობაზე... შეიძლება აირჩეს დოქტორის ან მასთან გათანაბრებული აკადემიური ხარისხის მქონე პირი, რომელსაც აქვს სამეცნიერო-პედაგოგიური მუშაობის არანაკლებ 6 წლის გამოცდილება...” [4].

ანალოგიურად, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიაში, „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-10 მუხლის მე-2 პუნქტის შესაბამისად [2], სრულიად დაუშვებელია, რომ აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) არჩევნებში მონაწილეობისათვის დაშვებული იქნეს პირი, რომელსაც არა აქვს შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, რაც ასახული (დაფიქსირებული) უნდა იყოს მის მიერ წარმოდგენილ დოკუმენტებში, ანუ აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) არჩევნებში მონაწილეობისათვის კანონმდებლობის თანახმად არ შეიძლება დაშვებული იქნეს პირი, რომელსაც არა აქვს შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

ამასთან, არა მარტო კანონსაწინააღმდეგოა, არამედ მეცნიერთა (განსაკუთრებით კი, აკადემიკოსთა) მხრიდან აგრეთვე სამარცხვინოა, როდესაც მათ “ჰკონიათ” (ანდა ვითომ “ჰკონიათ”), რომ თითქოს პირის მიერ უცხოეთში კონფერენციაზე მოხსენებით გამოსვლა და/ან იქ ნაშრომის (სტატიის და ა.შ.) გამოქვეყნება თავისთავად “ნიშნავს” ამ პირის მიერ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში, რასაც აკადემიაში შესაძლოა იმიტომ აკეთებენ, რათა კანონსაწინააღმდეგოდ აირჩიონ აკადემიკოსად მათთვის “სასურველი” პირი, რომელსაც არა აქვს შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, და, გარდა ამისა, რათა “გამართლონ” (“გათეთრონ”) აკადემიაში კანონსაწინააღმდეგოდ უკვე არჩეული იმ აკადემიკოსების “აკადემიკოსობა”, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში (!!).

სინამდვილეში კი, უცხოეთში ნაშრომის (სამეცნიერო სტატიის და ა.შ.) გამოქვეყნებასთან დაკავშირებით, განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ თუმცა უცხოეთში სამეცნიერო ნაშრომის (ნაშრომების) გამოქვეყნება საერთოდ მნიშვნელოვანია, მაგრამ ეს გამოქვეყნება (მათ შორის, მაღალი რეიტინგის მქონე საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალებში) მხოლოდ იმ შემთხვევაში წარმოადგენს საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში, როდესაც მასში ასახულია ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, რომლებითაც ხდება მსოფლიო მეცნიერების განვითარება.

წინააღმდეგ შემთხვევაში კი, თუმცა უცხოეთში სამეცნიერო ნაშრომების გამოქვეყნება ადასტურებს პირის მონაწილეობას საერთაშორისო სამეცნიერო ურთიერთობებში, მაგრამ მეცნიერების განვითარებაში მის მიერ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანის გარეშე (!!).

ამრიგად, ყველას კარგად უნდა ესმოდეს (მით უმეტეს, მეცნიერებათა აკადემიაში), რომ როგორც საყოველთაოდ ცნობილია, საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში წარმოადგენს ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

სწორედ მეცნიერული შემოქმედების სიღრმისეულ პრობლემებთან დაკავშირებით, მე ჯერ კიდევ მრავალი წლის წინ – *ჯერ კიდევ 2009 წელს, ანუ მაშინ, როდესაც სახელმწიფო მეცნიერებათა აკადემიასთან სადავო არაფერი არ მქონდა* – სრულიად საფუძვლიანად აღვნიშნავდი შემდეგს:

”ისევე, როგორც
ადამიანის მსგავსი მაიმუნი –
ადამიანი არ არის,
მეცნიერის მსგავსი ადამიანი –
მეცნიერი არ არის” [5, გვ. 54].

გარდა ამისა, მეცნიერების მწვავე პრობლემებთან დაკავშირებით შემდეგ უკვე ვწერდი:

”იმ ადამიანს, რომელიც ჭეშმარიტი მეცნიერი არ არის, *მაგრამ რომელსაც თავისი თანამდებობრივი მდგომარეობით მეცნიერებაში გარკვეული უფლებები გააჩნია*, იმდენი გონიერება და სინდისი მაინც უნდა ჰქონდეს, რომ არამეცნიერი – ჭეშმარიტ მეცნიერთან არ ”გაათანაბროს”, რამეთუ, ჩემი ღრმა რწმენით:

ისევე, როგორც ქათმის წიწილა ან კურდღლის ბაჭია –
თავისი ფიზიკური ძალით ვერ შეედრება ვეფხვს,
არამეცნიერი, თუნდაც მეცნიერის მსგავსი ადამიანი –
ვერ შეედრება და ვერ გაუთანაბრდება
ჭეშმარიტ მეცნიერს (!)” [6, გვ. 4].

რაც შეეხება იმის კიდევ ერთხელ დადასტურებას, რომ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში წარმოადგენს მხოლოდ ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, მოვიყვან რამდენიმე ცნობილ და საყოველთაოდ აღიარებულ მაგალითს მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში შეტანილი წვლილის შესახებ:

არისტოტელეს წვლილთან დაკავშირებით მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში ვკითხულობთ შემდეგს:

”არისტოტელე არის ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი ბერძენი ფილოსოფოსი, რომელმაც არა მხოლოდ შექმნა ყოვლისმომცველი ფილოსოფიური სისტემა, არამედ აგრეთვე გავლენა მოახდინა მრავალი სამეცნიერო მიმართულების ჩამოყალიბებაზე: სოციოლოგია, ლოგიკა, ფიზიკა, ქიმია. მისი შრომები გამოიყენებოდა მისი სიკვდილის შემდეგ მრავალი ასწლეულის განმავლობაში” [7], ანუ არისტოტელეს წვლილი მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში მდგომარეობს მის მიერ ყოვლისმომცველი ფილოსოფიური

სისტემის შექმნაში და გავლენის მოხდენაში ძრავალი სამეცნიერო მიმართულებების ჩამოყალიბებაზე.

ადამ სმიტის წვლილთან დაკავშირებით მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში აგრეთვე აღნიშნულია მის მიერ მეცნიერული აღმოჩენა და ახალი თეორიის შექმნა:

"ა. სმიტის წვლილი მსოფლიო ეკონომიკური თეორიის განვითარებაში იყო ბაზრის "უხილავი ხელის" ფენომენის აღმოჩენა...

ადამ სმიტმა დიდი წვლილი შეიტანა საორგანიზაციო მეცნიერებაში მისი თეორიების განვითარებით. ორგანიზაციულ მეცნიერებაში ყველაზე მნიშვნელოვან წვლილს წარმოადგენს ხელფასის თეორია და შრომის განაწილება" [8].

მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში ცნობილ უკრაინელ მეცნიერთა წვლილთან დაკავშირებით ვკითხულობთ:

"დიდი წვლილი შეიტანა მსოფლიო ფიზიკის განვითარებაში ბერლინში კრისტალოფიზიკის ინსტიტუტის დამფუძნებელმა და დირექტორმა, ტ. შვეჩენკოს სახელობის სამეცნიერო საზოგადოების საპატიო წევრმა, ოსტაპ სტასივმა.

მან გამოაქვეყნა თავისი ნაშრომი, „რომლითაც დაიწყო ახალი მიმართულება მყარი სხეულის ფიზიკაში“ [9].

"შეუძლებელია არ გავიხსენოთ უკრაინის გამოჩენილი მეცნიერი და პატრიოტი, რომლის სახელითაც მსოფლიოც ამაყობს. ეს ოლეგ ბილანიუკია. ის ბილანიუკი, რომელმაც 60-იან წლებში გაბედა ა. აინშტაინისა და მეცნიერთა მთელი თაობის ავტორიტეტის ხელყოფა... ამგვარად მან საფუძველი ჩაუყარა თეორიული ფიზიკის ახალ დარგს" [9].

რაც შეეხება მსოფლიო ეკონომიკური აზრის განვითარებაში რუსეთის მეცნიერთა წვლილს, ამასთან დაკავშირებით ვკითხულობთ:

„რუსეთის ეკონომისტთა შორის გამოიჩინა მ.ი. ტუგან-ბარანოვსკი (1865-1919). მან გამოიკვლია ბაზრის ფუნდამენტური პრობლემები, ...

მეცნიერმა განსაკუთრებული წვლილი შეიტანა ეკონომიკური ციკლის თეორიის განვითარებაში“ [10].

„ტუგან-ბარანოვსკიმ შეიმუშავა ახალი სისტემური მიდგომა ეკონომიკური კრიზისების და მათი მიზეზების არსის დასაბუთებისათვის. მან პირველად ჩამოაყალიბა ციკლის საინვესტიციო თეორიის ძირითადი კანონი“ [10].

„რუსული ეკონომიკური აზრის ისტორიაში ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი ადგილი სამართლიანად ეკუთვნის ა.ვ. ჩაიანოვს – შეიმუშავა გლეხური მეურნეობის საოჯახო-შრომითი კონცეფცია, სასოფლო-სამეურნეო კოლპერაციის თეორია“ [10].

„ნ.დ. კოდრატიევი (1892-1938) მნიშვნელოვანი წვლილი შეიტანა მაკროეკონომიკური რეგულირების პრობლემების შემუშავებაში. ის შევიდა ეკონომიკური აზრის ისტორიაში, უპირველეს ყოვლისა, კონიუნქტურის არსის გამოვლენის და ეკონომიკური განვითარების თეორიის შემუშავების გამო...“ [10].

ამრიგად, ზემოთ მოყვანილი მაგალითები ცნობილ მეცნიერთა მიერ მსოფლიო მეცნიერების განვითარებაში შეტანილი წვლილის შესახებ, კიდევ ერთხელ ადასტურებს, რომ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში წარმოადგენს მხოლოდ ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, როგორც უკვე აღინიშნა ჩემს მიერ, კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივ – ქმედებას წარმოადგენს იმ პირთა დაშვება აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) არჩევნებში მონაწილეობისათვის, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში.

ამასთან, მათ მიერ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში ასახული უნდა იყოს წარმოდგენილ დოკუმენტებში.

მასასადამე, აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) არჩევნებში მონაწილეობისათვის კანონმდებლობის თანახმად არ შეიძლება დაშვებული იქნეს პირი, რომელსაც არა აქვს შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

ხოლო აკადემიკოსობის არჩევნებში მონაწილეობის მისაღებად იმ პირთა კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – დაშვების შემთხვევაში, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, ანუ რომლებსაც არა აქვთ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, არჩევნების შედეგები ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი.

ამასთან, არჩევნების შედეგები ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი იმ შემთხვევაშიც, თუ ვაკანსიაზე კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – დაშვებული აკადემიკოსობის კანდიდატების მონაწილეობით ჩატარებული არჩევნები ჩაიშალა, რამეთუ ამ შემთხვევაში ჩატარებული არჩევნების და მისი შედეგების კანონიერების და სამართლიანობის არავითარი საფუძველი არ არსებობს.

არჩევნების შედეგების ბათილად ცნობის შემდეგ კი, ამ არჩევნებში მონაწილეთა რეგისტრაციიდან უნდა მოიხსნან კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – დაშვებული პირები, ანუ ის პირები, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, და მათი რეგისტრაციიდან მოხსნის (მათი რეგისტრაციის ბათილად ცნობის) მომენტიდან ხელახლა უნდა ჩატარდეს, უფრო ზუსტად კი, უნდა გაგრძელდეს იგივე არჩევნები, მაგრამ მხოლოდ კანონიერად უკვე დარეგისტრირებულ მეცნიერთა მონაწილეობით.

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ იმ რეგისტრირებულ პირთა რეგისტრაციის ბათილად ცნობაზე უარი, რომლებიც არ არიან პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და მეცნიერული თეორიების შემქმნელი – არა მარტო კანონსაწინააღმდეგოდ ქმედება და მეცნიერების შეურაცხყოფა, არამედ აგრეთვე მეცნიერების დაცინვა და ანტისახელმწიფოებრივი ქმედება იქნება, რაც მრავალგვარ საფუძველიან ეჭვებს გამოიწვევს (?!).

* * *

გარდა ზემოაღნიშნულისა, ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი აკადემიკოსობის იმ მსურველთა რეგისტრაცია, რომლებიც კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – გაატარეს აკადემიაში რეგისტრაციაში აკადემიკოსობის 1 ვაკანსიაზე სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, მაგრამ რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, თანაც ერთდროულად – როგორც პოლიტოლოგიაში, ისე ფილოსოფიაში (?!).

სხვაგვარად წარმოუდგენელია და მოკლებულია ყოველგვარ საფუძველს სამართლებრივი მსჯელობა ამ საკითხზე, რამეთუ აკადემიაში ეს 1 ვაკანსია გამოცხადდა სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, და არა „პოლიტოლოგია“ ან „ფილოსოფია“, რაც სამართლებრივად და ლოგიკურად იმაზე მეტყველებს და იმას ადასტურებს, რომ არჩევნებში მონაწილეობისათვის აკადემიკოსობის მსურველს მოცემულ შემთხვევაში შეტანილი უნდა ჰქონდეს საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, ერთდროულად პოლიტოლოგიაშიც და ფილოსოფიაშიც, რამეთუ ვისაც აირჩევენ აკადემიკოსად, ის არჩეული იქნება 1 ვაკანსიაზე სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, და არა მხოლოდ სპეციალობით – „პოლიტოლოგია“, ან მხოლოდ სპეციალობით – „ფილოსოფია“.

ამიტომ, *ჯერ-ერთი*, იმ პირთა დაშვება არჩევნებში მონაწილეობისათვის აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად), რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, ანუ რომლებსაც არა აქვთ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, წარმოადგენს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ხელმძღვანელთა მხრიდან კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივ – ქმედებას, *კერძოდ კი*, წარმოადგენს მათ მიერ სამსახურებრივი (*თანამდებობრივი*) უფლებამოსილების გადამეტებას და სამსახურებრივი (*თანამდებობრივი*) უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენებას, დაზარალებულის პირადი ღირსების შეურაცხყოფით, *რაც ისჯება თავისუფლების აღკვეთით ვადით ხუთიდან რვა წლამდე, თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევით ვადით სამ წლამდე* [11, მუხლი 332, ნაწილი 3, ქვეპუნქტი “გ”; მუხლი 333, ნაწილი 3, ქვეპუნქტი “გ”].

და, *მეორეც*, იმ პირთა სრულიად უსაფუძვლოდ დაშვება არჩევნებში მონაწილეობისათვის აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) 1 ვაკანსიაზე სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში ერთდროულად, როგორც პოლიტოლოგიაში, ისე ფილოსოფიაში, ასევე წარმოადგენს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ხელმძღვანელთა მხრიდან კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივ – ქმედებას, *კერძოდ კი*, წარმოადგენს მათ მიერ სამსახურებრივი (*თანამდებობრივი*) უფლებამოსილების გადამეტებას და სამსახურებრივი (*თანამდებობრივი*) უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენებას, დაზარალებულის პირადი ღირსების

შეურაცხყოფით, რაც ისჯება თავისუფლების აღკვეთით ვადით ხუთიდან რვა წლამდე, თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევით ვადით სამ წლამდე [11, მუხლი 332, ნაწილი 3, ქვეპუნქტი “გ”; მუხლი 333, ნაწილი 3, ქვეპუნქტი “გ”].

ამასთანავე, განსაკუთრებით უნდა გამახვილდეს ყურადღება ზემოაღნიშნულ და სხვა არაერთ კრიმინალურ ქმედებაზე, *ჯერ-ერთი*, იმიტომ, რომ ადგილი არ ჰქონდეს სისხლის სამართლის დანაშაულის დაფარვას, რაც ასევე სისხლისსამართლებრივად დასჯად ქმედებას წარმოადგენს, და, *მეორეც*, იმიტომ, რომ აღმოიფხვრას კრიმინალური ქმედებები მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში.

აქვე საჭიროდ მიმაჩნია გამახვილდეს ყურადღება აკადემიის ხელმძღვანელთა მხრიდან სრულიად უსაფუძვლო მცდელობაზე გაამართლონ კანონსაწინააღმდეგო ქმედებები შემდეგ ვითომდა ”არგუმენტზე” აპელირებით:

საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში „აცხადებენ“, რომ საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ნამდვილი წევრების (აკადემიკოსების) 2018 წლის არჩევნების დროებითი დებულების თანახმად (პუნქტი 17): „აკადემიის აკადემიკოსობის კანდიდატის შერჩევისას განყოფილებათა საერთო (გაერთიანებულ) კრებაზე კენჭისყრის ბიულეტენში შეყვანილ იქნება ყველა რეგისტრირებული კანდიდატი ანბანური წესით“ [3] (!!).

ამასთან დაკავშირებით საყურადღებოა, რომ ზემოთ აღნიშნული მიდგომა სრულიად კანონიერი იქნებოდა იმ შემთხვევაში, აკადემიაში რომ არ ატარებდნენ რეგისტრაციაში იმ პირებს, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო – ფუნდამენტური – დონის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, მაგრამ ვინაიდან ადგილი აქვს კანონსაწინააღმდეგო ქმედებას, რაც გამოიხატება იმ პირთა რეგისტრაციაში, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო – ფუნდამენტური – დონის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, აღნიშნული დებულება წინააღმდეგობაში მოდის კანონის მოთხოვნასთან (!!).

ამიტომ, უპირველეს ყოვლისა, უნდა გაუქმდეს აკადემიკოსობის კანდიდატთა ყველა კანონსაწინააღმდეგოდ განხორციელებული რეგისტრაცია, რადგან აღნიშნული დებულების“ მე-17 პუნქტი ამ კონკრეტულ შემთხვევაში წინააღმდეგობაში მოდის კანონის მოთხოვნასთან, რის გამოც მას იურიდიული ძალა არა აქვს, ხოლო „დროებით დებულების“ მე-17 პუნქტის ბოლოს უნდა დაისვას მძიმე და მას უნდა დაემატოს შემდეგი სიტყვები: „რომელსაც შეტანილი აქვს საერთაშორისო – ფუნდამენტური – დონის წვლილი მეცნიერების განვითარებაში“, რათა აღიკვეთოს აკადემიაში არჩევნების ჩატარებისას კანონსაწინააღმდეგო ქმედებები, და რათა აკადემიკოსობის არჩევნებში დაშვებულნი იქნენ და აკადემიკოსებად არჩეულნი იქნენ მხოლოდ ის მეცნიერები, რომელთაც ნამდვილად აქვთ შეტანილი საერთაშორისო დონის წვლილი – ფუნდამენტური წვლილი – მეცნიერების განვითარებაში.

* * *

პრინციპულად მნიშვნელოვანია აგრეთვე ყურადღება გამახვილდეს შემდეგზე:

თუმცა არავის არ ეკრძალება ჰქონდეს აკადემიკოსობის სურვილი, მაგრამ, *რბილად რომ ვთქვათ*, გაკვირვებას იწვევს, თუ რის საფუძველზე ხდება იმ მეცნიერთა კანონსაწინააღმდეგოდ წარდგენა აკადემიკოსის ვაკანსიაზე და მათი სამეცნიერო მოღვაწეობის „შეფასება“, რომელთაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში (!!).

რა არის ეს: აკადემიაში წარმდგენის მიზანდასახული კანონსაწინააღმდეგო ქმედება, მისთვის “სასურველი” პირის აკადემიკოსად ასარჩევად, თუ კანონის მოთხოვნის ელემენტარული უცოდინარობა ან მისი სრული უგულებელყოფა?!

ეს ხომ დანაშაულებრივ ქმედებებში თანამონაწილეობაა, ანუ ეს ხომ რეალურად დანაშაულებრივი ქმედებაა, რამეთუ ამ წარდგენით იქმნება იმ პირის აკადემიკოსად არჩევის შესაძლებლობა, რომელსაც არა აქვს შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, და ამით იქმნება ასევე სახელმწიფო ბიუჯეტის მრავალი წლის მანძილზე ყოველთვიურად ძარცვის შესაძლებლობა აკადემიკოსად წარდგენილი პირის სასარგებლოდ, რომელიც მისი ”რეკომენდატორის” მხარდაჭერით და სხვა ”გზებით” შესაძლოა არჩეული იქნეს ”აკადემიკოსად” (!!).

ნუთუ ზემოაღნიშნულ ქმედებაზე არ უნდა არსებობდეს არავითარი იურიდიული პასუხისმგებლობა?!

ნუთუ პირს, *მათ შორის (და მით უმეტეს)*, აკადემიკოსს, მხოლოდ უფლებები უნდა ჰქონდეს, და ნუთუ მას პასუხისმგებლობა არ უნდა ეკისრებოდეს მისი უფლებების კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – გამოყენების შედეგებზე, ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის [12; და სხვა] შესაბამისად?!

* * *

მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში აკადემიკოსობის არჩევნების ჩატარების დროს ზემოაღნიშნულ კანონსაწინააღმდეგო ქმედებებთან ერთად უნდა აღინიშნოს აგრეთვე შემდეგი:

„საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“ საქართველოს კანონის (მუხლი 11) თანახმად:

აკადემიის ნამდვილი წევრის (აკადემიკოსის), საპატიო აკადემიკოსის, აკადემიის უცხოელი წევრისა და აკადემიის სტიპენდიატის არჩევის წესი განისაზღვრება აკადემიის წესდებით [2].

ხოლო საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წესდების თანახმად (თავი X, მუხლი 6):

“აკადემიის ნამდვილი წევრობის (აკადემიკოსობის) კანდიდატთა არჩევნებისას განყოფილებაში ხმის უფლებით სარგებლობენ აკადემიის ნამდვილი წევრები (აკადემიკოსები)” [13].

ამასთან, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წესდების ეს მოთხოვნა წინააღმდეგობაში მოდის საქართველოს კანონმდებლობასთან იმის გამო, რომ ამ წესდების თანახმად (თავი X, მუხლი 4):

”საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ნამდვილი წევრობისა (აკადემიკოსობის) ... წამოყენების უფლება აქვთ: საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წევრებს, სამეცნიერო დაწესებულებებს, სახელმწიფო უმაღლეს სასწავლებლებსა და სამეცნიერო საზოგადოებებს” [13].

ამრიგად, ის აკადემიკოსები, რომლებმაც წამოაყენეს აკადემიის ნამდვილი წევრობის (აკადემიკოსობის) კანდიდატები თვითონვე ირჩევენ მათ აკადემიკოსებად, რაც აშკარად კანონსაწინააღმდეგო ქმედებას წარმოადგენს, რამეთუ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის თანახმად:

“მუხლი 8. საქმის მიუკერძოებლად გადაწყვეტა

1. ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია თავისი უფლებამოსილება განახორციელოს მიუკერძოებლად.

2. ადმინისტრაციულ წარმოებაში არ შეიძლება მონაწილეობა მიიღოს თანამდებობის პირმა, რომელსაც აქვს პირადი ინტერესი, ანდა არსებობს სხვა გარემოება, რომელიც ზეგავლენას მოახდენს საქმის გადაწყვეტაზე” [14].

“მუხლი 92. ადმინისტრაციულ წარმოებაში მონაწილეობის დაუშვებლობა

1. ადმინისტრაციულ წარმოებაში არ შეიძლება მონაწილეობდეს ადმინისტრაციული ორგანოს ის თანამდებობის პირი, რომელიც:

- ა) თვითონ არის დაინტერესებული მხარე საქმეში;
- ბ) საქმეში მონაწილე დაინტერესებული მხარის ან მისი წარმომადგენლის ნათესავია;
- გ) საქმეში მონაწილე დაინტერესებული მხარის წარმომადგენელია;
- დ) იყო ექსპერტი მოცემულ საკითხთან დაკავშირებით;” [14].

ვფიქრობ, რომ აქ შემდგომი კომენტარები ზედმეტია (!!).

ამიტომ, ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი აკადემიკოსობის ყველა არჩევნების შედეგები (მათ შორის, ჩაშლილი არჩევნები), რომელ არჩევნებშიც მონაწილეობდნენ აკადემიკოსობის კანდიდატების წარმდგენი აკადემიკოსები, და არჩევნების შედეგების ბათილად ცნობის შემდეგ, ამ არჩევნებში მონაწილეთა რეგისტრაციიდან უნდა მოიხსნან კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – დაშვებული პირები, ანუ აკადემიკოსობის ის კანდიდატები, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, და მათი რეგისტრაციიდან მოხსნის (მათი რეგისტრაციის ბათილად ცნობის) მომენტიდან ხელახლა უნდა ჩატარდეს, უფრო ზუსტად კი, უნდა გაგრძელდეს იგივე არჩევნები, მაგრამ მხოლოდ კანონიერად უკვე დარეგისტრირებულ მეცნიერთა მონაწილეობით.

ამასთან, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წესდებაში (13, მუხლი 7, მუხლი 9) უნდა შევიდეს ცვლილებები, რომლის თანახმად იმ აკადემიკოსებს, რომლებმაც წამოაყენეს აკადემიის ნამდვილი წევრობის (აკადემიკოსობის) კანდიდატები, უნდა აეკრძალოთ განყოფილებაში აკადემიის ნამდვილი წევრობის (აკადემიკოსობის) კანდიდატთა შერჩევაში ყოველგვარი მონაწილეობა, და აგრეთვე აკადემიის საერთო კრებაზე ხმის უფლებით სარგებლობის და საერთოდ არჩევნებში ყოველგვარი მონაწილეობის უფლება.

* * *

და კიდევ, თუშეცა აკადემიკოსებს ირჩევენ ფარული კენჭისყრით, მაგრამ არცერთ აკადემიკოსს არა აქვს უფლება კანონსაწინააღმდეგოდ მისცეს ხმა მეცნიერების სფეროს იმ წარმომადგენლის არჩევას, რომელსაც არა აქვს შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, რამეთუ ეს გამოიწვევს სახელმწიფო ბიუჯეტის ძარცვას პირის დაუმსახურებლად და კანონსაწინააღმდეგოდ ”აკადემიკოსად” არჩევის გამო, რაც სისხლის სამართლის დანაშაულს წარმოადგენს (!!).

ასევე აკადემიკოსს არა აქვს უფლება კანონსაწინააღმდეგოდ არ მისცეს ხმა მეცნიერების იმ წარმომადგენელს, რომელსაც შეტანილი აქვს საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, რამეთუ ეს გამოიწვევს იმ მეცნიერის ტრეფიკინგს, რომელიც კანონის თანახმად იმსახურებდა აკადემიკოსად არჩევას, რაც, *ამავე დროს*, კვალიფიცირებული უნდა იყოს – როგორც ამ ეროვნული აკადემიის აკადემიკოსის მიერ სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტება და სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება [11, მუხლები – 143¹, 332, 333], რაზედაც მას პასუხი უნდა მოეთხოვოს ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პოლიტიკური და სამართლებრივი თეორიის შესაბამისად [12], როგორც მოქმედი კანონმდებლობის, ისე ამ თეორიის საფუძველზე შექმნილი სამართლებრივი მექანიზმების გამოყენებით.

* * *

განსაკუთრებით უნდა გამახვილდეს აგრეთვე ყურადღება კანონსაწინააღმდეგო ქმედებების მამხილებელ განცხადებასთან დაკავშირებით აკადემიიდან გამოგზავნილ სრულიად უსაფუძვლო პასუხზე.

კერძოდ, ნაცვლად ამ არჩევნების კანონიერ ჩარჩოში მოქცევის მცდელობისა, აღნიშნულ – საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში ამ არჩევნებთან დაკავშირებული კანონსაწინააღმდეგო ქმედებების “გამათეთრებელ” – სრულიად უსაფუძვლო პასუხში, რომელიც აკადემიიდან იქნა გამოგზავნილი, ვკითხულობთ, რომ აკადემიის პრეზიდენტის ბრძანებით შექმნილი კომისიის დასკვნიდან გამომდინარე, თითქოს განცხადებაში „დასმული საკითხი უსაფუძვლოა და არ ექვემდებარება დაკმაყოფილებას“ (?!), მაგრამ, *რაც ძალიან მნიშვნელოვანია*, არ გამოგზავნეს კომისიის დასკვნა, რომლითაც კომისია შეეცდებოდა განცხადებაში დასმული საკითხის თითქოსდა უსაფუძვლობის “დამტკიცებას”.

და ეს ხდება ალბათ იმიტომ, რომ ამ განცხადებაში დასმული საკითხის თითქოსდა “უსაფუძვლობის” “დასაბუთება” შეუძლებელია (?!).

აქ უდავოდ ისმის კითხვა: საქმე ხომ არ გვაქვს სრულ არაკომპეტენტურობასთან, ანდა, *კიდევ უფრო უარეს მოვლენასთან*, ორგანიზებულ დანაშაულთან, როდესაც საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში “ვერ გაურკვევიათ” ან ვითომ “ვერ გაურკვევიათ” (*მიუხედავად ჩემს მიერ წარდგენილი მრავალი არგუმენტისა და უტყუარი მტკიცებულებებისა*), თუ კანონდატყვევან ვის აქვს შეტანილი საერთაშორისო დონის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში?!

საქმე ხომ არ გვაქვს სრულ არაკომპეტენტურობასთან, ანდა, *კიდევ უფრო უარეს მოვლენასთან*, ორგანიზებულ დანაშაულთან, როდესაც “ვერ გაურკვევიათ” ან ვითომ “ვერ გაურკვევიათ”, რომ “საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ” საქართველოს კანონის მე-10 მუხლის მე-2 პუნქტის შესაბამისად, აკადემიის ნამდვილ წევრად (აკადემიკოსად) “შეიძლება არჩეულ იქნეს... მეცნიერი, რომელსაც საერთაშორისო დონის წვლილი აქვს შეტანილი მეცნიერების განვითარებაში” [2], რაც ნიშნავს იმას, რომ არჩევნებში მონაწილეობისათვის შეიძლება დაშვებული იქნეს მხოლოდ ის მეცნიერი, რომელსაც შექმნილი აქვს პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები, და არა ის, ვინც ეწევა სხვისი (თუნდაც გენიოსების) იდეების “პროპაგანდას” და მათი იდეების “კომენტირებას”, რამეთუ ეს სულაც არ ნიშნავს თითქოსდა აღნიშნული “პროპაგანდისტის” მიერ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილის შეტანას მეცნიერების განვითარებაში, რაც ჭეშმარიტმა მეცნიერებმა უდავოდ უნდა იცოდნენ (?!).

საქმე ხომ არ გვაქვს სრულ არაკომპეტენტურობასთან, ანდა, *კიდევ უფრო უარეს მოვლენასთან*, ორგანიზებულ დანაშაულთან, როდესაც „ვერ გაურკვევიათ“ ან ვითომ “ვერ გაურკვევიათ”, რომ არჩევნები ტარდება სპეციალობით: “პოლიტოლოგია, ფილოსოფია”, რაც იმას ნიშნავს, რომ არჩევნებში დაშვებისათვის მსურველს ამ შემთხვევაში უნდა ჰქონდეს შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის წვლილი ერთდროულად ორივე დარგში – როგორც პოლიტიკურ, ისე ფილოსოფიურ მეცნიერებებში, რამეთუ კონკურსი ტარდება ერთ ადგილზე არა სპეციალობით: “პოლიტოლოგია ან ფილოსოფია”, არამედ სპეციალობით: “პოლიტოლოგია, ფილოსოფია”, და თუ ვინმეს ეს არ ესმის მეცნიერებათა აკადემიაში – სამარცხვინო ფაქტია (!!).

საქმე ხომ არ გვაქვს სრულ არაკომპეტენტურობასთან, ანდა, *კიდევ უფრო უარეს მოვლენასთან*, ორგანიზებულ დანაშაულთან, როდესაც საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში “ვერ გაურკვევიათ” ან ვითომ “ვერ გაურკვევიათ”, რომ დანაშაულია იმ მეცნიერისგან ჯერ საბუთების მიღება და მისი რეგისტრაცია, ხოლო შემდეგ მისთვის ხმის მიცემა, რომელსაც არა აქვს შეტანილი საერთაშორისო დონის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, რამეთუ ამით ფაქტობრივად ხდება სახელმწიფო ბიუჯეტის ძარცვა, ისევე, როგორც დანაშაულია იმ მეცნიერისთვის ხმის არმიცემა, რომელსაც უდავოდ აქვს შეტანილი საერთაშორისო დონის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, რამეთუ ასეთი კრიმინალური ქმედებით ფაქტობრივად ხდება ამ ჭეშმარიტი მეცნიერის ძარცვა – მისთვის ტრეფიკინგის მოწყობა და ა.შ. (!!).

ნუთუ გასაკვირი არ არის “ტრადიციად” ქცეული ასეთი მანკიერი ქმედებები, რაც, *როგორც უდავოდ და აშკარად ჩანს*, აკადემიის ამჟამინდელი ხელმძღვანელობის პირობებში არ დაწყებულა და არ დამკვიდრებულა, რამეთუ დაუჯერებელია, რომ თითქოს აკადემიკოსებად (*განსაკუთრებით, საზოგადოებრივ მეცნიერებათა განყოფილებაში*) ყოველთვის ირჩევდნენ მხოლოდ იმ მეცნიერებს, რომლებსაც შეტანილი აქვთ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, *მით უმეტეს*, რომ მრავალი ფაქტის – *მრავალი მაგალითის* – მოყვანა შეიძლება იმის დამადასტურებლად, რომ აკადემიკოსებად ყოველთვის არ იყვნენ არჩეული ის მეცნიერები, რომლებსაც შეტანილი ჰქონდათ საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში (!!).

ამასთან განსაკუთრებით გასაკვირია, რომ ეს მანკიერი “ტრადიცია” ამჟამადაც შეუქცევლად გრძელდება, რაც სახელმწიფო უსაფრთხოების ძირგამომთხრელ ქმედებას წარმოადგენს (!!).

ნუთუ ვერ “ხვდებიან” და/ან “ავიწყდებათ”, რომ „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“ საქართველოს კანონის (პრეამბულა) შესაბამისად: “საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემია არის... საქართველოს მთავრობის მეცნიერული მრჩეველი, საერთაშორისო მნიშვნელობის სამეცნიერო მიღწევებისა და მაღალი სამეცნიერო და სამოქალაქო ავტორიტეტის მქონე პირთა გაერთიანება” [2], და არა რაღაცა ეგრეთ წოდებული “კორმუშკა” (!!).

* * *

დაბოლოს, ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, და ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, კატეგორიულად მოვითხოვ, რომ საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში აღმოიფხვრას აკადემიკოსობის არჩევნებთან დაკავშირებული კანონსაწინააღმდეგო ქმედებების შედეგები, რისთვისაც, *უპირველეს ყოვლისა*, ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი ამ არჩევნების შედეგები.

ამასთანავე, ზემოთ ხსენებულ განმცხადებელს ყოველგვარი ვადების დარღვევით მაინც უნდა გადაეცეს აკადემიაში შექმნილი კომისიის „დასკვნა“ მის საქმეზე, რომელიც, ეჭვგარეშეა, სრულიად უსაფუძვლო იქნება (?!).

ამავე დროს, *ნებისმიერ შემთხვევაში*, დაუყოვნებლივ, თანაც კანონიერად და სამართლიანად უნდა ჩატარდეს აკადემიის ნამდვილი წევრის (აკადემიკოსის) ხელოვნურად და დანაშაულებრივად ჩაშლილი არჩევნები სპეციალობით: „პოლიტოლოგია, ფილოსოფია“, რაც უნდა დაიწყოს კანონსაწინააღმდეგო რეგისტრაციიდან აკადემიკოსობის იმ კანდიდატთა მოხსნით (*იმ კანდიდატთა რეგისტრაციის ბათილად ცნობით*), რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში (*რაც მათ მიერ აკადემიაში წარდგენილი დოკუმენტებითაც დასტურდება*), და შემდეგ არჩევნების პროცესი იქიდან უნდა გაგრძელდეს.

ამასთან, არჩევნებში – *განხილვებში და კენჭისყრაში* – მონაწილეობის უფლება უნდა მიეცეთ მხოლოდ იმ აკადემიკოსებს, რომლებსაც აღნიშნულ არჩევნებში თავიდანვე არ ჰყავდათ წარდგენილი აკადემიკოსობის კანდიდატები.

გარდა ამისა, არ უნდა იქნეს დაშვებული, რომ არჩევნებში მონაწილე აკადემიკოსებმა გამოიყენონ ფარული კენჭისყრა კანონსაწინააღმდეგოდ – დანაშაულებრივად – ხმის მიცემის დასაფარავად, რამეთუ ფარული დანაშაულიც – დანაშაულია, და, ასეთ შემთხვევაში, *შესაბამისად*, უნდა ამოქმედდეს სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის მექანიზმები.

წინააღმდეგ შემთხვევაში კი, *ამასთან ერთად*, სრულიად ლოგიკური იქნება საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის, *კერძოდ*, აკადემიაში საზოგადოებრივ მეცნიერებათა განყოფილების არსებობის მიზანშეწონილობის საკითხის განხილვა და გადაწყვეტა, *მით უმეტეს*, რომ ამის უდავო სამართლებრივ საფუძველს იძლევა საქართველოს კანონი “საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი”.

კერძოდ, საქართველოს კანონის “საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი” (მუხლი 60. არარა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი), შესაბამისად:

“1. ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემისთანავე ითვლება არარად, თუ:

დ) მისი შესრულება გამოიწვევს სისხლისსამართლებრივ ან ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევას.

2. არარა აქტების მიმართ არ ვრცელდება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გასაჩივრებისათვის ამ კოდექსით დადგენილი ვადები. ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამომცემი ორგანო ვალდებულია საკუთარი ინიციატივით ან დაინტერესებული მხარის მოთხოვნით არარად აღიაროს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი” [14].

ამრიგად, იმის გათვალისწინებით, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60 მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად “არარა აქტების მიმართ არ ვრცელდება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გასაჩივრებისათვის ამ კოდექსით დადგენილი ვადები” [14], სრულიად კანონიერი და სამართლიანი იქნება, რომ საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში აკადემიკოსობის არჩევნების ჩატარებისას მრავალი კანონსაწინააღმდეგო ქმედების მხილებული ფაქტების გათვალისწინებით, შემოწმდეს (გადამოწმდეს) აკადემიის საზოგადოებრივ მეცნიერებათა განყოფილებაში წლების მანძილზე არჩეულ აკადემიკოსთა კანონიერება, რომლის შედეგად აკადემიკოსობა უნდა შეინარჩუნონ მხოლოდ იმ მეცნიერებმა, რომელთაც აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში.

ხოლო იმ აკადემიკოსების მიმართ, რომლებსაც არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, მაგრამ კანონსაწინააღმდეგოდ მაინც არიან არჩეულნი აკადემიკოსებად, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60 მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, მათი არჩევნების შედეგები არარა აქტად უნდა იქნეს ცნობილი, და, შესაბამისად, ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი მეცნიერებათა აკადემიაში ჩატარებული ყველა იმ არჩევნების შედეგები, რომლითაც ისინი კანონსაწინააღმდეგოდ არჩეულნი იყვნენ “აკადემიკოსებად” (!).

ნუთუ კანონიერად და სამართლიანად შეიძლება ითვლებოდნენ “აკადემიკოსებად” ის პირები, რომლებსაც თვითონ არა აქვთ შეტანილი საერთაშორისო მნიშვნელობის – ფუნდამენტური – წვლილი მეცნიერების განვითარებაში, ანუ რომლებიც კანონსაწინააღმდეგოდ არიან არჩეულნი “აკადემიკოსებად”, და რომ, მიუხედავად ამისა, ისინი ღებულობდნენ გადაწყვეტილებას იმის შესახებ, თუ ვინ იმსახურებს აკადემიკოსად არჩევას?!

ადამიანის, საზოგადოების, სახელმწიფოს და კაცობრიობის ინტერესებიდან გამომდინარე, ბოლოს და ბოლოს უნდა დამყარდეს და დამკვიდრდეს სამართლიანობა და ხალხის ინტერესების უზენაესობა [1; და სხვა], მათ შორის, მეცნიერებაში, ხოლო ამისთვის აუცილებლად უნდა გაირკვეს:

ვინ ვინ არის საზოგადოებრივ მეცნიერებებში?!

ამასთანავე, დაუსჯელობით გათავხედებულ თანამდებობის პირთა კრიმინალური ქმედებების ბატონობის დაძლევისა და აღმოფხვრის გარეშე – სახელმწიფოში სამართლიანობის დამყარება შეუძლებელი და მიუღწევადია (!)

ლიტერატურა

1. კურატაშვილი ალფრედ. ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება და მმართველობითი სამართლის, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სამართლებრივი სისტემისა და მთლიანად სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა სისტემაქმნადი თეორია* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 336 გვ.

2. საქართველოს კანონი „საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის შესახებ“.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/20194?publication=8>

3. საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის ნამდვილი წევრების (აკადემიკოსების) 2018 წლის არჩევნების დროებითი დებულება. 2 ოქტომბერი, 2018.
<http://science.org.ge/newsite/znews/%E1%83%A1%E1%83%90%E1%83%A5%E1%83%90%E1%83%A0%E1%83%97%E1%83%95%E1%83%94%E1%83%9A%E1%83%9D%E1%83%A1-%E1%83%9B%E1%83%94%E1%83%AA%E1%83%9C%E1%83%98%E1%83%94%E1%83%A0%E1%83%94%E1%83%91%E1%83%90-27/>

4. საქართველოს კანონი “უმაღლესი განათლების შესახებ”. კონსოლიდირებული ვერსია (საბოლოო). 20.09.2018.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/32830%23?publication=75>

5. Кураташвили Альфред А. Глубинные проблемы общественных наук в свете Мирового экономического кризиса начала XXI века. *Материалы Международной научной конференции: «Актуальные проблемы общественных наук»* (21-22.12.2009). Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2009.

6. კურატაშვილი ალფრედ. **მეცნიერებათა დოქტორის სამეცნიერო ხარისხის ბათანაბრება მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხთან და/ან დოქტორის აკადემიურ ხარისხთან – კანონსაწინააღმდეგო ქმედება და სამართლებრივი უპიცობაა (?).**

ნუთუ განსაკუთრებული სამართლებრივი კულტურა და გონიერება სჭირდება იმაში გარკვევას, რომ მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხთან და/ან დოქტორის აკადემიურ ხარისხთან – მეცნიერებათა დოქტორის სამეცნიერო ხარისხი გათანაბრებული არ არის და ვერც იქნება (?). საზოგადოებრივ მეცნიერებათა აქტუალური პრობლემები. XXVIII *საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები* (12.10.2017). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2017. – გვ. 3-20.

7. Какое влияние на науку оказал Аристотель.
<https://www.kakprosto.ru/kak-838707-kakoe-vliyanie-na-nauku-okazal-aristotel>

8. Моторная Е.Д. «Вклад Адама Смита в развитие организационной науки». Актуальность для сегодняшней России. <https://scienceforum.ru/2015/article/2015012180>

9. Опишите вклад известных вам украинских ученых в развитие мировой науки. <https://znaniya.com/task/1378410>

10. Вклад российских учёных в развитие мировой экономической мысли. Особенности развития экономической науки в России.
https://studopedia.ru/14_83980_vklad-rossiyskih-uchenih-v-razvitie-mirovoy-ekonomicheskoy-misli-osobennosti-razvitiya-ekonomicheskoy-nauki-v-rossii.html

11. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი. 1999 წლის 22 ივლისი. №2287 რს კონსოლიდირებული ვერსია (საბოლოო). 22.12.2018.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/16426>

12. კურატაშვილი ალფრედ. თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ადამიანის ინტერესების დაცვისა და სოციალურ-ეკონომიკური პროგრესის აუცილებელი მეცნიერული საფუძველი* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 256 გვ.

13. საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის წესდება. საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის საერთო კრების 2016 წლის 12 სექტემბრის № 9 დადგენილების დანართი № 1.

14. საქართველოს კანონი “საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი”. კონსოლიდირებული ვერსია (საბოლოო). 27.12.2018.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/16270?publication=28>

УДК 1+32+33+34+35

Альфред Анзорович Кураташвили (Тбилиси, Грузия)

Доктор экономических философских и юридических наук, профессор в области общественных наук, Президент Международной Академии социально-экономических наук, Президент Международной Академии Политического менеджмента и Президент Международной Академии Юридических наук, Действительный член Нью-Йоркской Академии наук, Академик Академии политических наук США, Основатель и Главный Редактор Международного научного журнала «Прогресс» и Международного научного журнала «Проблемы Юриспруденции», Член Федерации журналистов

**ПРОТИВОЗАКОННЫЕ И
КРИМИНАЛЬНЫЕ ДЕЯНИЯ
В НАЦИОНАЛЬНОЙ АКАДЕМИИ НАУК
ПРИ ПРОВЕДЕНИИ ВЫБОРОВ
В ДЕЙСТВИТЕЛЬНЫЕ ЧЛЕНЫ (В АКАДЕМИКИ)
В СФЕРЕ ОБЩЕСТВЕННЫХ НАУК –
УГРОЗА БЕЗОПАСНОСТИ
ОБЩЕСТВА, ГОСУДАРСТВА
И ЧЕЛОВЕЧЕСТВА (!?)**

**О преступных деяниях
со стороны лиц,
владеющих высшими чинами
и властью в науке (!?)**

Глубинные причины, создающие угрозу безопасности общества, государства и человечества в целом, следует искать, *прежде всего*, в недооценке в высших эшелонах науки – истинных учёных в сфере общественных наук, являющихся творцами принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий (!!).

Более того, особая опасность заключается не только в недооценке истинных учёных в сфере общественных наук, но и в том, что имеет место игнорирование истинных учёных в данной сфере, создавших и способных создавать теоретические основы эффективного управления обществом, государством и человечеством в интересах народа (!!).

И это делается несмотря на внесённый вышеотмеченными истинными учёными международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки (!!).

Притом, отмеченные глубинные причины, создающие угрозу государственной безопасности, следует искать, *одновременно*, и в восхвалении опять-таки в высших эшелонах науки – «пересказчиков» и «комментаторов» чужих идей, и в «возвышении» их до «уровня» будто бы «истинных учёных», что не только преступно, но и позорно (!!).

Следовательно, глубинные причины, создающие угрозу безопасности общества, государства и человечества в целом, следует искать, *прежде всего*, в противозаконных деяниях в высших эшелонах сферы общественных наук, криминально тормозящих научный и социальный прогресс (?!).

Более того, противозаконные деяния в высших эшелонах сферы общественных наук, необходимо рассматривать как превышение должностными лицами своих служебных (должностных) полномочий и как злоупотребление ими служебными (должностными) полномочиями, представляющими собой уголовно наказуемые – явно криминальные – деяния (?!) [1, Уголовный кодекс Грузии, Статьи 332, 333].

Вызывает также особое удивление, когда в высших эшелонах науки, *где в сфере общественных наук даже микроскопом трудно найти истинных учёных – создателей принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий, внёсших международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки*, противозаконно и нагло «придираются» к истинным учёным за то, что будто бы они – *истинные учёные* – «обязаны» были ознакомить с созданными ими принципиально новыми научными направлениями и принципиально новыми научными теориями, *прежде всего*, местных представителей сферы науки (тогда как с этими принципиально новыми научными направлениями и принципиально новыми научными теориями местные представители сферы науки могли бы сами ознакомиться как в библиотеках, так и в интернете), и будто бы лишь только после «одобрения» этих принципиально новых идей местными представителями сферы науки (у которых – у некоторых из них, узнав о создании кем-либо принципиально новых идей, иногда даже поднимается давление от эгоизма), истинные учёные могли – «имели право» – вынести свои творческие идеи для ознакомления с зарубежными учёными (?!).

Удивительно, но факт (?!).

Ведь такое глупое и противозаконное «требование» может возникать лишь в головах тех представителей в высших эшелонах сферы науки, которые сами не являются истинными учёными, ибо не способны творить в науке принципиально новое, и которые из-за эгоистических побуждений всячески пытаются «заглушить» истинных учёных, чтобы на их фоне самим не выглядеть «серыми» (?!).

И ведь именно такое противозаконное деяние представителей высших эшелонов сферы общественных наук является глубинной причиной, создающей угрозу безопасности общества, государства и человечества в целом (?!).

Притом, здесь логически возникает вопрос:

Неужели представители высших эшелонов сферы общественных наук, «традиционно» привыкшие к противозаконным деяниям, *например*, при избрании действительных членов (академиков) в

Национальную Академию наук, не могут хотя бы задуматься о следующем:

Если кто-нибудь подаст в Суд даже через многие годы Иск с требованием о законном признании в соответствии с Общим Административным Кодексом Грузии – Ничтожными административно-правовыми актами [2, Статья 60] всех тех решений Академии, на основе которых ранее противозаконно были избраны действительными членами (академиками) в Национальную Академию наук те ныне здравствующие учёные, считающиеся «академиками» и пожизненно финансируемые из государственного бюджета, которые не внесли международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки, *ибо это законное требование было и является необходимым критерием для избрания учёного действительным членом (академиком) в Национальную Академию наук* [3, Статья 10, пункт 2], то многие решения об их избрании в академики будут аннулированы (*будут признаны недействительными*) с момента их принятия (?!).

Вышеотмеченное же, приведёт к соответствующим тяжёлым – *уголовно наказуемым* – последствиям, как для избравших – для противозаконно голосовавших за избрание лиц академиками, так и для самих противозаконно «избранных» в «академики», явно добившихся избрания академиками – криминальным путем (?!).

Это также приведёт к тяжёлым – *уголовно наказуемым* – последствиям, *прежде всего*, для Руководителей Академии за организованную преступность и т.д. (?!).

Весьма остро должен стоять вопрос и о юридической ответственности тех академиков, которые для избрания в действительные члены (в академики) противозаконно представили кандидатуры «учёных», не внесших международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки, ибо, тем самым, эти академики – «рекомендаторы» – лоббируют постоянное (ежемесячное) ограбление государственного бюджета в пользу тех «претендентов», которые противозаконно будут избраны «академиками» (?!).

Притом, необходимо обратить внимание на то, что эти академики – «рекомендаторы» – сами «имеют» противозаконное «право» голосовать и противозаконно голосуют за избрание представленных ими же кандидатур для избрания действительными членами (академиками), что в соответствии с Общим Административным Кодексом Грузии является явно противозаконным деянием [2, Статьи 8 и 92].

В частности, более конкретно следует привести отмеченные Статьи Административного Кодекса Грузии, в соответствии с которыми:

«Статья 8. Беспристрастное разрешение дела

1. Административный орган обязан осуществлять свои полномочия беспристрастно.

2. В административном производстве не могут участвовать должностные лица, имеющие личный интерес либо при наличии иных обстоятельств могущие повлиять на разрешение дела» [2, Статья 8].

«Статья 92. Недопустимость участия в административном производстве

1. В административном производстве не может участвовать должностное лицо административного органа, которое:

- а) само является заинтересованной стороной в деле;
- б) является родственником участвующей в деле заинтересованной стороны или ее представителя;
- в) является представителем участвующей в деле заинтересованной стороны;
- г) являлось экспертом по данному вопросу;» [2, Статья 92].

Думается, дальнейшие комментарии здесь излишни (?!).

Кроме того, необходимо привлекать к ответственности и тех, кто принимает в Академии и противозаконно регистрирует документы того учёного для избрания в действительные члены (в академики), в представленных документах которого не указан, что он внёс международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки, ибо это процедурное нарушение, с которого начинается противозаконное «делячество» уже непосредственно в Академии наук для избрания действительным членом (академиком) не истинного, а «желаемого» для «кое-кого» будто бы «учёного», вместо избрания истинного учёного (?!).

Принципиально важно обратить внимание и на то, что голосование при избрании действительных членов (академиков) является тайным, в связи с чем ошибочно принято считать, что будто бы за результаты голосования никто не может быть привлечен к ответственности (?!).

В действительности же, тайно совершенное преступление – тоже является преступлением, т.е. тоже является криминальным деянием (?!).

В данном случае преступлением является голосование за избрание действительным членом (академиком) того кандидата, который не внёс международно значимый – *фундаментальный* – вклад в развитие науки, ибо это фактически является голосованием за ограбление государственного бюджета в пользу будто бы «истинного» «учёного» (?!).

Преступлением является также голосование против избрания действительным членом (академиком) того кандидата, который внёс международно значимый – фундаментальный – вклад в развитие науки, ибо это голосование уже является голосованием за ограбление истинного учёного (?!).

Таким образом, тайное голосование должно происходить в соответствии с требованием закона, т.е. академик имеет право голосовать только в поддержку того кандидата, кто внёс международно значимый – *фундаментальный* – вклад в развитие науки, ибо, в противном случае, будет иметь место явно криминальное деяние со стороны голосующего академика – будет иметь место тайное криминальное деяние со стороны голосующего академика, что не только преступно, но и позорно (?!).

* * *

В результате вышеизложенного логически следует, что лишь признанием руководителями Национальной Академии наук противозаконности проведённых ими выборов в академики, и лишь проведением этих выборов заново – *притом проведением их законно, честно и справедливо*, начиная с пересмотра законности регистрации документов, поданных кандидатами в академики, и с аннулирования регистрации тех кандидатов, в представленных документах которых конкретно не отмечается об их международно значимом – *фундаментальном* – вкладе в развитие науки путем создания этими учёными принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий, руководство данной Академии может как бы частично «обелить» свои противозаконные – криминальные – деяния, имеющие место в процессе проведённых выборов в академики, и тем самым может как бы «смягчить» полагаемое им по закону наказание, хотя никакого оправдания их безнаказанной вседозволенности быть не может (?!).

* * *

В связи с проблемой справедливого и законного выявления истинных учёных в сфере общественных наук, *творческая деятельность которых имеет принципиальное значение для обеспечения безопасности общества, государства и человечества*, чрезмерно важным является созданная мной и неоднократно опубликованная Классификация представителей сферы науки, ибо «серые» – *лишённые творческого мышления* – представителей сферы общественных наук, *нередко владеющих высшими чинами и властью в науке*, либо неспособны, либо же не желают различать истинных учёных от «учёнообразных» людей, от «дельцов» в науке, от «вредителей» в сфере науки и даже от «Интеллектуальных» «импотентов» (*с точки зрения творческого мышления*) в науке (?!).

Следовательно, далее, для выявления истинных учёных и предотвращения криминальных деяний при определении различия представителей сферы общественных наук, *особенно при избрании их в академики в Национальной Академии наук и т.д.*, еще раз предлагаю давно созданную мной Классификацию представителей сферы наук.

Притом, считаю необходимым особо подчеркнуть, что в данном случае мной подразумеваются не непосредственно конкретные лица – участники вышеотмеченных выборов, претендующие быть избранными в академики и/или сами академики Национальной Академии наук, ибо это Классификация касается всех представителей сферы общественных наук во Всемирном масштабе.

Хотя, если некоторые представители сферы общественных наук совершенно верно и справедливо «заметят» – «узнают» – себя в этой Классификации, *мягко говоря*, в неприятном для себя ракурсе, то не должны они обижаться не на кого, ибо, *во-первых*, это их личная

проблема, и, *во-вторых*, никто не виноват в том, что они именно «такие», и что они не являются истинными учёными (?!).

* * *

В связи с проблемой научного творчества, считаю необходимым еще раз особо подчеркнуть следующее:

«Принципиально важно отметить, что тот, кто не является истинным учёным, *но который по своему должностному положению имеет определённые права в сфере науки*, должен хотя бы иметь столько ума и совести, чтобы неученого (примкнувшего к сфере науки, но не являющегося ученым) или даже «учёнообразного» человека – не «уравнивать» с истинным учёным, ибо, по моему глубокому убеждению:

Так же, как цыпленка или кролика –
по своей физической силе
невозможно сравнить с тигром,
неученого, или даже «учёнообразного» человека –
невозможно сравнить и уравнивать
с истинным учёным (?!)» [4, с. 28].

Более того, «учёнообразных» «лиц», которые в сфере науки «выглядят» – как «Буйволы в театре», порой не только «уравнивают» с истинными учёными – *создателями всемирно значимых революционно новых научных направлений, революционно новых научных теорий и т.д.*, а даже ставят их «выше» истинных учёных (?!).

Это, *в частности*, может проявиться, *например*, в том, что во время проведения конкурсов на замещение академических или научных должностей и т.д., «учёнообразным» «лицам» могут «отдать» – «присвоить» им в качестве «подарка» – «преимущество», т.е. могут «отдать» им «предпочтение» по сравнению с истинными учёными (?!).

Удивительно, но не исключены подобные и другие случаи, когда, *например*, даже «клопов» в науке могут объявить будто бы «учёными», когда этих «клопов» в науке, *лишённых творческого мышления*, могут «избрать» на должности «профессоров», «избрать» даже «академиками», и когда их – *отмеченных «клопов»* – могут «назначить» даже «научными» руководителями докторантов (?!).

И это несмотря на то, что как я неоднократно и совершенно справедливо отмечал:

«Так же, как
человекообразная обезьяна –
не является человеком,
учёнообразный человек –
не является учёным» [5, с. 70].

Но понимают ли вышеотмеченное – все те лица, *которым по своему должностному положению приходится решать проблемы в сфере общественных наук*, и способны ли они – *все эти лица* – отличать истинного ученого от «учёнообразного» человека в науке вообще, *а тем более*, если они сами не являются истинными учёными?!

И понимают ли вышеотмеченные «лидеры» в сфере общественных наук, что «уравнивать» «учёнообразных» «лиц», *которые в сфере науки «выглядят» – как «Буйволы в театре»*, с истинными учёными – это уголовно наказуемое преступление, что это преступление, подрывающее государственную безопасность и безопасность всего мира, что это преступление против человечности, что это предательство интересов Человека, интересов науки, интересов общества, государства и человечества в целом?!

И еще: Не является ли отмеченная преступная «неразбериха» результатом отсутствия ответственности должностных лиц, которая (т.е. ответственность), *в соответствии с созданной мной Теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц* [б, и др.], должна быть сбалансирована с их правами – принимать решения, но принимающих противозаконные решения?!

* * *

Следовательно, необходимо отметить, что вышеизложенная преступная «неразбериха» и господство невежества в науке – это позор для самой науки, для общества и для государства (?!).

А главное то, что такая преступная «неразбериха» и господство невежества в науке – это, *прежде всего*, позор для тех, кто управляет наукой, обществом и государством (?!).

* * *

Проблема «засорения» общественных наук – это проблема, тормозящая не только развитие науки, но и тормозящая развитие общества, государства и человечества в целом (?!).

Поэтому, чрезмерно важно выяснить:

Кто есть кто в общественных науках?!

Решение отмеченной проблемы – необходимое (хотя и недостаточное) условие развития самой науки, и необходимое условие достижения на этой основе – социально-экономического прогресса.

* * *

В связи с проблемой выяснения и определения того – Кто есть кто в науке вообще, и, *в частности*, Кто есть кто в общественных науках, принципиальное значение – с точки зрения прав и интересов человека, с

точки зрения интересов общества, государства и человечества в целом, как уже отмечалось выше, имеет созданная мной много лет назад и неоднократно опубликованная Классификация представителей сферы науки [7, с. 16-17; и др.].

В частности, в соответствии с созданной мной Классификацией представителей сферы науки необходимо отличать:

1. Истинных учёных – творцов принципиально новых международно значимых научных идей, т.е. творцов революционно новых научных направлений, революционно новых научных теорий и т.д.

2. Научных работников – работников в сфере науки, которые не являются истинными учёными, и заняты подсобной работой в науке.

Следовательно, отмеченные работники хотя и не являются создателями новых международно значимых научных идей, но своим честным трудом способствуют, как творческой деятельности истинных учёных, так и воспитанию студентов и т.д., а тем самым, способствуют развитию науки, общества и государства.

Хотя, несмотря на это, они все-таки остаются лишь работниками в науке, т.е. они не являются истинными учеными, что, на мой взгляд, совершенно естественно.

Ведь общеизвестно, что, например, пианисты или скрипачи сами по себе не являются композиторами, несмотря на то, что они нередко творчески исполняют музыкальные произведения, созданные композиторами.

И это потому, что пианисты или скрипачи не творят новое – не создают новые произведения. А если кто-либо из них творит новое, то лишь в таком случае он является и композитором.

Почему же всех, кто лишь «исполняет» чужие произведения в науке, надо считать учёными (!!).

2¹. Вместе с тем, в отличие от обычных работников науки – в отличие от обычных научных работников, необходимо особо выделить из них тех научных работников, которые хотя и не являются создателями принципиально новых международно значимых научных идей, но которые, несмотря на это, способны воспринять, оценить и использовать принципиально новые международно значимые научные идеи, созданные истинными учёными!!!

Притом, даже лишь осознание и использование принципиально новых международно значимых научных идей, безусловно, важно вообще, и тем более, в условиях, когда истинного учёного, мягко говоря, не так легко можно найти в мире.

3. «Вредителей» в науке, т.е. таких «деятелей» в науке, которые не только сами не являются истинными учёными, не только сами не способны создать новое в науке, а используя свое должностное положение в сфере науки и высшего образования, всячески препятствуют творческому развитию науки, всячески препятствуют творческой деятельности истинных учёных (!!).

И это, видимо, потому, чтобы на фоне истинных учёных им самим не выглядеть «серыми» (!!).

А значит, вредители в науке создают искусственные преграды на пути научного творчества, *в виду чего такие вредители не должны иметь место в науке* [7, с. 16-17; и др.].

«Притом среди таких вредителей в науке обычно встречаются в основном крупные по своему должностному положению в сфере науки и по своим учёным степеням и званиям – вредители науки, ибо у мелких вредителей в науке (*которых также немало в сфере науки*) меньше возможностей создавать препятствия на пути научного творчества» [7, с. 17].

Ведь «антиконституционные препятствия творчески мыслящим учёным, – как я отмечал ещё в 2003 году, – создают именно те «учёные», которые сами ничего ценного не создают (и не могут создать) в науке» [8, с. 302].

Затем уже, т.е. после публикации в 2009 году созданной мной Классификации представителей сферы науки – мной же была разработана и добавлена в эту Классификацию нижеследующая 4-ая категория представителей сферы науки, в соответствии с которой среди представителей сферы науки необходимо отличать:

4. «Интеллектуальных» «импотентов» в науке – тех представителей сферы науки, и, в частности, тех представителей сферы общественных наук, которые так же «разбираются» в науке – как «Буйволы в театре» (!!).

Следовательно, «интеллектуальный» «импотент» – это тот, который также ничего не понимает в науке, как «Буйвол – в театре» (!!).

Таким образом, «интеллектуальные» «импотенты» в науке – это «мёртворожденные» для науки «лица», это ничтожества для сферы науки, которые «каким-то образом» – с помощью «кого-то» – примкнули к сфере науки и тем самым лишь способствуют умиртвлению сферы общественных наук (!!).

Притом, они это делают при поддержке «определенных» должностных лиц – с криминальными наклонностями, «заслуживающими» привлечения их к уголовной ответственности (!!).

Такова созданная мной Классификация представителей сферы науки, т.е. такова, если можно так сказать, «сортировка» представителей сферы науки.

Говоря другими словами:

Такова созданная мной – не номинальная (*не лишь по дипломам и другим документам*), а реальная Классификация представителей сферы науки [7, с. 16-17].

* * *

В связи с созданной мной Классификацией представителей сферы общественных наук, мной же неоднократно отмечалось, что истинная наука – это композиция в сфере науки.

В частности, я ранее – *много лет назад* – отмечал следующее:

«Каждый должен хорошо понимать, что истинная наука – это композиция (творение принципиально нового) в сфере науки, а не механическое исполнение произведений, созданных другими.

Таким образом, истинная наука – это создание качественно новых научных направлений, качественно новых научных теорий и т.д., а не переписывание, повторение наподобие попугаев, и даже не цитирование и не разное комментирование научной новизны, созданной другим, без наличия и фиксирования при этом собственных – всемирно значимых – научных идей» [9, с. 52-53].

И действительно, ведь «Суфлер, – как справедливо пишет известный болгарский ученый, дважды доктор наук Стефан Робев, – лучше всех знает роли в пьесе, но это еще не искусство. Ученый должен проделывать путь там, где еще никто не проходил» [10, с. 154].

Далее Стефан Робев пишет: «Ученый будь он со степенью или без, ценится единственно по творческой работе, которую выполняет, а не по административно узаконенному месту, которое занимает» [10, с. 154].

Что касается истинной науки – как композиции, то необходимо особо отметить, что под композицией я понимаю и подразумеваю истинное творчество – создание композитором всемирно значимых шедевров в музыкальном искусстве, а не «творение» «композитором» чего-то наподобие «наукообразия» в общественных науках, ибо подобный «композитор» так же не является истинным композитором, как «учёнообразный» человек не является истинным учёным (?!).

Следовательно, истинная наука – это всегда композиция, но это именно истинная композиция – как творение принципиально нового!!!

* * *

В заключение, опять-таки в связи с противозаконно проведёнными выборами в Национальной Академии наук на вакансию действительного члена (академика) в отделе общественных наук по специальности: «политология, философия» (а не по специальности: «политология» или «философия»), считаю необходимым еще раз особо отметить, что единственным правовым и справедливым выходом из этого криминального положения является признание руководителями данной Национальной Академии наук противозаконности проведённых ими выборов в академики, и обновление проведения этих выборов в рамках закона, т.е. проведение этих выборов заново – *притом проведение выборов реально законно, честно и справедливо*, начиная с пересмотра законности регистрации документов, поданных кандидатами в академики.

Затем же – за пересмотром законности регистрации документов, поданных кандидатами в академики – должно последовать аннулирование регистрации тех кандидатов, в представленных документах которых конкретно не отмечается об их международно значимом – *фундаментальном* – вкладе в развитие науки путем создания этими учёными принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий.

Более того, необходимо аннулировать все результаты отмеченных выборов в Национальной Академии наук, а затем провести эти выборы опять-таки с участием тех же кандидатур и на основе представленных ими тех же документов, но надо начать (*точнее же, продолжить*) процесс выборов, как уже было отмечено, с аннулирования регистрации тех кандидатур, в представленных документах которых конкретно не отмечается об их международно значимом – *фундаментальном* – вкладе в развитие науки путем создания этими учёными принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий.

Кроме того, необходимо запретить имеющее место противозаконное участие в выборах и в голосовании тех академиков, которыми были представлены – рекомендованы – лица в качестве кандидатур для избрания в академики.

Только таким образом, как уже отмечалось, руководители данной Академии – организаторы проведения выборов, а также участники проведения этих выборов могут как бы частично «обелить» свои противозаконные – криминальные – деяния, имеющих место в процессе проведения выборов в академики, и тем самым могут как бы «смягчить» полагаемое по закону наказание, хотя ничем не может быть оправдана их безнаказанная вседозволенность (?!).

Ведь хотя бы когда-то должен прийти конец вседозволенности и «традиционно» противозаконным – криминальным – деяниям, осуществлённым в процессе проведения выборов в академики в Национальной Академии наук (?!).

ЛИТЕРАТУРА

1. Уголовный кодекс Грузии. Принят 22 июля 1999 года; Введен в действие с 1 июня 2000 года.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/download/16426/143/ru/pdf>

2. Общий Административный кодекс Грузии. Тбилиси, 25 июня 1999 года.
<https://matsne.gov.ge/ru/document/view/16270?publication=28>

3. Закон Грузии «О Национальной академии наук Грузии». Тбилиси, 14 декабря 2007 года, № 5600-вс
<https://matsne.gov.ge/ru/document/download/20194/3/ru/pdf>

4. Кураташвили Альфред А. Истинно научная деятельность – это композиция, это творчество – это творение революционно нового, так же, как истинное творчество в сфере искусства. Авторская принципиально новая классификация представителей сферы науки. *Международный научный журнал «Прогресс», 2017, №7-8. Международная Академия социально-экономических наук. Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2017. – с. 17-32.*

5. Кураташвили Альфред А. Глубинные проблемы общественных наук в свете мирового экономического кризиса начала XXI века. *Актуальные проблемы общественных наук. Материалы Международной научной конференции (21-22.12.2009).* Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2009. – 70-86.

6. Кураташвили Альфред А. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц. Принципиально новое научное направление – необходимая научная основа защиты интересов человека и социально-экономического прогресса (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 256 с.

7. Кураташвили Альфред А. Революционные пути и механизмы преодоления проблем научного творчества. *Актуальные проблемы научного творчества. Материалы Международной научной конференции (11-12.03.2009).* Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2009. – 11-32 с.

8. Кураташвили Альфред А. Права человека и теории экономического выживания народа. Экономический и морально-психологический геноцид: политико-правовые и социально-экономические пути и механизмы его искоренения (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 400 с.

9. Кураташвили Альфред А. Вмешательство в процесс научного творчества – антиконституционное деяние и уголовное преступление (на грузинском языке). *Актуальные проблемы научного творчества. Материалы Международной научной конференции (21-22.12.2009).* Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2009. – 42-61 с.

10. Робев Стефан. Цена открытия. *Журнал «ЭКО» Сибирского отделения АН СССР, 1983, № 10.*

შპპ 1+32+33+34+35

აღფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო)

იურიდიულ, ეკონომიკურ და ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებებში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, პოლიტიკური მენეჯმენტის საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი და იურიდიულ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “პროგრესი“-ს და საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “იურისპრუდენციის პრობლემები“-ს დამაარსებელი და მთავარი რედაქტორი, ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი

**კონსტიტუციურად
“დაკანონებულ” უკანონობა და
სრულიად არაკომპეტენტური მსჯელობა
მოსამართლეთა
უვადოდ დანიშვნასთან
დაკავშირებით (!?)**

**ნუთუ სახელმწიფოში
სამართლებრივი აზროვნებისა და
სამართლებრივი კულტურის
ასეთი დეფიციტია?!**

გასაკვირია, უფრო ზუსტად კი, საგანგაშო ფაქტია, რომ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში მიმდინარეობს სრულიად არაკომპეტენტური მსჯელობა მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნასთან დაკავშირებით (!!).

აღნიშნული მსჯელობის არაკომპეტენტურობა მდგომარეობს იმაში, რომ რატომღაც თითქმის ვერავინ “ვერ ამჩნევს” – ან ვითომ “ვერ ამჩნევს”, რომ მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნა, *ჯერ-ერთი*, ლახავს მრავალი ადამიანის – *მრავალი პოტენციური მოსამართლის* – უფლებებს და კანონიერ ინტერესებს, რომლებსაც – *რომელ პოტენციურ იურისტებსაც* – ფაქტობრივად ეკრძალებათ მომავალში მოსამართლის თანამდებობაზე დანიშვნა, და, *მეორეც*, სრულიად არაკომპეტენტურია მსჯელობა მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნასთან დაკავშირებით, *უპირველეს ყოვლისა*, სწორედ იმის გამო, რომ მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნა წარმოადგებს კონსტიტუციურად “დაკანონებულ” უკანონობას, თავისი შინაარსით წარმოადგებს კონსტიტუციაში ასახულ ანტიკონსტიტუციურ “სამართლებრივ” ნორმას, რამეთუ ამ “ნორმით” უდავოდ ილახება მრავალი ადამიანის უფლებები და კანონიერი ინტერესები (!!).

სწორედ მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნის კონსტიტუციით “დაკანონების” გამო, მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნის გადავადებაც კი დაუშვებლად – *ანტიკონსტიტუციურ გადაწყვეტილებად* – ჩაითვლება, მაშინ როდესაც, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის [1; და სხვა] შესაბამისად, კონსტიტუცია, როგორც საშუალება – *როგორც მთავარი*

სამართლებრივი საშუალება, უნდა ემსახურებოდეს ხალხის ინტერესების უზენაესობას, და არა – პირიქით, რამეთუ კონსტიტუცია და ყველა სხვა სამართლებრივი აქტი იქმნება და არსებობს ხალხისთვის, და არა ხალხი – კონსტიტუციისთვის.

შესაბამისად, სრულიად დაუშვებელია კონსტიტუციაში ისეთი სამართლებრივი ნორმის არსებობა, რომელიც ლახავს ადამიანის უფლებებს და კანონიერ ინტერესებს (?!).

მაშასადამე, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის [1; და სხვა] შესაბამისად, *რომელიც წარმოადგენს რეკოლუციურად ახალ მეცნიერულ მიმართულებას*, სახელმწიფო ხელისუფლება უნდა ხელმძღვანელობდეს არა ეგრეთ წოდებულ ცივილიზებულ სამყაროში "დამკვიდრებული" კანონის უზენაესობით, არამედ უნდა ხელმძღვანელობდეს ხალხის ინტერესების უზენაესობით – ადამიანის ინტერესების უზენაესობით, როგორც სახელმწიფო ხელისუფლების ფუნქციონირების განმსაზღვრელი სოციალური მიზნობრივი მიმართულებით [2; და სხვა].

ამისათვის კი, სახელმწიფო ხელისუფლებამ ხალხის ინტერესების უზენაესობასთან შესაბამისობაში უნდა მოიყვანოს სახელმწიფოს კონსტიტუცია და ყველა სხვა სამართლებრივი აქტი, ნაცვლად იმისა, რომ მან "ბრძალ" მიბადოს ეგრეთ წოდებულ ცივილიზებულ სახელმწიფოებს.

უფრო მეტიც, იმისათვის, რომ ეგრეთ წოდებული ცივილიზებული სახელმწიფოები გადაიქცნენ ჭეშმარიტად ცივილიზებულ სახელმწიფოებად, ამ სახელმწიფოებმა უნდა იხელმძღვანელონ არა კანონის უზენაესობით, არამედ ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის [1; და სხვა] საფუძველზე მათ უნდა იხელმძღვანელონ ხალხის ინტერესების – ადამიანის ინტერესების – უზენაესობით, რასაც უნდა ემსახურებოდეს სახელმწიფოს კონსტიტუცია და ყველა სხვა სამართლებრივი აქტი.

რაც შეეხება მოსამართლეთა დამოუკიდებლობას, ეს უდავოდ მნიშვნელოვანია, მაგრამ მხოლოდ მოსამართლის საქმიანობაში ჩაურევლობის თვალსაზრისით.

ამასთანავე, მხოლოდ მოსამართლეთა დამოუკიდებლობით არ მიიღწევა სამართლიანი სასამართლოს ფუნქციონირება, რამეთუ ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის [3; და სხვა] საფუძველზე მოსამართლეთა უფლებებთან დაბალანსებული მათი პასუხისმგებლობის დაკანონების გარეშე, სასამართლო სისტემაში სამართლიანობის დამყარება და დამკვიდრება სრულიად შეუძლებელია.

უფრო მეტიც, უდავოა, რომ მოსამართლეთა დამოუკიდებლობა – მათ უფლებებთან დაბალანსებული პასუხისმგებლობის არსებობის გარეშე, ქმნის და შეუზღუდავად ზრდის მოსამართლეთა მხრიდან დანაშაულებრივი ქმედებების – მათი მხრიდან კანონსაწინააღმდეგო გადაწყვეტილებების მიღების – პოტენციურ შესაძლებლობებს (?!).

ამასთან, ამ შემთხვევაში მე მსჯელობა მაქვს არა კონკრეტულ მოსამართლეებზე, და, *მით უმეტეს*, არა იმ მოსამართლეებზე, რომელთა ირგვლივ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში დიდი დავა მიმდინარეობს, მაგრამ რომლებსაც – *და რომელთა საქმიანობასაც* – მე არ ვიცნობ, არამედ იმაზე, რომ მთელ მსოფლიოში საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპის თანახმად – კანონის წინაშე ყველა ადამიანი, და, *მათ შორის*, მოსამართლე თანასწორია [4, მუხლი 7; 5, მუხლი 14; 6, მუხლი 14 (ამჟამად მოქმედი საქართველოს კონსტიტუციის – მუხლი 11); 7, მუხლი 19; 8, მუხლი 24; 9, მუხლი 3; 10, მუხლი 1; და სხვა], და სრულიად დაუშვებელია, რომ მოსამართლეს ჰქონდეს "იმუნიტეტი" მის მიერ მიღებულ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივ – გადაწყვეტილებაზე, რამეთუ საერთოდ "იმუნიტეტი" შეიძლება არსებობდეს და უნდა არსებობდეს ავადმყოფობაზე, და არა – დანაშაულზე, რადგან დანაშაულზე "იმუნიტეტის" არსებობა – თვითონ დანაშაულია (!).

თუმცა, *სამწუხაროდ*, მოსამართლეს უდავოდ აქვს "იმუნიტეტი" კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებაზე, რამეთუ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისთვის მოსამართლე არ მიეცემა სისხლის სამართლის პასუხისგებაში [6, 87-ე მუხლის პირველ პუნქტი (ამჟამად მოქმედი კონსტიტუციის 63-ე მუხლის მეორე პუნქტი); 11, მე-40 მუხლის პირველი პუნქტი; და სხვა].

აღნიშნული "იმუნიტეტის" არსებობა კი წარმოადგენს დანაშაულებრივად "დაკანონებულ" ეგრეთ წოდებულ "კრიმას" მოსამართლის კრიმინალური ქმედებების "გასათეთრებლად" და მოსამართლის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისაგან დასაცავად – პასუხისმგებლობის ასაცილებლად, რაც აშკარა წინააღმდეგობაშია კანონის წინაშე ყველა ადამიანის თანასწორობასთან და წარმოადგენს მილიონობით ადამიანის დისკრიმინაციას – წარმოადგენს იმ ადამიანების დისკრიმინაციას, რომლებსაც სახელმწიფოებრივი თანამდებობები არ უკავიათ, და რომლებსაც "იმუნიტეტის" არარსებობის გამო ეკისრებათ სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობა მათ მიერ ჩადენილი კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – ქმედებებისათვის (!).

* * *

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სრულიად ლოგიკურ გააკვირვებას იწვევს ის ვითარება, რომ მიუხედავად მოსამართლეთა პასუხისმგებლობის არარსებობის პრობლემაზე ჩემს მიერ მრავალი მწვავე სამეცნიერო ნაშრომის გამოქვეყნებისა და სახელმწიფო ხელისუფლების უმაღლესი ეშელონებისადმი არაერთი მეცნიერულად დასაბუთებული მიმართვისა, ადგილი აქვს ამ პრობლემის სრულ იგნორირებას, ანუ ამ პრობლემაზე არავითარი მსჯელობა არ მიმდინარეობს და მას არავითარი ყურადღება არ ექცევა (!).

ამრიგად, სრულიად გაუგებარია, რომ სახელმწიფოში, რომელშიც ცხოვრობენ და მოღვაწეობენ მაღალკვალიფიციური იურისტები, რატომღაც მსჯელობენ მხოლოდ მოსამართლეთა დამოუკიდებლობაზე და მათ უვადოდ დანიშვნაზე, ხოლო უმთავრეს სამართლებრივ და სახელმწიფოებრივ პრობლემაზე – მოსამართლეთა პასუხისმგებლობაზე, რომლის გადაჭრის გარეშე სასამართლო სისტემაში კანონიერებისა და სამართლიანობის დამყარება და დამკვიდრება მხოლოდ ცრუ ოცნებად დარჩება, თითქმის არაფერ არ ფიქრობს (?!).

ზემოაღნიშნული კი, უდავოდ ბადებს ლოგიკურ კითხვას:

ნუთუ სახელმწიფოში სამართლებრივი აზროვნებისა და სამართლებრივი კულტურის ასეთი დეფიციტია?!

* * *

მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნის პრობლემაზე, შემდეგ აქვე გთავაზობთ 22.02.2018 წელს ჩემს მიერ გამოქვეყნებულ სამეცნიერო ნაშრომს თემაზე:

”მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა – კონსტიტუციურად “დაკანონებული”, მაგრამ კონსტიტუციის არსის, დანიშნულებისა და პრინციპების საწინააღმდეგო ქმედებაა (?!). ნუთუ ვერ ხვდებიან სასამართლო სისტემის მაღალ ეშელონებში, საკანონმდებლო და აღმასრულებელ ხელისუფლებაში, რომ მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა – კანონის წინაშე ყველა ადამიანის თანასწორობის უხეში დარღვევა და მოსამართლის კრიმინალური ქმედებების მასტიმულირებელი ფაქტორია (?!)” [12, გვ. 55-60], რომელშიც ასახულია აგრეთვე მოსამართლის უვადოდ დანიშვნის პრობლემაზე ჩემს მიერ ჯერ კიდევ 2010 წელს, და ასევე 2015 წელს გამოქვეყნებული იდეები.

* * *

“მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა სასამართლო სისტემის მაღალ ეშელონებში და საერთოდ სახელმწიფო ხელისუფლებაში “რატომღაც” მიაჩნიათ სასამართლოს – მოსამართლეთა – “დამოუკიდებლობის” “მნიშვნელოვან” გარანტიად (?!).

ეს რომ ნამდვილად ასე არ მიაჩნდეთ, მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა სახელმწიფოს კონსტიტუციით არ იქნებოდა გათვალისწინებული (?!).

ამასთან, ცხადია და უდავოა, რომ მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა ნამდვილად ბევრად უფრო აძლიერებს მის დამოუკიდებლობას მოსამართლის გარკვეული ვადით არჩევასთან შედარებით, მაგრამ რა გარანტია არსებობს იმისი, რომ ზოგიერთი მოსამართლე ამ “დამოუკიდებლობას” უფრო “გარანტირებულად” არ გამოიყენებს თავისი კრიმინალური ზრახვების განსახორციელებლად (?!).

ხომ საიდუმლო არ არის, რომ მოსამართლეთა მნიშვნელოვან ნაწილს – მათ შორის, ბევრ პატიოსან მოსამართლესაც კი – “ჰკონია”, რომ ნებისმიერ სასარჩელო საქმეზე გადაწყვეტილება მან უნდა მიიღოს “თავისი შინაგანი რწმენით” (?!), მაგრამ ამ მოსამართლეებს “ავიწყდებათ” (ან ვითომდა

“ავიწყდებათ”, ანდა “არ ესმით”), რომ მოსამართლეს მართლაც შეუძლია მიიღოს გადაწყვეტილება “თავისი შინაგანი რწმენით”, მაგრამ ეს უნდა მოხდეს მხოლოდ კანონის ფარგლებში, და არა ისე, როგორც მოსამართლეს “მოეპრიანება” (!).

ამრიგად, არაერთ მოსამართლეს – მისი დამოუკიდებლობა “ჰკონია” და “ესმის” არა როგორც (ან არა მხოლოდ როგორც) დამოუკიდებლობა სასამართლო პროცესში და გადაწყვეტილების მიღებისას გარედან ჩარევისაგან, არამედ ზოგიერთ მოსამართლეს დამოუკიდებლობა “ესმის” როგორც მისი “გალმერთება” და “სრული დამოუკიდებლობა” გადაწყვეტილების მიღებისას, რასაც ისიც “აძლიერებს”, რომ მოსამართლეს გადაწყვეტილების მიღებაზე პასუხი არ მოეთხოვება საერთოდ და, მათ შორის, მაგალითად, ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმების შემთხვევაშიც კი (რაც პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსამართლისთვის “საბრალოდ დასკვნას” უნდა წარმოადგენდეს), და რასაც ისიც “აძლიერებს”, რომ აშკარად კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისთვისაც კი მოსამართლე, მოქმედი კანონმდებლობის თანახმად, სისხლის სამართლის პასუხისგებაში არ მიეცემა (!)*.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ცხადზე ცხადია, რომ არსებული კანონმდებლობის, მოსამართლის მიერ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისათვის სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობის არარსებობის (ან თუნდაც მხოლოდ პასუხისმგებლობის ფიქტიური შესაძლებლობის არსებობის) პირობებში, კომპეტენტურ, სპეტაკ და პრინციპულ მოსამართლეთა არსებული დეფიციტის, და განსაკუთრებით კი ბრძენ მოსამართლეთა დიდი – უდიდესი – დეფიციტის პირობებში, მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა წარმოადგენს ზოგიერთი მოსამართლის მიერ კანონსაწინააღმდეგო (დანაშაულებრივი) გადაწყვეტილების მიღების – მოსამართლის მიერ კრიმინალური ქმედებების – მასტიმულირებელ ფაქტორს (!).

* მოსამართლის მიერ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისათვის, ანუ სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებისათვის, სამსახურებრივი უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენებისათვის სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობის არარსებობა (რაც კანონის წინაშე ყველა ადამიანის თანასწორობის საწინააღმდეგოდ – “რატომდაც” დანაშაულად არ ითვლება) ზოგიერთ პატიოსან მოსამართლეშიც კი იწვევს პასუხისმგებლობის “მოღუნებას” ... (!).

ზემოაღნიშნულის მაგალითს წარმოადგენს ის ფაქტი, რომ როდესაც ერთ ჩემს კარგად ნაცნობ მოსამართლეს (რომლის პატიოსნებაში ეჭვის შეტანა ძალიან ძნელია) მე ვუთხარი, რომ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისათვის მოსამართლეს უნდა ეკისრებოდეს სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობა მეთქი, მან მიპასუხა:

“ასე რომ იყოს, მე აქამდე უკვე 15-ჯერ ჩამსვამდნენ ციხეშიო” (!).

წარმოიდგინეთ, რომ თუ შედარებით “პატიოსანი” მოსამართლე (რომელიც ანგარებით არ იღებს გადაწყვეტილებებს) ამას ამბობს, რას იზამენ უვადოდ დანიშნული “საეჭვო” მოსამართლეები (!).

მაშასადამე, მიუხედავად იმისა, რომ მოსამართლის უკიდოდ დანიშვნა სასამართლო სისტემის მაღალ ემელონებში და ა.შ., “მიჩნეულია” თითქოსდა სამართლიანი სასამართლო გადაწყვეტილებების მიღების მნიშვნელოვან “გარანტიად”, *ჩემი ღრმა და მეცნიერულად დასაბუთებული რწმენით*, სრულიად უდავოა, რომ მოსამართლის უკიდოდ დანიშვნა წარმოადგენს კონსტიტუციურად “დაკანონებულ”, მაგრამ კონსტიტუციის არსის, დანიშნულებისა და პრინციპების საწინააღმდეგო ქმედებას (?!).

ამიტომ ისმის კითხვა:

ნუთუ ვერ ხვდებიან სასამართლო სისტემის მაღალ ემელონებში, სახელმწიფოს (სახელმწიფოების) საკანონმდებლო და აღმასრულებელ ხელისუფლებაში (ხელისუფლებებში), რომ მოსამართლის უკიდოდ დანიშვნა – კანონის წინაშე ყველა ადამიანის თანასწორობის უხეში დარღვევაა, *რაც იწვევს მრავალი ღირსეული ადამიანის დისკრიმინაციას (იწვევს იმ ადამიანების დისკრიმინაციას, რომლებსაც კონკურსის წესით მოსამართლეობა არ ელირსებათ, რამეთუ უნდა ელოდონ უკიდოდ დანიშნული მოსამართლეების “დაბერებას”, და ამ ლოდინში თვითონაც “დაბერდებიან”*), და რომ, *ამავე დროს*, ეს წარმოადგენს მოსამართლის კრიმინალური ქმედებების მასტიმულირებელ ფაქტორს (?!).

ამასთან დაკავშირებით, ასევე ისმის კითხვა:

ნუთუ სასამართლო სისტემის რეფორმა თვითმიზანს წარმოადგენს, რათა “რეფორმა” “საქმის კეთებად” ჩაითვალოს (?!).

ანდა ნუთუ სასამართლო სისტემის რეფორმა უნდა ემსახურებოდეს არა ხალხის ინტერესებს, არამედ მხოლოდ მოსამართლეთა “დამოუკიდებლობას”, რათა ზოგიერთმა მოსამართლემ კანონსაწინააღმდეგო – დანაშაულებრივი – გადაწყვეტილების მიღებისათვის სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობის არარსებობის პირობებში “დამოუკიდებლად” და დაუსჯელად გააუბედუროს მრავალი ადამიანი, ნაცვლად იმისა, რომ ყოველი მოსამართლე იცავდეს ადამიანის კანონიერ უფლებებს, თავისუფლებებს და კანონიერ ინტერესებს (?!).

და კიდევ ერთი კითხვა:

ნუთუ გასაგები არ უნდა იყოს ყველასთვის, რომ სახელმწიფოში სამართლიანი სასამართლოს მიღწევა და დამკვიდრება შეუძლებელი იქნება მანამ, სანამ ლაპარაკი იქნება მხოლოდ მოსამართლეთა „დამოუკიდებლობაზე“, სანამ მოსამართლეს დაიცავს “იმუნიტეტი” პასუხისმგებლობისაგან, და სანამ ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის შესაბამისად* არ ამოქმედდება მოსამართლეთა იურიდიული პასუხისმგებლობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი მექანიზმები, და სანამ არ მოხდება მოსამართლის პასუხისმგებლობის ბალანსირება მის უფლებებთან.

* კურატაშვილი ალფრედ. თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ადამიანის ინტერესების დაცვისა და სოციალურ-ეკონომიკური პროგრესის აუცილებელი მეცნიერული საფუძველი* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 256 გვ., და სხვა.

ამრიგად, თუმცა მოსამართლის დამოუკიდებლობა უდავოდ აუცილებელი და ძალიან მნიშვნელოვანია, მაგრამ ეს დამოუკიდებლობა უნდა იყოს მხოლოდ მოსამართლის დამოუკიდებლობა სასამართლო პროცესში და მოსამართლის მიერ გადაწყვეტილების მიღებისას გარედან ჩარევისაგან.

მაგრამ სრულიად დაუშვებელია, რომ ეს იყოს მოსამართლის "დამოუკიდებლობა" – კანონისაგან, რაც კანონსაწინააღმდეგო – კრიმინალური – ქმედების უდავო მაგალითს წარმოადგენს (?!).

ფაქტობრივად კი, ადგილი აქვს სწორედ იმას, რომ ზოგიერთი (თანაც არა ერთი და ორი) მოსამართლე "დამოუკიდებლობას" იყენებს დანაშაულებრივად – "დამოუკიდებლობას" იყენებს როგორც კანონისაგან "დამოუკიდებლობას" (და ასეთი ჩემთვის ცნობილი არაერთი მაგალითი არსებობს), ხოლო ზოგიერთი უვადოდ დანიშნული მოსამართლე უფრო "გაბედულად" "იმოქმედებს" – კანონისაგან "დამოუკიდებლად" (?!).

* * *

საჭიროდ მიმაჩნია განსაკუთრებით გავამახვილო ყურადღება იმაზე, რომ მოსამართლის უვადოდ დანიშნვის პრობლემასთან დაკავშირებით 2015 წელს, ჩემს ერთ-ერთ სამეცნიერო ნაშრომში აღვნიშნავდი შემდეგს:

"მოსამართლის თანამდებობაზე პირის უვადოდ დანიშვნა კონსტიტუციურად "დაკანონებული" ანტიკონსტიტუციური ქმედებაა, რამეთუ ეს არის, *ჯერ-ერთი*, ცივილიზებულ მსოფლიოში აღიარებული – ყველა ადამიანის კანონის წინაშე კონსტიტუციური თანასწორობის [6, მუხლი 14] უგულებელყოფის უდავო მაგალითი, და, *მეორეც*, ეს არის მოსამართლეთა სრულიად უსაფუძვლო „გაღმერთების“ დანაშაულებრივი ქმედება (?)" [13, გვ. 13].

უფრო მეტიც, ჯერ კიდევ 2010 წელს, „საქართველოს კონსტიტუციაში ცვლილებებისა და დამატებების შეტანის თაობაზე“ საქართველოს კონსტიტუციური კანონის პროექტის განხილვისას მე ვწერდი:

"რაც შეეხება საქართველოს კონსტიტუციის 86-ე მუხლის მეორე პუნქტის რედაქციას, რომელიც კანონპროექტშია შემოთავაზებული, აქ ფრიად სერიოზულ პრობლემასთან გვაქვს საქმე.

კერძოდ, *კანონპროექტის თანახმად* "მოსამართლის თანამდებობაზე გამწესება ხდება უვადოდ", რაც, *ჩემი ღრმა რწმენით*, სრულიად დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

ჯერ-ერთი, რატომ უნდა დანიშნოს მოსამართლე უვადოდ, მაშინ როდესაც, მაგალითად, საქართველოს კონსტიტუციის 70-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად საქართველოს პრეზიდენტის არჩევა (*ისევე როგორც უცხოეთის მრავალი სახელმწიფოს კონსტიტუციების მიხედვით*) ხდება მხოლოდ 5 წლის ვადით, რაც სრულიად ნორმალურია.

მაგრამ ამ შემთხვევაში განსაკუთრებული ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმაზე, რომ, გარდა 5 წლის ვადით არჩევისა, მას ეკრძალება ზედიზედ არჩეული იქნეს პრეზიდენტად ორჯერზე მეტად (*იმის ანალოგიურად, როგორც ეს უცხოეთის სახელმწიფოებში ხდება*), ანუ ორჯერ არჩევის შემდეგ იგივე პირს არჩევნებში მონაწილეობაც კი ეკრძალება (რაც ცალკე განსახილველ

პრობლემას წარმოადგენს და რაზედაც ჩემს მიერ გაცემულია ამომწურავი პასუხი ამავე სამეცნიერო ნაშრომში – გვ. 64-74), ხოლო მოსამართლის თანამდებობაზე გამწესებას კანონპროექტით გვთავაზობენ უვადოდ (!).

საკვირველია, მაგრამ ფაქტია (!).

მეორეც, ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე ისმის კითხვა: მაშ რატომ უნდა ხდებოდეს მოსამართლის თანამდებობაზე გამწესება უვადოდ?!

გასაგებია, რომ აქ ივულისხმება სასამართლო ხელისუფლებისათვის დამოუკიდებლობის კონსტიტუციური გარანტიების შექმნა, როგორც ეს „საქართველოს კონსტიტუციაში ცვლილებებისა და დამატებების შეტანის თაობაზე“ საქართველოს კონსტიტუციური კანონის პროექტის განმარტებით ბარათშია აღნიშნული, მაგრამ რა გარანტია არსებობს იმისა, რომ ზოგიერთი მოსამართლე ამ დამოუკიდებლობას კორუფციის მიზნებისათვის უფრო “კარგად” არ გამოიყენებს?!

მესამეც, დავუშვათ, რომ ამ კანონის მიღების შემდეგ მოსამართლის თანამდებობაზე გამწესდა უვადოდ ან დანიშნული აღმოჩნდა (*დანიშნულად ჩაითვალა*) უვადოდ ყველა მოსამართლე (*ამასთან ვივულისხმობთ, რომ ყველა მოსამართლე არის პატიოსანი და კომპეტენტური*), რაც იმას ნიშნავს, რომ ამ მოსამართლეებს (*თუ ისინი ახალგაზრდები არიან*) თანამდებობები უნდა ეკავოთ დაახლოებით 30-40 წლის განმავლობაში (!).

ამასთანავე, დავუშვათ, რომ 5 ან 10 წლის შემდეგ მოვიდა იურისტების ახალი თაობა, რომლებიც არა მარტო უღავოდ პატიოსნები არიან, არამედ ხშირ შემთხვევაში არიან აგრეთვე ბევრად უფრო განათლებულები და კომპეტენტურები, ვიდრე ეს უვადო მოსამართლეები.

რა ქნან მათ – ამ ახალგაზრდა ღირსეულმა იურისტებმა?!

ნუთუ უნდა ელოდონ მანამ, სანამ დაბერდებიან და დაჩაჩანაკდებიან ძველი მოსამართლეები?!

შექმნილი (მოსალოდნელი) სიტუაციიდან გამომდინარე, *ჩემი ღრმა რწმენით*, ბევრად უფრო სამართლიანი და ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე უკეთესი იქნება, თუ, მაგალითად, ყოველ 4 ან 5 წელიწადში ერთხელ მოეწყო კონკურსები მოსამართლეების თანამდებობების დასაკავებლად, რათა ყველაზე ღირსეულმა – საუკეთესო პიროვნებებმა დაიკავეთ ეს თანამდებობები.

ამასთან, არ უნდა შეეზღუდოთ კონკურსში მონაწილეობის უფლება იმათ, ვინც რამოდენიმეჯერ უკვე იყო არჩეული (ან დანიშნული) მოსამართლედ, რადგან საუკეთესო – სწორედ კონკურსმა უნდა გამოავლინოს.

ხალხის ინტერესების უზენაესობიდან გამომდინარე, რომლის რეალიზაციასაც უნდა ემსახურებოდეს სახელმწიფოს კონსტიტუცია, *ჩემი ღრმა რწმენით*, აუცილებლად გათვალისწინებული უნდა იქნეს ზემოაღნიშნული წინადადება საქართველოს კონსტიტუციის 86-ე მუხლის მეორე პუნქტში” [14, გვ. 32-35].

უნდა აღინიშნოს, რომ ჩემი ზემოაღნიშნული სამეცნიერო ნაშრომი [14], რომელიც გამოქვეყნდა 2010 წელს, *ჯერ კიდევ საქართველოს კონსტიტუციაში ცვლილებებისა და დამატებების შეტანამდე*, გამოცემისთანავე გადაეცა

საქართველოს მაშინდელ უმაღლეს ხელმძღვანელობას, მასში ასახული ჩემი პრინციპულად მნიშვნელოვანი და მეცნიერულად დასაბუთებული წინადადებების საქართველოს კონსტიტუციაში გათვალისწინების მიზნით, მაგრამ ამაოდ (!).

”და ეს პრობლემა, – როგორც მე 2015 წელს აღნიშნავდი, – განსაკუთრებით აქტუალურია ახლა, როდესაც არა პროექტის, არამედ უკვე საქართველოს მოქმედი კონსტიტუციის 86-ე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად [6] მოსამართლე გამწესდება უვადოდ (!).

გასაკვირია, მაგრამ ფაქტია (!).

ნუთუ ვერ აცნობიერებენ – ნუთუ არ ესმით – ამ სრულიად უსამართლო ვითომდა ”სამართლებრივი ნორმის” ავტორებს და მხარდამჭერებს, რომ თანამდებობებზე მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნა – კონსტიტუციურად “დაკანონებული” ანტიკონსტიტუციური ქმედებაა (!)

ნუთუ შეიძლება, რომ აღნიშნული ”სამართლებრივი ნორმის” ავტორები და მხარდამჭერები იურისტებად ჩაითვალოს (?).

ნუთუ სამარცხვინო არ არის, როდესაც ნაცვლად სამართლიანობის დამკვიდრებისა, სხვათა სრულიად უსამართლო და უსაფუძვლო დანაშაულებრივ ვითომდა ”იდეებს” მხარს უჭერენ და თუთიყუშებივით იმეორებენ (!).

აღნიშნული პრობლემის დაუყოვნებლივ გადაჭრის მიზნით, საჭიროდ და აუცილებლად მიმაჩნია, რომ უპირველეს ყოვლისა საქართველოს კონსტიტუციიდან ამოღებული იქნეს 86-ე მუხლის მე-2 პუნქტი, რომლის თანახმად მოსამართლე თანამდებობაზე გამწესდება უვადოდ” [13, გვ. 16].

* * *

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ლოგიკურად დასტურდება, რომ სასამართლო სისტემას ნებისმიერ სახელმწიფოში ეშველება არა მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნით, არამედ ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის [3; და სხვა] საფუძველზე მოსამართლეთა პასუხისმგებლობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი მექანიზმების ამოქმედებით, რომელიც დაბალანსებული იქნება მათ უფლებებთან” [12, გვ. 55-60].

ლიტერატურა

1. კურატაშვილი ალფრედ. ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება და მმართველობითი სამართლის, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სამართლებრივი სისტემისა და მთლიანად სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა სისტემაქმნადი თეორია* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 336 გვ.

2. კურატაშვილი ალფრედ. სოციალური მიზნის ფილოსოფია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფორმირებისა და ფუნქციონირების ამოსავალი თეორიული საფუძველი* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2003. – 352 გვ.

3. კურატაშვილი ალფრედ. თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ადამიანის ინტერესების დაცვისა და სოციალურ-ეკონომიკური პროგრესის აუცილებელი მეცნიერული საფუძველი* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 256 გვ.

4. ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაცია. დამტკიცებულია და საჯაროდ გამოცხადებულია გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის მიერ 1948 წლის 10 დეკემბერს. თბილისი: გამომცემლობა “სამშობლო”, 1992.
http://www.parliament.ge/files/stajireba_2012/kanonebi/1948-adamianis-uflebata-sayoveltao-deklaracia.doc

5. ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენცია (ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენცია). რომი, 1950 წლის 4 ნოემბერი.
<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/1208370>

6. საქართველოს კონსტიტუცია. მიღებულია 1995 წლის 24 აგვისტოს.
<http://www.parliament.ge/ge/kanonmdebloba/constitution-of-georgia-68>

7. Конституция Российской Федерации. Принята 12.12.1993.
http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_28399/
http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_28399/a4d26fe6022253f9f9e396e9ca6f63c80946702f/ <http://www.constitution.ru/>
<http://www.constitution.ru/10003000/10003000-4.htm>

8. Конституция Украины. С изменениями от 15.03.2016.
<http://meget.kiev.ua/zakon/konstitutsia-ukraini/>
<http://meget.kiev.ua/zakon/konstitutsia-ukraini/razdel-2/>

9. Конституция Германии. Основной закон Федеративной Республики Германии, 23 мая 1949 г.
http://www.1000dokumente.de/?c=dokument_de&dokument=0014_gru&object=translation&l=r
<http://worldconstitutions.ru/?p=155>

10. Конституция Французской Республики. От 4 октября 1958 года.
<http://lawers-ssu.narod.ru/subjects/constzs/france.htm>

11. საქართველოს ორგანული კანონი „საერთო სასამართლოების შესახებ“. 2009 წლის 4 დეკემბერი. № 2257 – IIს.
http://tcc.gov.ge/uploads/kanonebi/saerto_sasamartloebis_sesaxeb_saqartvelos_kanoni.pdf

12. კურატაშვილი ალფრედ. მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა – კონსტიტუციურად “დაკანონებული”, მაგრამ კონსტიტუციის არსის, დანიშნულებისა და პრინციპების საწინააღმდეგო ქმედებაა (?!). *ნუთუ ვერ ხვდებიან სასამართლო სისტემის მაღალ ეშელონებში, საკანონმდებლო და აღმასრულებელ ხელისუფლებაში, რომ მოსამართლის უვადოდ დანიშვნა – კანონის წინაშე ყველა ადამიანის თანასწორობის უხეში დარღვევა და მოსამართლის კრიმინალური ქმედებების მასტიმულირებელი ფაქტორია (?!).* სახელმწიფოს ეფექტიანი მართვის პრობლემები. XXIX საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები (22.02.2018). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2018. – გვ. 55-60.

13. კურატაშვილი ალფრედ. მოსამართლეთა უვადოდ დანიშვნა – კონსტიტუციურად “დაკანონებული” ანტიკონსტიტუციური ქმედებაა... (?!). სახელმწიფო მართვა: პრობლემები და პერსპექტივები. საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები (15.11.2015). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2015. – გვ. 13-16.

14. კურატაშვილი ალფრედ. რა ცვლილებებია აუცილებელი საქართველოს კონსტიტუციაში და მსოფლიოს სხვა სახელმწიფოთა კონსტიტუციებში?! „საქართველოს კონსტიტუციაში ცვლილებებისა და დამატებების შეტანის თაობაზე“ საქართველოს კონსტიტუციური კანონის პროექტის განხილვა. თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2010. – 84 გვ.

შპს 1+32+33+34+35

აღფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო)

იურიდიულ, ეკონომიკურ და ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებებში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, პოლიტიკური მენეჯმენტის საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი და იურიდიულ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “პროგრესი“-ს და საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “იურისპრუდენციის პრობლემები“-ს დამაარსებელი და მთავარი რედაქტორი, ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი

**აზარტული ”თამაშების”
რეგულირებაზე მსჯელობა –
არა უბრალოდ უაზრობაა,
არამედ ადამიანურობის წინააღმდეგ
მიმართული მიიმე დანაშაულის
სელშემფუიბი ქმედებაა (!)**

**ნაცვლად აზარტული ”თამაშების”
საყოველთაო აკრძალვისა,
მხოლოდ ფულის მონები და
ეკონომიკური ფაშიზმის მომხრეები
შეიძლება მსჯელობდნენ
ამ დანაშაულებრივი ვითომდა ”თამაშების”
რეგულირებაზე (!)**

საზოგადოებაში და სახელმწიფოში აზარტული ”თამაშების” ფუნქციონირება – ეკონომიკური ფაშიზმის აშკარა გამოვლინებაა (!).

მიუხედავად ზემოაღნიშნულისა, ნაცვლად აზარტული ”თამაშების” წინააღმდეგ დაუნდობელი ბრძოლისა და ამ ეგრეთ წოდებული ”სათამაშო” ”ბიზნესის” საყოველთაო აკრძალვისა, საზოგადოებაში და სახელმწიფოში სრულიად უსაფუძვლოდ მსჯელობენ (თანაც, მხოლოდ ზოგჯერ) აღნიშნული – *მრავალი ადამიანისათვის უბედურების მომტანი* – ვითომდა ”თამაშების” რეგულირებაზე (!).

განსაკუთრებით უნდა აღვნიშნო, რომ სახელმწიფოში – *ნებისმიერ სახელმწიფოში* – აზარტული ”თამაშების” უმწვავეს ანტისოციალურ და ანტიზნეობრივ პრობლემასთან დაკავშირებით ჩემს მიერ გამოქვეყნებული იქნა მრავალი პრინციპულად მნიშვნელოვანი სამეცნიერო ნაშრომი შემდეგი დასახელებებით:

”ადამიანის კონსტიტუციური უფლებები და სახელმწიფოში აზარტული “თამაშები”-ს დაშვების კანონიერების პრობლემა (?!). *სახელმწიფოს უზენაესი და მამოძრავებელი მიზანი უნდა იყოს – არა ფული, არა მოგება, არა კაპიტალი, არამედ ადამიანის უფლებების დაცვა და ხალხის ინტერესების რეალიზაცია!!!* ” [1];

სახელმწიფოში აზარტული “თამაშების” დაშვება და “დაკანონება” – ადამიანის უმთავრესი უფლებების უხეში გათელვაა (?!). *ბიზნესის ხელის შეწყობა მნიშვნელოვანი და აუცილებელია, მაგრამ ცალკეული პირების და თუნდაც სახელმწიფოს გამდიდრებას ადამიანები არ უნდა ეწირებოდნენ (?!)* [2];

«Азартные «игры» – как преступление против человечности: Международно-правовая проблема защиты прав и интересов человека (?!). *Свобода Человека – не есть свобода дикаря в лесу, а, следовательно, свобода Человека должна регулироваться разумными, нравственными и справедливыми законами в интересах самого Человека – в интересах народа!!!*» [3];

«Предпринимательство с использованием сети – необходимое условие эффективного функционирования общества, но предпринимательская «деятельность» в виде азартных «игр» – криминальное деяние, и оно категорически недопустимо, ибо это преступление против человечности» [4];

«Экономико-теоретические проблемы искоренения азартных «игр» » [5];

«Право Европейского Союза и необходимость законодательного запрета функционирования азартных «игр» в государстве – как криминального бизнеса и как преступления против человечности» [6].

დასახელებულ სამეცნიერო ნაშრომებში ჩემს მიერ დასმული პრობლემების სიღრმისეული გააზრებისა და მათი გადაჭრის ჩემს მიერვე შემოთავაზებული სამართლებრივი მექანიზმების დაკანონების და მათი იმპლემენტაციის შემთხვევაში, მრავალი ადამიანი და მრავალი ოჯახი გადარჩებოდა თაღლითური “მეთოდების” გამოყენებით გაძარცვას, გაღატაკებას და განადგურებას, მაგრამ ნაცვლად აზარტული “თამაშების” საყოველთაო აკრძალვისა, კაპიტალიზმის “მოტრფიალენი”, ანუ ფულის მონები და ეკონომიკური ფაშიზმის მომხრეები აზარტულ “თამაშებთან” დაკავშირებით მსჯელობენ მხოლოდ ამ უდავოდ დანაშაულებრივი ვითომდა “თამაშების” – აზარტული ეგრეთ წოდებული “თამაშების” – რეგულირებაზე (?!).

ამასთან, თავის სრულიად უსაფუძვლო მსჯელობაში, აღნიშნული უსაფუძვლო მსჯელობის ინიციატორები და მონაწილეები ვითომდა ადამიანებზე ზრუნვით მსჯელობენ იმაზე, რომ ყოველ ადამიანს უნდა ჰქონდეს თავისუფლება და გარედან ჩარევის გარაშე მან თვითონ უნდა გადაწყვიტოს მიიღოს თუ არა მონაწილეობა აზარტულ ეგრეთ წოდებულ “თამაშებში”, თუმცა ზოგს მიაჩნია, რომ უნდა მოხდეს აზარტულ “თამაშებში” მონაწილეობის რეგულირება ადამიანთა ასაკის გათვალისწინებით და ა.შ. (?!).

ზემოაღნიშნულთან დაკავშირებით მოგახსენებთ შემდეგს:

აზარტულ ეგრეთ წოდებულ “თამაშებს” სჭირდება არა რეგულირება, არამედ მას სჭირდება სრული აკრძალვა, რამეთუ ეკონომიკური ფაშიზმის რეგულირება, დანაშაულის რეგულირება – *მიუხედავად ამ დანაშაულის მსხვერპლთა როდენობისა* – ასევე დანაშაულია (?!).

რეგულირება კი სჭირდება არა აზარტულ ეგრეთ წოდებულ "თამაშებს", არამედ რეგულირება სჭირდება თავისუფლებას ყოველი ადამიანის კანონიერი უფლებებისა და ინტერესების დაცვის მიზნით, რამეთუ თავისუფლება არ ნიშნავს იმას, რომ სახელმწიფომ თავისი კრიმინალური მოქმედებით ან უმოქმედობით ხელი შეუწყოს ადამიანების განადგურებას – ადამიანების განზრახ მკვლელობას [7, მუხლი 108], თვითმკვლელობამდე მიყვანას [7, მუხლი 115], ტრეფიკინგს [7, მუხლი 143¹], თაღლითობას [7, მუხლი 180], გენოციდს [7, მუხლი 407], რაც უშუალოდ არის დაკავშირებული "სათამაშო" (დანაშაულებრივ) "ბიზნესთან" – აზარტულ ეგრეთ წოდებულ "თამაშებთან" (?!).

ამრიგად, რაც შეეხება აზარტულ "თამაშებს", მისი დაშვება საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ფაქტობრივად იგივეა, რომ დაშვებული იქნეს ნარკოტიკებით თავისუფალი ვაჭრობა, რამეთუ სახელმწიფო ბიუჯეტის შევსებას და ცალკეული ადამიანების გამდიდრებას ისიც შეუწყობს ხელს – ხალხის გადატაკებისა და გაუბედურების ხარჯზე (?!).

ნუთუ სახელმწიფო ხელისუფლება ამას უნდა უწყობდეს ხელს?!

ნუთუ ეს არის სახელმწიფო ხელისუფლების დანიშნულება?!

* * *

აზარტული "თამაშები" "ბიზნესის" "ნიღბის" ქვეშ – ეს არის ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინება, ხალხის რეპრესიის სახესხვაობის გამოვლინება, დანაშაულებრივი "ბიზნესის" გამოვლინება, ხალხის გენოციდის გამოვლინება, ადამიანურობის წინააღმდეგ დანაშაულის გამოვლინება და ადამიანის უფლებების და ინტერესების დაცვის მწვავე საერთაშორისო-სამართლებრივი პრობლემა.

აზარტული "თამაშები", ანუ ეგრეთ წოდებული "სათამაშო" "ბიზნესი" – ეს არის ხალხის ბედით ეგრეთ წოდებული "თამაში", რომელიც ემსახურება ცალკეული ადამიანების გამდიდრებას და/ან თუნდაც სახელმწიფო ბიუჯეტის შევსებას მრავალი ადამიანის ძარცვის, დამონების და განადგურების გზით, რაც სრულიად აუტანელი და დანაშაულებრივი ქმედებაა, და რასაც შეუძლებელია ჰქონდეს ადგილი იმ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში, რომელიც რეალურად ხალხის ინტერესებს ემსახურება.

მაშასადამე, ეჭვს არ იწვევს, რომ სახელმწიფოში აზარტული "თამაშების" ფუნქციონირება – ეს არის სისხლის სამართლის დანაშაული, რომელიც მოითხოვს დაუყოვნებლივ და სრულ აღმოფხვრას (მათ შორის, რომელიც მოითხოვს ონლაინ რეჟიმში მათი ფუნქციონირების აღმოფხვრას) საერთაშორისო მასშტაბით, რამეთუ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, შეუძლებელი იქნება მრავალი ადამიანის გადარჩენა ეკონომიკური ფაშიზმისაგან, რეპრესიებისა და გენოციდისაგან, რომლებიც გამოწვეულია აზარტული "თამაშების" ფუნქციონირებით.

განსაკუთრებით უნდა გამახვილდეს ყურადღება იმაზე, რომ აზარტული “თამაშები” – ეს არის სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან (სახელმწიფო ხელისუფლებების მხრიდან) ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინება, უპირველეს ყოვლისა, თავისი საკუთარი ხალხის წინაშე, და აგრეთვე სხვა სახელმწიფოთა ხალხების წინაშე, რამეთუ აზარტული “თამაშები” – ეს არის ისეთი “ინფექციური დაავადება”, რომელსაც საზღვრები არ გააჩნია, რომელიც არის დანაშაული ადამიანურობის წინააღმდეგ, არის ხალხის რეპრესიის თავისებური გამოვლინება სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით, და რომელიც არის ადამიანის უფლებების და ინტერესების დაცვის საერთაშორისო სოციალურ-სამართლებრივი პრობლემა (?!).

ბოლო მრავალრიცხოვანი გამოკვლევების მეცნიერული ანალიზი გვიჩვენებს, რომ შეუძლებელია სამეცნიერო ნაშრომების მოძიება, გარდა ჩემს მიერ შექმნილი და გამოქვეყნებული ნაშრომებისა, რომლებშიც დასმული და დასაბუთებული იქნებოდა საკითხი აზარტული “თამაშების” სრული აკრძალვის აუცილებლობის შესახებ, როგორც ცალკეულ სახელმწიფოებში, ისე მსოფლიო მასშტაბით. და ეს მიუხედავად იმისა, რომ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში აზარტული “თამაშების” დაშვება – ამკარა დანაშაულია ადამიანურობის წინააღმდეგ (?!).

მოცემული კვლევის მიზანია აზარტული “თამაშების” – როგორც ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინება, როგორც ხალხის რეპრესიის შენიღბული ფორმის გამოვლინება, როგორც ადამიანურობის წინააღმდეგ დანაშაულის გამოვლინება, რამეთუ მოცემული პრობლემის გადაჭრა ამავე დროს არის ადამიანის უფლებების, თავისუფლებებისა და ინტერესების დაცვის საერთაშორისო-სამართლებრივი პრობლემის გადაჭრის აუცილებელი პირობა.

მოცემული კვლევის ამოცანას კი წარმოადგენს აზარტული “თამაშების” – როგორც ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინების, როგორც ხალხის რეპრესიის შენიღბული ფორმის გამოვლინების, როგორც ადამიანურობის წინააღმდეგ დანაშაულის გამოვლინების აკრძალვის, და, ამასთან ერთად, როგორც ადამიანის უფლებების, თავისუფლებებისა და ინტერესების დაცვის საერთაშორისო-სამართლებრივი პრობლემის გადაჭრის აუცილებელი პირობის – მეცნიერული დასაბუთება.

აქ შემოთავაზებული სამეცნიერო კვლევის მთავარ და პრინციპულად მნიშვნელოვან სიახლეს წარმოადგენს საზოგადოებაში და სახელმწიფოში, როგორც ცალკეულ სახელმწიფოებში, ისე საერთაშორისო მასშტაბით, აზარტული “თამაშების” აკრძალვის – ფუნქციონირების აღმოფხვრის – აუცილებლობის პრობლემის დასმა და მეცნიერული დასაბუთება, რამეთუ აზარტული ეგრეთ წოდებული “თამაშები” – ეს არის ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინება, ხალხის რეპრესიის შენიღბული ფორმის გამოვლინება, რომლის შედეგად აზარტული “თამაშების” ფუნქციონირება უნდა განიხილებოდეს როგორც ადამიანურობის წინააღმდეგ დანაშაული – როგორც დანაშაული

კაცობრიობის წინააღმდეგ, ხოლო აზარტული “თამაშების” აკრძალვა პრინციპულად მნიშვნელოვანია განიხილებოდეს – როგორც ადამიანის უფლებების, თავისუფლებებისა და ინტერესების დაცვის საერთაშორისო-სამართლებრივი პრობლემის გადაჭრის ერთ-ერთი აუცილებელი პირობა.

აზარტული “თამაშები” “ბიზნესის” “ნიღბის” ქვეშ (ან თუნდაც ორგანიზებული უშუალოდ სახელმწიფო სტრუქტურების ჩარჩოებში) – ეს არის ეკონომიკური ფაშიზმის გამოვლინება, რომელიც არის ჭეშმარიტი კაპიტალიზმის მიერ შობილი, და რომლის დაძლევაც შეუძლებელია, თუ არ იქნა დაძლეული კაპიტალისტური საზოგადოებრივ-პოლიტიკური სისტემის წმინდა ეკონომიკური მიმართულება, თუ არ იქნა დაძლეული საზოგადოებაში და სახელმწიფოში – ფულის, ბაზრის, მოგების, კაპიტალის ბატონობა ადამიანზე – ბატონობა ხალხზე.

მაშასადამე, არანაირად არ შეიძლება დადგეს ეჭვქვეშ – სოციალურად გამიზნული პოლიტიკური სისტემის უპირატესობა კაპიტალიზმზე, რამეთუ, როგორც მე ადრე აღვნიშნავდი:

“კაპიტალიზმს ვერ ექნება “უპირატესობა”
 სოციალურად გამიზნულ
 პოლიტიკურ სისტემაზე ისევე,
 როგორც
 ბნელი ღამე – ვერ იქნება მზიან დღეზე
 უფრო ნათელი!!!” [8, გვ. 31].

* * *

ამრიგად, როგორც ამ სამეცნიერო ნაშრომის სათაურშივე აღვნიშნე, აზარტული ”თამაშების” რეგულირებაზე მსჯელობა – არა უბრალოდ უაზრობაა, არამედ ადამიანურობის წინააღმდეგ მიმართული მძიმე დანაშაულის ხელშემწყობი ქმედებაა (!?)

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, ნაცვლად აზარტული ”თამაშების” საყოველთაო აკრძალვისა, მხოლოდ ფულის მონები და ეკონომიკური ფაშიზმის მომხრეები შეიძლება მსჯელობდნენ ამ დანაშაულებრივი ვითომდა ”თამაშების” რეგულირებაზე (!?)

ლიტერატურა

1. კურატაშვილი ალფრედ. ადამიანის კონსტიტუციური უფლებები და სახელმწიფოში აზარტული “თამაშები“-ს დაშვების კანონიერების პრობლემა (!?). *სახელმწიფოს უზენაესი და მამოძრავებელი ძიზანი უნდა იყოს – არა ფული, არა მოგება, არა კაპიტალი, არამედ ადამიანის უფლებების დაცვა და ხალხის ინტერესების რეალიზაცია!!!* საზოგადოების პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური პრობლემები. *საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები* (11-12.09.2013). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2013, გვ. 3-18.

2. **კურატაშვილი ალფრედ. სახელმწიფოში აზარტული “თამაშების” დაშვება და “დაკანონება” – ადამიანის უმთავრესი უფლებების უხეში გათმობაა (!).** ბიზნესის ხელის შეწყობა მნიშვნელოვანი და აუცილებელია, მაგრამ ცალკეული პირების და თუნდაც სახელმწიფოს გამდიდრებას ადამიანები არ უნდა ეწირებოდნენ (!). ადამიანის უფლებების დაცვის სახელმწიფოებრივი პრობლემაა. *საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენციის მასალები* (12.08.2014). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2014, გვ. 37-45.

3. **Кураташвили Альфред А. АЗАРТНЫЕ «ИГРЫ» – КАК ПРЕСТУПЛЕНИЕ ПРОТИВ ЧЕЛОВЕЧНОСТИ: МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВАЯ ПРОБЛЕМА ЗАЩИТЫ ПРАВ И ИНТЕРЕСОВ ЧЕЛОВЕКА (!).** *Свобода Человека – не есть свобода дикаря в лесу, а, следовательно, свобода Человека должна регулироваться разумными, нравственными и справедливыми законами в интересах самого Человека – в интересах народа!!!* Международный научный журнал "Прогресс", 2014, №5-6. МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК. Тбилиси: Международное издательство "Прогресс", 2014. – с. 33-46.

4. **Кураташвили Альфред А. ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВО С ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ СЕТИ – НЕОБХОДИМОЕ УСЛОВИЕ ЭФФЕКТИВНОГО ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ ОБЩЕСТВА, НО ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСКАЯ «ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ» В ВИДЕ АЗАРТНЫХ «ИГР» – КРИМИНАЛЬНОЕ ДЕЯНИЕ, И ОНО КАТЕГОРИЧЕСКИ НЕДОПУСТИМО, ИБО ЭТО ПРЕСТУПЛЕНИЕ ПРОТИВ ЧЕЛОВЕЧНОСТИ.** Материалы XVII Международной научной конференции: „Предпринимательство, социальная организация в структурах сети. *Опыт и перспективы развития в Центральной и Восточной Европе*” Наленчов (Польша), 23-25 мая 2016 года. Монография, состоящая из статей (докладов). Под научной редакцией Алины Бетлей, Славомира Партицкого, Магды Иоланты Пажишек. Люблинский католический университет Иоанна Павла II (Польша). Люблин: Издательство KUL, 2016, с. 186-192.

5. **Кураташвили Альфред А. ЭКОНОМИКО-ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ ИСКОРЕНЕНИЯ АЗАРТНЫХ «ИГР».** Международный Научно-практический журнал "Экономисти", 2017, №1. Том XII. Института экономики имени П. Гугушвили Тбилисского государственного университета имени Ив. Джавахишвили. *Издательство Института экономики имени П. Гугушвили ТГУ.* Тбилиси, 2017, с. 70-87.

6. **Кураташвили Альфред А. ПРАВО ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА И НЕОБХОДИМОСТЬ ЗАКОНОДАТЕЛЬНОГО ЗАПРЕТА ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ АЗАРТНЫХ «ИГР» В ГОСУДАРСТВЕ – КАК КРИМИНАЛЬНОГО БИЗНЕСА И КАК ПРЕСТУПЛЕНИЯ ПРОТИВ ЧЕЛОВЕЧНОСТИ.** Полтавский юридический институт Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого. **АДАПТАЦИЯ ПРАВОВОЙ СИСТЕМЫ УКРАИНЫ С ПРАВОМ ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА: ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ И ПРАКТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ: МАТЕРИАЛЫ III Всеукраинской научно-практической конференции** (г. Полтава, 25-26 октября 2018 года): Полтава: Россава, 2018. – с. 91-93.

7. **საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი.** 1999 წლის 22 ივლისი. №2287 რს. კონსოლიდირებული ვერსია (საბოლოო). 22.12.2018. <https://matsne.gov.ge/ka/document/view/16426>

8. **Кураташвили Альфред А. Теория Преимуществ Социально Нацеленной Политической Системы перед Капитализмом.** *Социальные проблемы и государственное управление. Материалы Международной научной конференции* (14-15.11.2012). Тбилиси: Международное издательство "Прогресс", 2012.

შპპ 1+32+33+34+35

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო)

იურიდიულ, ეკონომიკურ და ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებებში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, პოლიტიკური მენეჯმენტის საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი და იურიდიულ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “პროგრესი“-ს და საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ “იურისპრუდენციის პრობლემები“-ს დამაარსებელი და მთავარი რედაქტორი, ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი

**საქართველოს კანონი
“დაგროვებითი პენსიის შესახებ” –
ანტიკონსტიტუციურია,
რომლითაც
ძალადობრივად ილახება
ადამიანის
უფლებები (!?)**

“დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონთან [1] დაკავშირებით, პრინციპულად მნიშვნელოვნად მიმაჩნია აღვნიშნო შემდეგი:

თუმცა, *ჩემი ღრმა რწმენით*, სახელმწიფო ხელისუფლებამ ისე უნდა მართოს სახელმწიფო, მან ისე უნდა დაარეგულიროს საგადასახადო სისტემა და საფინანსო პოლიტიკა მთლიანად, რომ აღნიშნული კანონის საჭიროება საერთოდ არ არსებობდეს, მაგრამ, *მიუხედავად ამისა*, “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონს მაინც ექნებოდა არსებობის უფლება იმ შემთხვევაში, თუ მისი მოქმედება არ იქნებოდა ანტიკონსტიტუციური, რომლითაც ძალადობრივად ილახება ადამიანის უფლებები (!?).

ამრიგად, სამართლებრივად სრულიად უდავოა, რომ “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონის ფუნქციონირება შეიძლება გამართლებულად ჩაითვალოს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ დაგროვებით საპენსიო სქემაში გაწვევება ყველა სრულწლოვანი ადამიანისთვის იქნება ნებაყოფლობითი, რამეთუ მხოლოდ ასეთ შემთხვევაში არ ჩაითვლება აღნიშნული კანონი კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებულად” (!!).

საგულისხმოა, რომ “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონის ”მიზანია, უზრუნველყოს დაგროვებითი საპენსიო სქემის ფარგლებში საპენსიო აქტივების მართვა მონაწილეთა ინტერესების შესაბამისად” [1, მუხლი 1, პუნქტი 3], რაც – როგორც მიზანი, *ვეფიქრობ*, ეჭვს არ უნდა იწვევდეს, მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ შესაძლოა არაერთი ადამიანისათვის ამ კანონის მოქმედება მართლაც სასარგებლო აღმოჩნდეს, მაინც დაუშვებელი და აშკარად ანტიკონსტიტუციურია ნებისმიერი ადამიანის ძალადობრივად ჩართვა დაგროვებით საპენსიო სქემაში, მისივე ინტერესებისთვისაც კი (!!).

მაშასადამე, უდავოა, რომ დაგროვებით საპენსიო სქემაში ნებისმიერი დასაქმებულის ძალადობრივად ჩართვა და მასზე "გასაცემი დასაბეგრი ხელფასის 2 პროცენტის" გადარიცხვა "დასაქმებულის ინდივიდუალურ საპენსიო ანგარიშზე ელექტრონული სისტემის მეშვეობით" [1, მუხლი 3, პუნქტი 6, ქვეპუნქტი "ა"] – ამკარად ანტიკონსტიტუციური და დანაშაულებრივი ქმედებაა (?!).

უფრო მეტიც, დასაქმებულისთვის – *თუნდაც მის სასარგებლოდ* – არა მარტო ძალადობრივად ხელფასის და მთლიანი შემოსავლის ნაწილის ჩამოჭრაა დანაშაული, არამედ ნებისმიერი ძალადობა, *მათ შორის*, მისი ძალადობრივად დასაჩუქრებაც კი – დანაშაულია (?!).

საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად:

“კონსტიტუცია არ უარყოფს ადამიანის საყოველთაოდ აღიარებულ უფლებებსა და თავისუფლებებს, რომლებიც აქ არ არის მოხსენიებული, მაგრამ თავისთავად გამომდინარეობს კონსტიტუციის პრინციპებიდან” [2, მუხლი 4, პუნქტი 2].

საქართველოს კონსტიტუციის აღნიშნული ნორმა უდავოდ ადასტურებს დაგროვებით საპენსიო სქემაში ძალადობრივად – ანუ იძულებით სავალდებულო – გაწევრების ანტიკონსტიტუციურობას (?!).

გარდა ამისა, საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად:

“ყველა ადამიანი სამართლის წინაშე თანასწორია. აკრძალულია დისკრიმინაცია ... ქონებრივი ან ... სხვა ნიშნის მიხედვით” [2, მუხლი 11, პუნქტი 1].

ხოლო საქართველოს კონსტიტუციის მე-19 მუხლის (საკუთრების უფლება) პირველი პუნქტის თანახმად:

“საკუთრებისა და მემკვიდრეობის უფლება აღიარებული და უზრუნველყოფილია” [2, მუხლი 19, პუნქტი 1].

ამასთანავე, თუმცა საქართველოს კონსტიტუციის 67-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად:

“სავალდებულოა გადასახადებისა და მოსაკრებლების გადახდა კანონით დადგენილი ოდენობითა და წესით. მხოლოდ კანონით შეიძლება გადასახადებისა და მოსაკრებლების სტრუქტურისა და შემოღების წესის, მათი განაკვეთების ან განაკვეთების ფარგლების დადგენა” [2, მუხლი 67, პუნქტი 1], მაგრამ დაგროვებითი პენსია არ არის არც გადასახადი და არც მოსაკრებელი, რის გამოც კონსტიტუციის ეს მუხლი დაგროვებით პენსიაზე ვერ გავრცელდება (?!).

ამრიგად, “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონი ამკარად ანტიკონსტიტუციურია (?!).

რაც შეეხება ისევ უშუალოდ “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონს, უნდა აღინიშნოს, რომ ანტიკონსტიტუციური და კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებულია” აღნიშნული კანონის მოთხოვნა, რომლის თანახმად:

”დაგროვებით საპენსიო სქემაში გაწევრება სავალდებულოა ყველა დასაქმებულისთვის, ხელფასის სახით მიღებული შემოსავლის ნაწილში, გარდა იმ დასაქმებულისა, რომელსაც ამ კანონის ამოქმედებამდე შეუსრულდა 60 წელი (ქალის შემთხვევაში 55 წელი)” [1, მუხლი 3, პუნქტი 2].

ამასთან, ანტიკონსტიტუციური და კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებულია” არა მარტო “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონის მოთხოვნა, რომლის თანახმად, 40 წლამდე ასაკის მქონე დასაქმებული ძალადობრივად არის ჩართული დაგროვებით საპენსიო სქემაში, რომლიდან გამოსვლის უფლებაც მას არა აქვს, არამედ აგრეთვე ანტიკონსტიტუციური და კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებულია” 40 წლის ასაკიდან საპენსიო ასაკამდე დასაქმებულ პირთა ჩართვა დაგროვებით საპენსიო სქემაში.

კერძოდ, თუმცა “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონის თანახმად: ”დასაქმებული, რომელსაც ამ კანონის ამოქმედებამდე შეუსრულდა 40 წელი და რომელსაც არ სურს იყოს მონაწილე, უფლებამოსილია, ამ კანონის 22-ე მუხლის შესაბამისად, გავიდეს დაგროვებითი საპენსიო სქემიდან [1, მუხლი 3, პუნქტი 5], მაგრამ 40 წლის ასაკიდან საპენსიო ასაკამდე დასაქმებული პირის დაგროვებით საპენსიო სქემაში ძალადობრივად ჩართვა და იმის უფლება, რომ მხოლოდ რამდენიმე თვის შემდეგ საკუთარი წერილობითი განცხადების საფუძველზე ის გავიდეს ამ სქემიდან – ანტიკონსტიტუციური და კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებული” ”სამართლებრივი ნორმაა”, რამეთუ იმ პირმა, რომელსაც სურს დაგროვებით საპენსიო სქემაში მონაწილეობა, განცხადებით უნდა მიმართოს საპენსიო სააგენტოს დაგროვებით საპენსიო სქემაში მონაწილეობისათვის, და არა ძალადობრივად ჩართვის შემდეგ – იქიდან გამოსვლის შესახებ (?!).

ამ შემთხვევაში აღარაფერს ვამბობ იმაზე, რომ “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონის მოქმედების შედეგად არა მარტო ძალადობრივად ილახება დასაქმებულის უფლებები, არამედ ილახება აგრეთვე დასაქმებულის ოჯახის წევრების და სხვა ახლო ნათესავების – იმ ბავშვების და პენსიონერების (ხანდაზმული ადამიანების) უფლებები და ინტერესები, რომლებსაც, შესაძლოა, მოაკლდათ არსებობისათვის აუცილებელი გარკვეული შემოსავალი, მათი დასაქმებული მამის თუ შვილის დაგროვებით საპენსიო სქემაში ძალადობრივად ჩართვის გამო (?!).

* * *

ამრიგად, სრულიად აშკარაა, რომ საქართველოს კანონი “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” – ანტიკონსტიტუციური და კანონსაწინააღმდეგოდ ”დაკანონებული” კანონია, რომლითაც, მიუხედავად ამ კანონში დაფიქსირებული მიზნისა, ძალადობრივად ილახება ადამიანის უფლებები (!)

* * *

“დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონთან დაკავშირებით, საყურადღებოდ მიმაჩნია მსოფლიოში ცნობილი მეცნიერის, ნობელის პრემიის ლაურეატის ჟორეს ალფიოროვის შემდეგი გამონათქვამი “სახელმწიფოს შესახებ”:

“ის რაც დღეს ხდება, მიბიძგებს მე გავხდე ლიბერალი. იმიტომ, რომ ძლიერი სახელმწიფოს (სახელმწიფოებრიობის) მომხრე შეიძლება იყო (государственником можно быть), როდესაც სახელმწიფო ზრუნავს თავის მოქალაქეებზე. მაგრამ თუ მოქალაქეს აიძულებენ გადაიხადოს განათლებისათვის, სამედიცინო მომსახურებისათვის, პენსია დააგროვოს საკუთარი სახსრებიდან, საცხოვრებელი და კომუნალური მომსახურება გადაიხადოს მთლიანად, საბაზრო ფასით, მაშინ რად მინდა მე ასეთი სახელმწიფო?! რატომ უნდა გადავიხადო გადასახადები და შევინახო ჩინოვნიკების უაზრო არმია? მე ყოველთვის ყველა ღონეზე ვამბობდი, რომ ჯანდაცვა, განათლება და მეცნიერება უზრუნველყოფილი უნდა იყოს ბიუჯეტიდან. თუ სახელმწიფო ამაზე ზრუნვას ჩვენ თვითონ გვაკისრებს, მაშინ გაქრეს, ჩვენთვის ბევრად უფრო ადვილი იქნება!” (წიგნიდან “ხელისუფლება ტვინის გარეშე. ვის უშლიან აკადემიკოსები”)” [3].

ნობელის პრემიის ლაურეატის ჟორეს ალფიოროვის ზემოთ მოყვანილ გამონათქვამთან დაკავშირებით, საჭიროდ მიმაჩნია აღვნიშნო, რომ თუმცა შესაძლოა ეს გამონათქვამი ყველასთვის მთლიანად მისაღები არ იყოს, მაგრამ ყურადღებას უდავოდ იმსახურებს, *მათ შორის*, “დაგროვებითი პენსიის შესახებ” საქართველოს კანონთან დაკავშირებით.

ლიტერატურა

1. საქართველოს კანონი ”დაგროვებითი პენსიის შესახებ”. ქუთაისი, 21 ივლისი 2018 წ. №3303-რს.

<https://www.matsne.gov.ge/ka/document/view/4280127?publication=0>

2. საქართველოს კონსტიტუცია. მიღებულია 1995 წლის 24 აგვისტოს. კონსოლიდირებული ვერსია (საბოლოო). 23.03.2018.

<https://matsne.gov.ge/ka/document/view/30346?publication=35>

3. Алферов Жорес. О государстве. "Происходящее толкает меня стать либералом": яркие цитаты Жореса Алферова. 2 марта 2019.

Российский академик и лауреат Нобелевской премии по физике Жорес Алферов умер в субботу (2 марта 2019) в возрасте 88 лет.

Русская служба Би-би-си собрала яркие высказывания ученого.

<https://www.bbc.com/russian/features-47427134>

Николай Иванович Лахижа (Киев, Украина)

доктор наук по государственному управлению, профессор

Александр Иванович Черчатый (Полтава, Украина)

кандидат наук по государственному управлению

ПРОБЛЕМАТИКА ЕВРОПЕЙСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ В ПОСТКОММУНИСТИЧЕСКИХ СТРАНАХ: ОПЫТ УКРАИНЫ

Важным фактором развития в наше время является глобализация, которая выражается в усилении роли международных и межгосударственных организаций, унификации экономических процессов, информатизации, необходимости совместного противодействия ухудшению экологической ситуации и международным конфликтам и тому подобное. В то же время проявляются и противоположные тенденции, что делает необходимым внимательное их изучение и учетывание в процессе трансформации общества в посткоммунистических странах.

Процесс глобализации заставляет политиков и ученых внимательнее присматриваться к месту их государств в мире, учитывать особенности национальной истории, менталитет населения, социально-экономические и общественно-политические условия, чтобы принимать правильные решения. Нужно учитывать, что во многих посткоммунистических странах, а среди них – Грузия и Украина – до сих пор продолжаются споры относительно понимания основных национальных приоритетов, существуют альтернативные варианты внешней и внутренней политики.

Следует учитывать, что географическое положение Грузии и Украины дает значительные преимущества в выборе взаимовыгодных отношений со странами, принадлежащими к разным цивилизациям. Такая широкая возможность выбора ярко проявляется и в распределении общественного мнения. Например, согласно социологическим опросам часть населения Украины выступает за углубление союза с Россией и Беларусью. Другие граждане продолжают защищать идею многовекторности. И все же большинству граждан самой перспективной представляется идея интенсификации вхождения Украины в европейские структуры, которая уже утвердилась как стратегическая линия государственной политики.

Необходимо отметить, что вопросы евроинтеграции и европеизации нашли должное освещение в периодической печати и научной литературе посткоммунистических стран. В частности, в Украине можно выделить публикации в журналах "Стратегическая панорама", "Расширение ЕС", "Политическая мысль", "Вестник государственной службы", материалах научных конференций и тому подобное. Изучением опыта Европейского Союза и интеграции в него посткоммунистических стран активно занимаются И. Грицяк, Е. Оржель, И. Соскин, В. Стрельцов, Р. Петров, Л. Прокопенко, А. Рудик, Н. Рудик и другие украинские ученые.

Многие информационные материалы для читателей из посткоммунистических стран представляются европейскими институтами. Проводятся учебные студии, в том числе и с выездом в страны Европейского Союза. Например, для Украины в вопросах европейской интеграции имеет большое значение опыт стран-соседей, особенно Польши и Словакии. Авторы этих материалов, как и многие украинские госслужащие и научные работники, неоднократно имели возможность участия в семинарах и научных конференциях в Болгарии, Польше и Словакии, что позволило акумулировать и творчески обобщить имеющийся там опыт евроинтеграции и необходимых для этого реформ [1;2;3 и др.].

По инициативе Главного управления государственной службы Украины в Полтавской области в 2005-2015 годах реализовался проект "Развитие способности государственной службы в сфере европейской интеграции", призванный способствовать посткоммунистической трансформации общества. Значительную работу в этом направлении осуществляют органы власти, в частности, в Полтавской области Украины в рамках Программы правового образования населения на 2016-2020 годы проводятся семинары, опубликованы методические материалы с учетом зарубежного опыта децентрализации и реформирования публичного управления [4].

С 2016 г. Региональным центром по предоставлению бесплатной вторичной правовой помощи в Полтавской области совместно отечественными и зарубежными партнерами реализуется научно-практический проект «Изучение и внедрение зарубежного и отечественного опыта функционирования системы предоставления правовой помощи» (2016-2020 годы). Его важной составляющей стали всеукраинские научно-практические конференции на тему «Адаптация правовой системы Украины к праву Европейского Союза: теоретические и практические аспекты» с участием ученых Болгарии, Грузии, Казахстана, Литвы, Польши.

Активно действует Украинская ассоциация европейских студий, члены которой, кроме научно-исследовательской работы, играют важную роль в информировании населения по вопросам европейской интеграции.

Важным является внедрение евроинтеграционной тематики в программы подготовки государственных служащих и должностных лиц местного самоуправления (курс «Евроинтеграция, международное публичное управление и безопасность», тематика магистерских исследований и пр.).

Анализ процесса европейской интеграции посткоммунистических стран убедительно свидетельствует о его сложности, вызванной как внутренними, так и внешними факторами, которые в свою очередь можно разделить на экономические, социальные и политические.

Таким образом, одной из основных задач обеспечения европейской интеграции в посткоммунистических странах, и в Украине в особенности, остается объединение усилий органов государственной исполнительной власти, органов местного самоуправления и общественности для углубления работы по разъяснению преимуществ евроинтеграции и главных направлений демократических преобразований, необходимых для оптимизации этого процесса.

Литература

1. **Лахижа М. І., Черчатий О.І** Словаччина: досвід реформ для України//Теорія та практика державного управління.- 2016, №1 (52).- с. 171-178
2. **Лахижа М.І.** Модернізація публічної адміністрації: досвід Республіки Польща.- Полтава: ПолтНТУ, 2012.-243 с.
3. **Sozioökonomische und rechtliche Faktoren der sozialen Entwicklung unter den Bedingungen der Globalisierung.** Hrsg. von Doktor der Wirtschaftswissenschaften, Professor Yu.V. Pasichnyk – kollektive Monographie in 2 Bänden, B. 1 – Shioda GmbH, Steyr, Austria, , 2018. – 470 p.
4. **Децентралізація влади в Україні та підвищення правової спроможності територіальних громад.** – **Лахижа М.І., Черчатий О.І., Клименко І.В.** – Полтава, 2017. – 38 с.

Petro Vorona (Kyiv, Ukraine)

Doctor of Sciences in Public Administration, Associate Professor Head of the Chair of Public Administration and Governance of the Institute of Staff Training of the State Employment Service of Ukraine

Larysa Vorona (Poltava, Ukraine)

Candidate of pedagogical sciences, associate professor of pedagogy chair of Lugansk National Pedagogical University named after T.Shevchenka

**MANAGING SCIENTIFIC-PEDAGOGICAL TEAM WITH
CONSIDERING THE CREATIVE ACQUISITION
OF MR. A.S.MAKARENKA AND THE MAIN PROVISIONS
OF MANAGEMENT**

For some reason it is now widely accepted that the pedagogical achievements of a pedagogue-innovator, Mr. Anton Makarenka, can only be used among closed student groups (boarding schools, correctional colonies), and many skeptics, and on our personal conviction of those who want to work only as a "source of knowledge," believes that the teacher Makarenko acted at a specific time and by specific methods. We believe that the experience of the teacher Makarenka is able to put into practice a truly creative teacher-scientist who is not only a "source of knowledge" or a monotonous his stream, but also a great optimistic educator and motivator who, by his own life example, educates and motivates his pupils, including by his public position and beliefs.

Prominent British politician, the 1908 bronze medalist in the Olympic Games, Mr. William Ward noted in his time: "A moderate teacher teaches. A good teacher explains. Outstanding teacher shows. Great teacher inspires." In this scientific research, we try to make it clear to colleague teachers that the main postulates of the educational heritage of Mr. Makarenka are important in today's life and not only for the educational process of the younger generation and students and retrainees, but also formation and upbringing (we were not mistaken – education and formation) pedagogical and scientific-pedagogical teams, which also need to be constantly in search. A team leader should ensure that this process involves the process or the whole team, or at least in the beginning of its part. The head of the scientific and pedagogical team is primarily a manager, that is, he must be a top-notch professional manager. And the manager must perform the following functions: administrative, strategic, expert-consultative, representative, educational, psychotherapeutic, communicative-regulatory, innovative, and disciplinary. Let's dwell on a few of them. The educational function is performed by the manager through his real daily actions. The basis of the component of the educational function of the manager is:

- the principle of unified morality, which means recognition by the manager of the fact that the moral standards to be directed towards people in their daily lives (in particular, in the organization itself) should be applied at absolutely equal levels to both leaders and subordinates;
- unity of the word and business manager;
- use of the fundamental laws of social education of people;
- adaptation of employees to the team;
- culture of internal organizational relations;
- creation and support in the team of positive traditions.

Performing a psychotherapeutic function, the manager creates an atmosphere of psychological comfort in the team, its main elements are:

- a sense of safety of employees;
- lack of employees' troubles for the future;
- an optimistic view of the events taking place in the team;
- desire to keep membership in the organization;

- confidence in support and protection from leadership and colleagues in a difficult situation.

The essence of the communicative and regulatory function of the manager is to regulate and coordinate the individual efforts of the members of the organization with the subsequent transformation and transfer into a single ordered organizational process [5].

There is a certain disadvantage that not all heads of scientific and pedagogical collectives pass proper professional selection and training, have the proper knowledge and professional experience, but using the pedagogical experience of their predecessors by understanding the meaning of self-education and realizing it at all times can achieve success and proper moral and psychological state of the team which is optimistic to achieve the most challenging tasks of the educational process.

The state should create conditions for such activities, including in the issue of special training of managerial educational staff, the normative and financial consolidation of this process. We fully agree with the statement of the prominent German statesman, Chancellor Otto von Bismarck (1815 - 1898). "The attitude of the state to the teacher is a state policy, which testifies to either the power of the state or its weaknesses. Wars are won by generals, wars will be won by school teachers and parish priests. " Indeed, both of these institutes (school and church) in the state are responsible for educating the nation. Perhaps here it is appropriate to mention another statement by Bismarck "Who scrimps on schools, those will build prisons". Today, this phrase of the prominent chancellor is more than ever relevant - because of the extremely low wages, the material condition of secondary and higher educational institutions and their inadequate budgets, many creative and talented young teachers leave them [4]. And the state is just following it ... Japan, after the end of the Second World War, after the defeat in it, invested primarily in education.

An outstanding feature of Makarenko's scientific experience in organizing the educational activities of the team is a great life and professional experience. Working with children of different ages and social sections of society, he also influenced the formation of an individual's already adult colleagues – teachers, tutors and just technical staff of the institution, under his influence and example, they, too, as he himself was retrained. Why and he himself - it is accepted that in the process of teaching and educational work, the personality of the teacher changes and improves himself. And the more actively and more creative he works, the more effective this process passes. Therefore, today is an extremely relevant postulate concerning the life-long process as learning and education of a creative and active person. And again it is worth remembering the winged statement of Bismarck: "Learn as it should be for you to live forever, but live as if you should die tomorrow" [4].

The book of Mr. A.S. Makarenka "Methodology of organization of educational process" paid attention to many aspects that are especially relevant for management activities including and educational institutions. For example, we can refer to organization and conducting pedagogical meetings and sessions (meeting of the chair, academic council, meeting of the labor collective, etc.):

- meetings should always be strictly business-like, do not take away unnecessary time of their participants;

- for the meetings in the beginning they establish clear rules; he teaches to speak in business, briefly, in the appointed time;

- not to restrict the list of speakers in order to hear the opinion of everyone;

- the meeting should be subject to strict discipline, without crying out of place, walking around the room – in this case, the presiding influences the audience. Mr. Makarenko believed that it would be impossible to undermine the authenticity of the penalty, in practically any situation it would be possible to raise it only. "There is nothing shameful if the director declares a reprimand to the teacher. Let the teacher believe that he is not at fault, but once the director declared a reprimand, he must use this reprimand to raise his authority. He must tell his

subordinates: – Yes, I made a mistake. I am punished because I am responsible for my work. I demand this from you "[1, 3].

A famous project management specialist Stanley I. Portney gives you 10 advices how to become a better manager. In order to successfully manage, you need to know not only what to do, but how. He advises, "with people, as well as with information, organization and systems, also necessary to work. Share with them your views and intentions, and not just understanding the order and expediency "[2].

Very interesting experience, which can and should be used in the work of the head – is the formation of a style of behavior in the office of the head:

– restraint, politeness, business tone, all kinds of familiarity is not allowed in the same degree as excessive dryness, officiality or irritation;

– it is desirable that all the work of the supervisor be as open as possible, so that he himself gives an example of the performance of his official duties. His office should be the focus of attention for subordinates, a favorite place for an asset, and not a "camera of punishment." If the manager leaves, he must be replaced on the spot.

Management experience shows that managers of other spheres of social activity with pedagogical knowledge and experience are much more successful in organizing the work of labor collectives.

To educate a person, emphasized the teacher Mr. Makarenko, – it means to form promising ways which he can build on their tomorrow's joy – a real stimulus in human life. The upbringing of prospective paths, especially young people, should not go by itself, from chance to occasion. Mr. Makarenka acted constantly and systematically "system of perspective lines" – today in management, speaking about the prospect of each employee, we are talking about his motivation. Motivation in the pedagogical team is no less important than the teacher, and this is also worth learning from Anton Semenovich [1].

But when it comes to disciplinary action, one should also remember his experience. A rather important circumstance, in his opinion, is "the very tone which the leadership organizes on its disciplinary actions with the team. He must be serious, simple, precise, determined, but at the same time trusting a subordinate, sometimes with a smile, and always must be accompanied by a special attention to the person" [3].

Consequently, having unique experience of working in the collectives of Mr. A. S. Makarenko, taking on the basic principles of management and own pedagogical experience, each head of the pedagogical team from the PEI to the HEI in order to master the skill of management, but under the sole condition - he has to sincerely wish, to strive for it and to feel this need.

REFERENCES

1. Vorona P.V. Use of pedagogical developments A. S. Makarenko in public administration [Text] / P.V. Raven // Theory and practice of public administration: SB. sciences works. - Kh.: View of KRI NAPA "Magister", 2008. – Vip. 3 (22). – P. 59-64.

2. Vorona P. V. Project Management Technology: A textbook for master's degree preparation for full-time and part-time forms of study in the field of "Project Management" / Crow PE – Poltava: PE "Shevchenko", 2013. – 172 p.

3. Makarenko A.S. Pedagogical Compositions: in 8 t./A.S. Makarenko – M.: Pedagogics, 1983 - 1986.

4. Otto von Bismarck. Quotes, aphorisms, statements. Access mode: <http://citaty.info/man/otto-fon-bismarck?page=2>.

5. Manager functions. Managerhelp Access mode: [http:// www.managerhelp.org/hoks-684-1.html](http://www.managerhelp.org/hoks-684-1.html).

Леонид Львович Прокопенко (Днепр, Украина)

Доктор государственного управления, профессор, заведующий кафедрой права и европейской интеграции Днепропетровского регионального института государственного управления Национальной академии государственного управления при Президенте Украины

**ДВУСТОРОННИЕ ОРГАНЫ
СОТРУДНИЧЕСТВА
МЕЖДУ УКРАИНОЙ И
ЕВРОПЕЙСКИМ СОЮЗОМ**

Двусторонние отношения между Украиной и ЕС были начаты сразу после обретения Украиной независимости. 16 июня 1994 г. было подписано Соглашение о партнерстве и сотрудничестве с Европейским Союзом (СПС), а 24 марта 1995 г. состоялось первое заседание Совместного комитета Украина – ЕС, который до вступления в силу СПС был официальным инструментом мониторинга экономического и торгового сотрудничества между ЕС и Украиной.

Вступление в силу СПС с 1 марта 1998 г. обусловило дальнейшее усиление организационного обеспечения двусторонних отношений. С целью управления процессом осуществления Соглашения было предусмотрено проведение регулярных саммитов и создание соответствующей институциональной структуры: Совета по вопросам сотрудничества между Украиной и ЕС; Комитета по вопросам сотрудничества между Украиной и ЕС; Комитета по парламентскому сотрудничеству между Украиной и ЕС [1].

Новый этап начался с подписанием Соглашения об ассоциации Украины и ЕС. За основу была взята отработанная в предыдущие годы схема и в Соглашении об ассоциации установлена следующая институциональная структура: Совет ассоциации; Комитет ассоциации; Парламентский комитет ассоциации; Платформа гражданского общества [2].

В Соглашении подчеркивается, что политический диалог и диалог по вопросам политики на высшем уровне должен происходить на уровне саммитов, проводимых, как правило, один раз в год. Первый саммит Украина – ЕС в рамках Соглашения состоялся 27 апреля 2015 г., а последний, двадцатый саммит Украина – ЕС – 9 июля 2018 г. [2].

На уровне министров регулярный политический диалог и диалог по вопросам политики происходит в рамках Совета ассоциации. На Совет ассоциации возлагается осуществление контроля и мониторинга применения и исполнения Соглашения и периодический пересмотр его функционирования в свете поставленных целей. Заседания Совета ассоциации должны проводиться регулярно на уровне министров не реже одного раза в год. В соответствии со ст. 462 Соглашения Совет состоит из членов Правительства Украины и членов Совета ЕС и Европейской Комиссии, хотя по взаимному согласию ее заседания могут проводиться в любом составе. Председательство в Совете осуществляется поочередно представителями Украины и ЕС. Первое заседание нового Совета ассоциации состоялось 15 декабря 2014 г., а пятое – 17 декабря 2018 г. [2].

Согласно ст. 464 Соглашения для помощи Совету ассоциации в выполнении его обязанностей учреждается Комитет ассоциации. Председательство в Комитете осуществляется поочередно представителями Украины и ЕС. Обязанности и порядок функционирования Комитета, в сферу ответственности которого входит подготовка заседаний Совета ассоциации, определяет в своем регламенте Совет. Он может делегировать Комитету любое из своих полномочий, в том числе полномочия принимать обязательные для исполнения решения. Комитет ассоциации проводит заседания в специальном составе для решения всех вопросов, связанных с Разделом IV (Торговля и вопросы, связанные с торговлей) Соглашения. Заседания в этом составе Комитет проводит не реже одного раза в год [2].

В декабре 2014 г., накануне первого заседания Совета ассоциации, Кабинет Министров Украины своим постановлением от 10 декабря 2014 г. № 700 «Вопросы подготовки и проведения заседаний отдельных двусторонних органов ассоциации между Украиной и ЕС» определил, что от Украины членами Совета ассоциации являются члены Кабинета Министров, а Комитета ассоциации – заместители министров по вопросам европейской интеграции, директор Правительственного офиса по вопросам европейской и евроатлантической интеграции Секретариата Кабинета Министров Украины, заместитель министра экономического развития и торговли – Торговый представитель Украины, заместители руководителей других центральных органов исполнительной власти, к полномочиям которых относятся вопросы выполнения Соглашения об ассоциации. Первое заседание Комитета ассоциации состоялось 13-14 июля 2015 г., а первое заседание Комитета ассоциации в торговом составе – в апреле 2016 г. [3].

Комитету ассоциации оказывают помощь подкомитеты. Совет ассоциации может принимать решение о создании любого специального комитета или органа в конкретных сферах и определяет состав, обязанности и порядок функционирования таких органов. Комитет ассоциации может также создавать подкомитеты для изучения прогресса, достигнутого в ходе регулярных диалогов, определенных в разделе V (Экономическое и отраслевое сотрудничество) Соглашения. Они регулярно и по мере необходимости отчитываются о своей деятельности Комитету ассоциации в торговой конфигурации. Постановлением Кабинета Министров Украины от 8 июля 2015 г. № 646 «Вопросы организации работы подкомитетов Комитета ассоциации между Украиной и ЕС» утвержден Порядок организации работы подкомитетов Комитета ассоциации между Украиной и ЕС [2; 4].

Политический диалог на парламентском уровне в соответствии со ст. 467 Соглашения осуществляется в рамках Парламентского комитета ассоциации, в состав которого входят члены Верховной Рады Украины и Европейского Парламента. Председательство в Комитете осуществляется поочередно представителями сторон. Парламентский комитет ассоциации вправе запрашивать у Совета ассоциации соответствующую информацию о выполнении положений Соглашения, он должен быть проинформирован Советом относительно его решений и рекомендаций. Комитет может предоставлять свои рекомендации Совету и создавать соответствующие подкомитеты. Первое заседание Парламентского комитета ассоциации состоялось 24-25 февраля 2015 г. в Брюсселе, а 17-18 сентября 2018 г. во Львове и Ивано-Франковске прошло Шестое заседание Парламентского комитета ассоциации между Украиной и ЕС [2].

Согласно ст. 469 Соглашения стороны должны способствовать проведению регулярных заседаний представителей их гражданского общества. С этой целью предусмотрено создание Платформы гражданского общества (ПГО), которая состоит из представителей гражданского общества Украины и членов Европейского экономического и социального комитета (ЕЭСК). Председательство в Платформе осуществляется поочередно представителями гражданского общества от украинской стороны и представителем ЕЭСК. ПГО должна быть информированной о решениях и рекомендациях Совета ассоциации и может подавать ему свои рекомендации. Комитет ассоциации и Парламентский комитет ассоциации должны осуществлять регулярные контакты с представителями Платформы гражданского общества с целью получения их мнения по достижению целей Соглашения [2].

В ноябре 2014 г. состоялось Учредительное собрание украинской стороны ПГО, где более 165 общественных организаций избрали 15 членов – представителей различных секторов гражданского общества – общественных объединений, профсоюзов и организаций работодателей. Сегодня УС ПГО объединяет более 250 организаций. Учредительное заседание ПГО как двустороннего органа состоялось 16 апреля 2015 г. в Киеве, а 12 апреля 2018 г. в Брюсселе состоялось Шестое заседание ПГО.

Список использованных источников

1. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/998_012/page. – Назва з екрану.
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/984_011/page. – Назва з екрану.
3. Питання підготовки та проведення засідань окремих двосторонніх органів асоціації між Україною та ЄС: постанова Кабінету Міністрів України від 10 грудня 2014 р. № 700. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/700-2014-%D0%BF>. – Назва з екрану.
4. Питання організації роботи підкомітетів Комітету асоціації між Україною та ЄС: постанова Кабінету Міністрів України від 8 липня 2015 р. № 646. – Режим доступу: <https://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/646-2015-%D0%BF>. – Назва з екрану.

УДК 331.5+354.1

Анна Валерьевна Шестакова (Житомир, Украина)

Кандидат экономических наук, заместитель директора по научной работе
Житомирского филиала ЧВУЗ «Европейский университет»

ЦЕННОСТНЫЕ ОРИЕНТИРЫ ЕВРОПЕЙСКОЙ СОЦИАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ ДЛЯ УКРАИНЫ

Украина осуществляет процесс евроинтеграции во многих направлениях политики в условиях развития новых подходов к содержанию социальных отношений. Соответственно, Европейский Союз утвердил соответствующие социальные критерии, путем соблюдения которых и должна формироваться и реализовываться социальная политика государства. Социальные критерии заключаются в расширении свободы выбора образа жизни, жизненных благ, возможности получить образование и реализации творческих способностей, повышении уровня материального благосостояния и качества жизни, улучшении здоровья и увеличении продолжительности трудовой активности, увеличении продолжительности жизни, усилении национальной и социальной безопасности.

Разница подходов к определению содержания социальной политики отражается в разнообразии показателей-индикаторов социального развития общества, с помощью которых оценивается степень достижения цели и реализации социальной политики. Согласно статусу социально-рыночного государства, данные показатели должны реализовываться через социальные стандарты, основной задачей которых является удовлетворение потребностей населения, сохранения единого социального пространства, обеспечения социального равенства, концентрация материальных ресурсов на приоритетных направлениях социальной политики.

Начало формирования социальной политики стран Европейского союза связано с вступлением в силу Маастрихтского договора о его основании, который дополнил Договор об учреждении ЕС разделами VIII «Социальная политика, образование, профессиональное обучение и молодежь» и XIV «Экономическое и социальное соединение». А также его приложения – Соглашения о социальной политике и Протокола о социальной политике, предусматривали определенные изменения институционального характера и определили правовые основы для осуществления коммунитарной социальной политики [1, с. 16].

Составляющие европейской социальной модели имеют основные принципы, заложенные в национальных моделях в определенных формах: социальная справедливость, социальная безопасность, социальная сплоченность, конкурентоспособность, благоприятная для общества экология. Европейская социальная модель – это кодекс поведения, основанный на ценностях, которые разделяются всеми государствами – членами ЕС. Среди этих ценностей можно выделить следующие: прочная связь между экономическим развитием и социальным прогрессом; высокий уровень социального обеспечения, имеет универсальный характер; развитое трудовое законодательство, защищающее наемного работника; борьба с дискриминацией; производственная демократия, выражается в консультации с работниками при принятии решений, которые касаются и их информирования; социальный диалог партнеров в рамках коллективно-договорных отношений; ключевая роль государства в решении социальных проблем, роль арбитра в отношениях между социальными партнерами;

борьба за занятость и искоренение феномена социального отторжения и бедности; достойная оплата труда; социальная справедливость и солидарность в обществе [2].

Несмотря на то, что между членами ЕС существуют определенные расхождения в видении сущности, цели и направления социальной политики, а также ее содержания, подавляющее большинство этих стран (кроме Великобритании и Ирландии) декларируют стремление изменить национальные социальные модели в соответствии с моделью, которая получила название Европейская социальная модель. Поэтому декларируя Единую социальную модель, европейские правительства имели целью достичь существенного улучшения благосостояния и уровня экономического развития Союза в целом и каждого государства-члена в частности, в содействии занятости, улучшении условий жизни и труда, поддержке высокого уровня социальной защищенности, высокого уровня образования и социального диалога.

Учитывая вышесказанное, следует отметить, что социальная политика стран членов-ЕС сосредоточена на пропаганде европейских ценностей и заключается в высоких человеческих ценностях относящегося достойного уровня качества жизни человека. Достойный уровень человеческой жизни, прежде всего, должна проявляться в социальных интересах. При этом социальные интересы являются проявлением социальных потребностей, которые предусматривают первоочередные, необходимые задачи для различных социальных групп и общества в целом. Социальные интересы составляют социально-экономические потребности на определенном уровне развития общества.

Несмотря на все социальные потребности, что реализуются через социальные отношения, целью которых является достижение социальной безопасности. При этом под социальной безопасностью понимают, прежде всего, возможность человека удовлетворить собственные потребности, совместив индивидуальные и общественные интересы. Поэтому это может быть достигнуто при нормальном уровне жизни населения, а именно по степени удовлетворенности материальных и духовных потребностей человека. Конкретнее социальная безопасность зависит от размера реальных доходов на душу населения; объема потребляемых благ и используемых услуг; постоянных цен на товары и услуги; обеспеченности жильем; доступности образования, медицинского обеспечения и культурного обслуживания, экологической безопасности. Соответственно, уровень жизни определяется количеством и качеством потребляемых благ и услуг.

Исходя из вышесказанного, следует отметить, что социальная безопасность представляет деятельность, которая направленная на адаптацию к существующим кризисным ситуациям, обеспечение устойчивости, сохранение социальной нацеленности государства. Государственные гарантии социальной безопасности должны быть неразрывно связаны с возможностями граждан относительно реализации личных прав и интересов, которые необходимы для поддержания собственного здоровья человека и благосостояния членов его семьи, в том числе и в случаях безработицы, болезни, инвалидности, старости и тому подобное. Поскольку социальная неустроенность граждан государства с одной стороны автоматически подрывает авторитет страны в мировом сообществе, а с другой сеет панические настроения среди населения внутри государства, является крайне нежелательным для социально-экономического развития.

ЛИТЕРАТУРА

1. **Окладна, М. Г.** Соціальна політика Європейського Союзу: становлення і розвиток [Електронний ресурс] / М. Г. Окладна, І. В. Яковюк. – Режим доступу: <http://dbms.institute/files/nd/19.pdf>.

2. **Волгин Н.А.** Социальная политика. Энциклопедия / Н.А. Волгин; под ред. Н.А. Волгина и Т.С. Сулимовой. – М. : Альфа-Пресс, 2006. – 416 с.

УДК 331.5+354.1

Анна Валерьевна Шестакова (Житомир, Украина)

Кандидат экономических наук,
заместитель директора по научной работе
Житомирского филиала ЧВУЗ «Европейский университет»

ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ СОЦИАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ

Развитие общественного производства зависит от степени реализации социальной политики в рамках социальных программ и основ их внедрения в жизнь. При этом движение Украины по пути европейской интеграции должно сопровождаться прогрессом в развитии общества, а именно следуя в определенной степени достижению высоких ориентиров в уровне жизни широких слоев населения. Именно это должно касаться повышения уровня занятости, социального обеспечения нетрудоспособных членов общества, продолжительности жизни, развития образования, культуры и духовности, доступности качественных социальных услуг. При этом наибольшее значение имеет направление гуманизации и социализации в экономической и политической сферах общества, для которого характерно проявление основного социального критерия – человека и ориентированной на него концепции развития общества и государства.

Зарубежный опыт свидетельствует, что в настоящее время эффективными являются два способа обеспечения социальной защищенности граждан: во-первых, когда сами граждане осуществляют перераспределение национального богатства путем финансирования социальных программ; во-вторых, государство предоставляет гражданам возможность обеспечить себя пенсией, средствами на случай болезни и т.д., а также предоставляет право выбора той или иной социальной услуги на рынке [1, с. 256]. Украинский исследователь А. Крупник предлагает собственную классификацию определений социальной политики государства, а именно: первая, наиболее разнообразная группа происходит из отождествления социального и общественного, то есть социальная политика рассматривается как "общественные действия по решению проблем, касающихся всего общества".

Цель социальной политики – способствовать достижению целей общества; вторая группа учитывает, в первую очередь, социально-трудовые отношения и ориентирована на их стабилизацию, регламентирование отношений труда и капитала, исключая экстремистские или радикальные варианты разрешения противоречий; третья группа концепций рассматривает социальную политику как вид общественной деятельности, ориентированной на потенциально социально опасные слои населения – нетрудоспособных, маргиналов, деклассированных элементов, чтобы через систему государственной помощи и общественной благотворительности обеспечить этим слоям минимально приемлемый уровень удовлетворения их потребностей, благосостояния и таким образом защитить состоятельные слои от "возможной неконтролируемой ярости"; четвертая группа концепций рассматривает социальную политику как инструмент, который смягчает негативные последствия индивидуального и социального неравенства через систему перераспределительных мер. Как правило, действия в рамках такого подхода имеют целью удержать дифференциацию доходов различных слоев населения в безопасных пределах, а средством выступает налоговая политика; пятая группа исходит из принципов социальной справедливости и социального партнерства как базовых ценностей современного гражданского общества и социального государства [2, с. 100–101].

По нашему мнению, высшим звеном социальной политики должно быть социальное государство, особенно социальная нацеленность во всех сферах экономической деятельности. Среди ее главных приоритетов – социальная защита всех граждан и всех, кто требует особого внимания общества, уменьшение социального неравенства, нейтрализация социально-экономических конфликтов, популяризация внедрения социального критерия в трудовом процессе во многих сферах экономики государства.

Отталкиваясь от данного утверждения и опираясь на теорию Философии социальной цели профессора Альфреда Кураташвили необходимо понимать, что важно понять какой именно цели служит общественно-государственное устройство и экономическая система страны. Если на первый план выдвигаются чисто экономические цели, а конкретнее средства: прибыль, деньги, капитал, то в таком общественно-государственном устройстве и экономической системе выступают приоритетом методы экономической выгоды и накопления, которые, несомненно, важны для поднятия экономической системы, но без учета социальных принципов невозможно достигнуть эффективного функционирования экономики [3].

Большое значение имеет также соблюдение социальных стандартов и принципов достойной жизни для всех граждан посредством распределения и перераспределения ВВП. Предпосылками становления социального государства выступают следующие: открытый характер государственной власти; гарантирование равенства граждан перед законом и право на участие в государственной и общественной жизни; рыночная экономика; гражданский мир и солидарность. В свою очередь условиями развития социального государства и его характерными признаками являются: демократическая организация государственной власти; высокий экономический потенциал, позволяющий осуществлять меры по перераспределению доходов без угнетения интересов владельцев доходов; социально ориентированная структура экономики, что проявляется в разработке действенных социальных программ и приоритетности их реализации; существование развитого гражданского общества; соблюдение моральных норм гражданами и, прежде всего, должностными лицами [4, с. 100–102]. Такому типу государства присущи специальные функции, поскольку только социальное государство является "государством для человека и человечества в целом" и реально обеспечивает материальными ресурсами право гражданина на жизнь.

Поэтому необходимой задачей по определению условий и основных этапов реализации государственной социальной политики в Украине и в мире является выяснение содержания основных принципов формирования и реализации государственной социальной политики Украины в современных условиях, раскрытие их содержания. Главным ориентиром в исследовании социального государства, по нашему мнению, является рассмотрение и обоснование социальной нацеленности механизма реализации социальной политики с определением приоритетного критерия его формирования как основы социально ориентированного государства.

Таким образом, особенностью внедрения механизма реализации социальных функций должен стать социальный критерий, формировать основу для социально нацеленной экономики через систему мероприятий по социальному обеспечению предприятий с позиции материального и нематериального поощрения. Характерным проявлением социального критерия, на наш взгляд, является ведение предпринимательства главной целью которого, в первую очередь, является социальная цель, а также пропаганда корпоративной культуры для упорядочения комфортных рабочих мест и личностного развития работников на предприятиях. Определяющим для основы формирования социальной политики является лишь ориентир на человека и человечность, что должно отражаться в законах, направлениях, индикаторах и содержать выполнения условий по его обеспечению в социально нацеленной экономике государства.

ЛИТЕРАТУРА

1. Балтачєєва Н.А. Вплив світового досвіду на вибір української моделі соціальної політики / Н.А. Балтачєєва // Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект: сборник научных трудов. – Ч. III. – Донецк: ДонНУ, 2010. — 850 с.

2. Крупнік А.С. Соціально-захисна спрямованість державної соціальної політики в умовах трансформації українського суспільства: дис. ... канд. політ. наук. – Одеса, 2002. – 169 с.

3. Кураташвили Альфред А. *Философия социальной цели. Принципиально новое научное направление – исходная теоретическая основа формирования и функционирования истинно человеческого общества и государства* (монографія на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003.

4. Дубич К.В. Актуальні проблеми державного управління соціальним захистом населення України. Соціальна робота в Україні: теорія і практика. – 2012. – № 4. – С. 99-111.

Русудан Гурамовна Кутателадзе (Тбилиси, Грузия)

Доктор технических и экономических наук, Профессор,
Академик Международной Академии социально-экономических наук,
Декан Факультета Бизнестехнологий Грузинского технического университета

ПУТИ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ВЫСШЕЙ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ СФЕРЫ

Исследование постсоветской общественно-экономической системы имеет особое значение, ибо без определения ее сущности и специфических черт невозможна разработка путей эффективного функционирования этой системы.

Вместе с тем, для эффективного функционирования постсоветской общественно-экономической системы принципиальное значение имеет образовательная сфера, и, в частности, высшая образовательная сфера, без соответствующего реформирования и эффективного развития которой не представляется возможным эффективное функционирование любой общественно-экономической системы.

Исходя из вышеотмеченного, в условиях функционирования постсоветской общественно-экономической системы особенно актуально перспективное видение высшей образовательной сферы и разработка путей совершенствования этой сферы.

А для перспективного видения высшей образовательной сферы и разработки путей совершенствования этой сферы, безусловно, принципиальное значение приобретает, с одной стороны, научное исследование теоретических основ совершенствования постсоветской общественно-экономической системы, и, с другой стороны, разработка путей совершенствования высшей образовательной сферы в этой общественно-экономической системе, в которой будет учтена необходимость решения проблем как социальной, так и экономической эффективности высшей образовательной сферы.

В результате проведенного мной научного исследования было предусмотрено решение следующих задач:

- _ Определение сущности и специфических черт и особенностей постсоветской общественно-экономической системы в Грузии;
- _ Изучение уровня реформирования высшей образовательной сферы в постсоветской общественно-экономической системе;
- _ Изучение уровня реформирования высшей образовательной сферы в Грузии;
- _ Изучение теоретических основ совершенствования постсоветской общественно-экономической системы;
- _ Разработка путей совершенствования высшей образовательной сферы в условиях постсоветской общественно-экономической системы.

Из результатов проведенного мной научного исследования в основном можно выделить следующее:

- _ Определены сущность и специфические черты постсоветской общественно-экономической системы, а также особенности этой системы в Грузии;
- _ Изучен уровень реформирования высшей образовательной сферы в постсоветской общественно-экономической системе, а также уровень реформирования высшей образовательной сферы в Грузии;
- _ Изучены теоретические основы совершенствования постсоветской общественно-экономической системы;
- _ Разработаны пути совершенствования высшей образовательной сферы.

* * *

Основная научная новизна проведенного мной научного исследования может быть конкретизирована следующим образом:

На основе критического анализа известных в мире теоретических взглядов и опираясь на научные взгляды профессора Альфреда Кураташвили [1; 2; 3; и др.] и на его же определения:

– Постсоветская общественно-экономическая система рассматривается не как «посткоммунистическая трансформация» и «посткоммунистический капитализм», а как постпсевдосоциалистическая контрреволюция и постпсевдосоциалистический капитализм;

– Аналогично вышеотмеченному, сущность постсоветской общественно-экономической системы рассматривается как капитализм, оплодотворенный на почве псевдосоциализма, а специфические черты этой системы – как специфические проявления, исходящие из сущности постсоветской общественно-экономической системы, для которых характерны как остаточные явления псевдосоциализма, так и отличительные черты капитализма, что обусловлено происхождением капитализма на совершенно отличительной почве – на почве псевдосоциализма;

– Философия социальной цели [1; и др.], Теория верховенства интересов народа [2; и др.] и Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [3; и др.] рассматриваются как теоретические основы совершенствования постсоветской общественно-экономической системы;

– Совершенствование и эффективное функционирование высшей образовательной сферы рассматривается как необходимая интеллектуальная основа совершенствования экономики и общественно-экономической системы в целом;

– Обосновывается необходимость рассматривания высшей образовательной сферы, и вообще сферы образования, как приоритетного направления эффективного функционирования общества и государства, что вместе с решением других проблем должно быть учтено государственной властью при финансировании высшей образовательной сферы;

– Разработаны пути совершенствования высшей образовательной сферы в условиях постсоветской общественно-экономической системы, в частности:

Как один из особо значимых путей совершенствования высшей образовательной сферы рассматривается соответствующее правовое обеспечение эффективного функционирования этой сферы.

ЛИТЕРАТУРА

1. Кураташвили Альфред А. Философия социальной цели. *Принципиально новое научное направление – исходная теоретическая основа формирования и функционирования истинно человеческого общества и государства* (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 352 с.

2. Кураташвили Альфред А. Теория верховенства интересов народа. *Принципиально новое научное направление и системообразующая теория управленческого права, правовой системы истинно человеческого общества и социально-экономических наук в целом* (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 336 с.

3. Кураташвили Альфред А. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц. *Принципиально новое научное направление – необходимая научная основа защиты интересов человека и социально-экономического прогресса* (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 256 с.

Лия Алексеевна Козманашвили (Тбилиси, Грузия)

Доктор экономических наук, Профессор Тбилисского государственного университета Им. Иванэ Джавахишвили,
Директор аудиторской фирмы «Аудит-Лоджик»

НАЛОГОВАЯ СИСТЕМА В УСЛОВИЯХ ФОРМИРОВАНИЯ ЦИВИЛИЗОВАННЫХ РЫНОЧНЫХ ОТНОШЕНИЙ

Исследованию проблем налоговой системы имеет особое значение вообще и, в частности, в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений.

Необходимо также отметить, что в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений, для совершенствования и эффективного функционирования налоговой системы весьма значительным является определение сущности и специфических черт цивилизованных рыночных отношений.

Необходимо особо отметить, что в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений большое значение придается налоговой системе и определению ее места и роли на современном этапе общественного развития.

Исходя из вышеотмеченного, в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений особенно актуальной является перспективное видение налоговой системы и разработка путей совершенствования этой системы.

В то же время, для перспективного видения налоговой системы и разработки путей совершенствования этой системы, безусловно, принципиальное значение имеет, во-первых, разработка путей совершенствования налоговой системы в направлении решения проблемы экономической эффективности рыночных отношений, и, во-вторых, разработка путей совершенствования налоговой системы в направлении решения проблемы социальной эффективности рыночных отношений.

Для эффективного формирования цивилизованных рыночных отношений необходимо решение следующих задач:

- Определение сущности и специфических черт цивилизованных рыночных отношений;
- Определение особенностей развития рыночных отношений в условиях современной постсоветской общественно-государственной системы;
- Определение места и роли налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений;
- Изучение действующей в постсоветский период налоговой системы и имеющихся в ней проблем;
- Разработка путей совершенствования налоговой системы в направлении решения проблем экономической эффективности рыночных отношений;
- Разработка путей совершенствования налоговой системы в направлении решения проблем социальной эффективности рыночных отношений.

По результатам проведённого мной исследования считаю необходимым обратить внимание на следующее:

- Определены сущность и специфические черты цивилизованных рыночных отношений;
- Определен уровень развития рыночных отношений в современной постсоветской общественно-государственной системе;
- Определены место и роль налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений;
- Сделан анализ налоговой системы постсоветского периода и определены имеющейся в ней проблемы;

– Разработаны пути совершенствования налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений в связи с решением проблемы экономической эффективности рыночных отношений;

– Разработаны пути совершенствования налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений в связи с решением проблемы социальной эффективности рыночных отношений;

Научная новизна исследования может быть сформулирована в следующем виде:

На основе критического анализа имеющихся в научной литературе теоретических взглядов и основываясь на теории профессора Альфреда Кураташвили [1; 2; 3; 4; и др.]:

– Установлено, что сущность и специфические черты цивилизованных рыночных отношений заключаются в существовании таких рыночных отношений, во время функционирования которых наряду с экономической, в первую очередь, на первый план выдвинута социальная целевая направленность;

– Обосновано, что уровень развития рыночных отношений в современной постсоветской общественно-государственной системе пока еще не соответствует потребностям формирования цивилизованных рыночных отношений;

– Определены особое место и роль налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений.

Результаты научного исследования имеют принципиальное значение для определения основных направлений стратегии и тактики налоговой политики [5; 6; и др.].

ЛИТЕРАТУРА

1. Кураташвили Альфред А. Философия социальной цели. Принципиально новое научное направление – исходная теоретическая основа формирования и функционирования истинно человеческого общества и государства (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 352 с.

2. Кураташвили Альфред А. Теория верховенства интересов народа. Принципиально новое научное направление и системообразующая теория управленческого права, правовой системы истинно человеческого общества и социально-экономических наук в целом (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 336 с.

3. Кураташвили Альфред А. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц. Принципиально новое научное направление – необходимая научная основа защиты интересов человека и социально-экономического прогресса (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 256 с.

4. Кураташвили Альфред А. Философско-правовые основы политического менеджмента. Управленческое право и определяющий теоретический базис правовой системы истинно человеческого общества и социально-экономического прогресса (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 720 с.

5. Козманашвили Лия. Сущность и специфические черты цивилизованных рыночных отношений. Материалы Международной научной конференции: «Актуальные проблемы общественных наук» (21-22.12.2009). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2009, с. 181-184.

6. Козманашвили Лия. Пути совершенствования налоговой системы в условиях формирования цивилизованных рыночных отношений. Материалы Международной научной конференции: «Проблемы эффективного функционирования общества» (17-18.01.2011). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2011, с. 95-101.

Инна Алексеевна Кульчий (Полтава, Украина)

кандидат наук государственного управления, доцент Полтавский национальный технический университет имени Юрия Кондратюка

ОРГАНИЗАЦИЯ РЕФОРМ ОРГАНОВ ВЛАСТИ: ВЫЗОВЫ И ВОЗМОЖНОСТИ ДЛЯ УКРАИНЫ

Процесс организации реформ в системе органов власти сопровождается политическими кризисами, реструктуризацией власти, порождает общественные конфликты и недовольство существующей государственно-управленческой вертикалью. Сегодня граждане имеют еще недостаточный уровень правовой и политической культуры, который необходим для того, чтобы облегчать воплощение реформ в системе органов власти Украины. Параллельно с трансформацией общества происходит смена ориентиров, продолжается становление и построение системы государственной власти, децентрализация, формирование способных территориальных общин и прочее.

Данная проблема является комплексной и междисциплинарной. Для того, чтобы граждане почувствовали позитивные сдвиги, следует преодолеть недостатки существующей системы, соответственно необходимо привлечение достижений как теоретических, так и прикладных наук. В частности, английские исследователи А. Леви и Ю. Мэри считают, что облегчить процесс реформирования возможно сосредоточив внимание органа на его роли и значении в системе власти и работая творчески с привлечением инновационных технологий, проектируя реформаторские действия.

Исследователи предложили подход, который состоит из процессов, помогают участникам преодолеть потерю традиционных методов работы в определенной организации. По их мнению, для начала необходимо суммировать недостатки старой системы, обосновать изменения, обеспечить взаимосвязи между бывшими и будущими принципами управленческой деятельности, подчеркнув положительные элементы существующей системы. Реформирование как процесс является непрерывным и задачи каждого органа-реформатора – облегчить данный процесс, стимулируя участников к изменениям, втягивая их непосредственно в процесс реформ и помогая отказаться от старых принципов и методов работы [2, р. 27].

Конечно, реформа не может сразу воплощаться в систему государственной власти, как и в любую другую систему. Еще одна группа ученых определяет несколько видов сопротивления, которые известны в практике организации реформ в различных европейских государствах:

1. Отказ и попытки предотвратить распространение новой идеи. Данное поведение типично для первых стадий реализации реформы. Когда новые идеи появляются в пределах организации или вне нее, старая система получает вызов. Участники склонны тайно сотрудничать, чтобы избежать изменения существующего положения вещей.

2. Ограничение. Этот тип организационного поведения характерен для поздних стадий реформирования. В рамках органа, реформируют новые идеи, ограничиваются непониманием персонала, применяются методы для искоренения новаций.

3. Многомерная конфронтация. Новая перспектива начинает распространяться в системе, и происходит объединение старых и новых принципов [3, р. 194].

Не следует забывать, что реформирование – это длительный и дорогой процесс, который включает и планирования, и осуществления, и институализацию реформ. Его продолжительность зависит не только от размера органа власти и сложности структуры, но и от внешних условий. Поэтому такие элементы, как наличие четко определенного

органа-реформатора, внешние управленческие возможности, понимание необходимости в реформах и способность провести смену, создавая новую подсистему, могли бы значительно сократить время и снизить расходы на реформы в Украине.

Эффективное функционирование реформированных органов власти возможно вследствие реального укоренения новой организационной модели в практику и общественное сознание.

Для Украины на кратко- и среднесрочную перспективу выбор организационной модели должен базироваться на сочетании принципов линейной, адаптивной и превентивной (в различных пропорциях, отражающей особенности культуры, уровень экономического развития, степень политического плюрализма и др.) модели. К такому выводу мы приходим, наблюдая асимметричность системы органов власти в странах мира. Соответственно практическая полезность самоорганизации непрерывно подтверждается тем, что эффективные системы органов власти построены и действуют на принципах самоорганизации, как, например, в Японии, США, Франции, Великобритании (несмотря на недостатки, которые мешают полноценному функционированию системы) [1, р. 41-42].

Каждому государству для выработки концепции реформ органов власти необходимо учитывать все имеющиеся организационные модели, их практические положительные и отрицательные моменты, национальную специфику (в процессе реализации) и множество других факторов мирового и государственного значения. Учитывая вышеуказанное попробуем сформулировать условия эффективной организации реформирования органов власти для Украины.

1) Многопрофильность деятельности органов власти. То есть, способность реагировать на неожиданные и внезапные вызовы, ситуации. Система органов власти должна отмечаться достаточной разветвленностью. Например, министерств, причем разных по типу – отраслевых, функциональных, ординарных, в среднестатистическом случае может насчитывать не менее десяти.

2) Распорядительная деятельность. Речь идет о применении линейно-иерархических структур для незыблемости функций государства как всеобщего социального арбитра.

3) Непрерывность деятельности. Ее признаками выступают стабильность гарантий прав и свобод человека; стартовые социальные возможности и реализация общественно значимых интересов; сохранение и прирост профессионализма в органах исполнительной власти и др.

4) Рациональное соотношение централизации и децентрализации. Максимизация делегирования полномочий от центра к административным подразделениям всегда желательна, ведь она воплощает принципы свободы, автономности, самоопределения, инициативы, распределяет материально-финансовые затраты. И все же практика тотальных децентрализаций обнаружила порог децентрализованности, при переходе к которой начинаются явления распада организационной целостности государственной власти.

5) Правильное соотношение постоянных и временных (проектных) принципов. Временные организации экономически выгодны, но игнорировать долгосрочные перспективы, беспокоясь лишь о создании временных связей, не стоит, – опять же отметим разумное соответствие.

6) Правильная дозировка формальных и неформальных способов организации. Не следует абсолютизировать неформальность, лучше разумно привлекать определенную долю формальных правил в функционирование организации.

7) Соответствие организационной структуры политическим условиям. Специфика заключается в том, что органы власти имеют некоторые монопольные права (сбор налогов, представительство интересов населения в международных отношениях). На этих и подобных им направлениях политики органы государственной власти играют роль инструмента, за право, распоряжаться которым соревнуются разные политические силы.

8) Наличие «организационной памяти». В таких странах, как Великобритания, Япония, США, Германия, Польша, радикальные реформы в системе органов власти не нарушали исторической наследственности организационных форм. При переходе от линейно-иерархической модели к модели адаптивной практические методы диалектического отрицания старых принципов не применялись.

9) Оптимальная психологическая атмосфера для результативной работы служащих, так как материальная и психологическая среда связаны системно.

10) Возможность организационных стандартов приспособляться к индивидуальным характеристикам, не сопровождается снижением стандартов. Кроме перспектив карьерного роста следует создавать авангардные стандарты – оперативного и краткосрочного диапазона.

В развитых странах мира тенденции реформирования тяготеют к созданию органов власти как элемента самоорганизации общества. Несмотря на это преобразование, изменения в системе исполнительной власти проводятся на основе сотрудничества, кооперации и саморегулирования. В Украине есть все реальные возможности создать эффективную, рациональную систему органов власти, проведя постепенные, тщательно спланированные и исторически выверенные реформаторские мероприятия. Реформирование органов власти выступает выполнением общественного заказа на эффективные, ответственные и открытые институты власти.

Литература

1. Bevir M. Encyclopedia of governance / Mark Bevir. – In 2 vols. – Vol. 1. – London : SAGE Reference Publications, 2007. – 506 p.

2. Levy A. Organizational Transformation : Approaches, Strategies, Theories / Amir Levy, Uri Merry. – New York ; London : Praeger, 1986. – 336 p.

3. Reform in Europe. Breaking the Barriers in Government / Ed. by L. Heyse, S. Resodihardjo, T. Lantink, B. Lettinga. – Hampshire : Ashgate, 2006. –

თეონა მეხრიშვილი (თბილისი, საქართველო)
საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის საინჟინრო ეკონომიკის,
მედიატექნოლოგიებისა და სოციალურ მეცნიერებათა
ფაკულტეტის დოქტორანტი

ცენტრალიზმისა და დამოუკიდებლობის ეფექტიანი შესამუშავების პრობლემები უმაღლესი განათლების სფეროში

საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირებისა და მართვისათვის, და, კერძოდ, ეკონომიკის კონკურენტუნარიანობის ამაღლების, როგორც სოციალურ-ეკონომიკური პროგრესის მნიშვნელოვანი პირობისათვის, პრინციპული მნიშვნელობა აქვს უმაღლესი განათლების სფეროს მეცნიერულად დასაბუთებულ მართვას.

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აქ ის პრობლემა, რომ სახელმწიფო მართვის პროცესში, და, მათ შორის, უმაღლესი განათლების სფეროს მართვისას, პრინციპულად მნიშვნელოვანია სახელმწიფოს მხრიდან ცენტრალიზებული მართვისა – მართვისა ცენტრიდან – და მართვაში დამოუკიდებლობის (თვითმმართველობის) ეფექტიანი შესამუშავების პრობლემის გადაჭრის აუცილებლობა.

ამასთან, უდავოდ განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ სახელმწიფოს მიერ ეკონომიკისა და საზოგადოებრივი ცხოვრების სამართლებრივი რეგულირება, პროფესორ ანზორ კურატაშვილის მიერ შექმნილი ეკონომიკისა და საზოგადოებრივი ცხოვრების დერეგულირების თეორიის შესაბამისად, წარმოადგენს სახელმწიფო რეგულირებისა და მართვის ერთ-ერთ მნიშვნელოვან ფორმას, რადგან ეკონომიკისა და საზოგადოებრივი ცხოვრების დერეგულირებაც რეგულირდება სახელმწიფოს მიერ [1, გვ. 31; 2; 3; 4; 5; 6; და სხვა].

ამრიგად, პრინციპული მნიშვნელობა აქვს უმაღლესი განათლების სფეროს ეფექტიანი სახელმწიფო მართვის პრობლემების გადაჭრას – როგორც სოციალურ-ეკონომიკური პროგრესის ინტელექტუალური ფუნდამენტის შექმნის აუცილებელ პირობას.

განსაკუთრებულ ყურადღებას აქ კიდევ ერთხელ იმსახურებს იმის აუცილებლობა, რომ უმაღლესი განათლების სფეროს მართვა ხორციელდებოდეს მხოლოდ მეცნიერულ საფუძველზე.

მაშასადამე, ამასთან დაკავშირებით, პრინციპულად მნიშვნელოვანია ამოვლიოდეო იქიდან, რომ, როგორც პროფესორი ალფრედ კურატაშვილი აღნიშნავს:

“მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარება – საზოგადოების, სახელმწიფოს და მთლიანად კაცობრიობის ეფექტიანი ფუნქციონირების აუცილებელი ინტელექტუალური საფუძველია.

ზემოაღნიშნული პრობლემის გადაჭრისთვის პრინციპული მნიშვნელობა აქვს პირობების შექმნას, რომლებიც ხელს შეუწყობს მეცნიერების შემოქმედებით განვითარებას, რამეთუ მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარების გზაზე არცთუ იშვიათად შექმნილ ხელოვნურ დაბრკოლებებს შეუძლიათ გახდნენ მხოლოდ საზოგადოებრივი და სახელმწიფოებრივი განვითარების დამუხრუჭების მიზეზი.

ისეთი პირობების შექმნის საქმეში, რომლებიც ხელს შეუწყობს მეცნიერების შემოქმედებით განვითარებას, მნიშვნელოვანი როლი მოწოდებულია შეასრულოს სადოქტორო საგანმანათლებლო პროგრამების აკრედიტაციამ, რომლებიც ფუნქციონირებს უნივერსიტეტებში და სხვა სასწავლო-სამეცნიერო დაწესებულებებში.

სადოქტორო საგანმანათლებლო პროგრამების აკრედიტაციის პრობლემასთან დაკავშირებით, განსაკუთრებით მნიშვნელოვან აუცილებლობას წარმოადგენს ამ პროგრამების აკრედიტაციის გონივრული და სამართლიანი კრიტერიუმების არსებობა, რომლებიც არა მარტო ხელს არ შეუწყობენ მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარების გზაზე ხელოვნური დაბრკოლებების შექმნას, არამედ, პირიქით, იქნება მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარების სამსახურში, რამეთუ როგორც მე ჯერ კიდევ მრავალი წლის წინ აღვნიშნავდი: „მეცნიერება ჩარჩოში – ეს იგივეა, რაც ადამიანი კუბოში” [7, გვ. 92-93].

“უფრო მეტიც, – როგორც პროფესორი ალფრედ კურატაშვილი იქვე აღნიშნავს, – შემოქმედების შეზღუდვა, და, მათ შორის, მეცნიერული – ინტელექტუალური – შემოქმედების შეზღუდვა, წარმოადგენს ანტიკონსტიტუციურ ქმედებას, რამეთუ საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად (მუხლი 23):

“1. ინტელექტუალური შემოქმედების თავისუფლება უზრუნველყოფილია. ინტელექტუალური საკუთრების უფლება ხელშეუვალია.

2. შემოქმედებით პროცესში ჩარევა, შემოქმედებითი საქმიანობის სფეროში ცენზურა დაუშვებელია” [8].

აუცილებელია აგრეთვე აღინიშნოს, რომ „უმაღლესი განათლების შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, მუხლი 37 (აკადემიური პერსონალის უფლებები), პუნქტი პირველი:

აკადემიურ პერსონალს უფლება აქვს:

ბ) ჩარევის გარეშე განახორციელოს სწავლება, კვლევა, შემოქმედებითი საქმიანობა და სამეცნიერო ნაშრომების გამოქვეყნება;

გ) საგანმანათლებლო პროგრამის ფარგლებში დამოუკიდებლად განსაზღვროს სასწავლო კურსის პროგრამების (სილაბუსების) შინაარსი, სწავლების მეთოდები და საშუალებები;” [9].

მიუხედავად ზემოაღნიშნულისა, ზოგიერთი თანამდებობის პირები და “ექსპერტები” ყოველნაირად ცდილობენ შეზღუდონ ჭეშმარიტი მეცნიერის შემოქმედება, და ამით ისინი თავის თავს ფაქტობრივად აყენებენ კანონზე მაღლა, რამეთუ აყენებენ კანონსაწინააღმდეგო და სრულიად უაზრო მოთხოვნებს სადოქტორო საგანმანათლებლო პროგრამების აკრედიტაციისათვის, რომლებსაც, ე.ი. აღნიშნულ მოთხოვნებს, სამწუხაროდ, უსიტყვოდ ემორჩილებიან მონური ხასიათის და/ან დაბალი ინტელექტის მქონე ადამიანები.

აღნიშნული კანონსაწინააღმდეგო და სამარცხვინო ქმედებების აღკვეთა წარმოადგენს განსაკუთრებული სახელმწიფოებრივი მნიშვნელობის გადაუდებელ ამოცანას” [7, გვ. 93-94].

ზემოთ განხილული პრობლემებიდან გამომდინარე, ლოგიკურად დასტურდება, რომ სახელმწიფო მართვის პროცესში პრინციპულ აუცილებლობას იძენს განათლების სფეროში, და განსაკუთრებით უმაღლესი განათლების სფეროში ცენტრალიზმისა და დამოუკიდებლობის ეფექტიანი შეხამების პრობლემის გადაჭრა, იმისათვის, რომ მოცემული პრობლემის გადაჭრამ აქტიურად შეუწყოს ხელი მეცნიერების შემოქმედებით განვითარებას და მაღალკვალიფიციური – შემოქმედებითად მოაზროვნე – სპეციალისტ-პროფესორების მომზადებას, რომლებსაც უნარი შესწევთ აქტიური და ნაყოფიერი მონაწილეობა მიიღონ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში.

ამრიგად, უმაღლესი განათლების სფეროში სახელმწიფო მართვის უმთავრეს პრობლემას წარმოადგენს მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარებისა და მეცნიერთა აკადემიური თავისუფლების სამართლებრივი და ორგანიზაციული მხარდაჭერა, რასაც უმაღლესი განათლების სისტემის ეკონომიკურ-მმართველობითი პრობლემების გადაჭრასთან ერთად პრინციპული მნიშვნელობა აქვს საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირებისათვის.

ლიტერატურა

1. კურატაშვილი ანზორ. სოციალურად ორიენტირებული საბაზრო ეკონომიკა და სამართლებრივი ფაქტორის გავლენა მის ეფექტიან ფუნქციონირებაზე (მონოგრაფია ქართულ ენაზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2008. – 240 გვ.

2. Кураташвили Анзор А. Государственное регулирование и саморегулирование экономики в системе государственного управления. *Научные Изыскания в государственном и муниципальном управлении* Сборник научных трудов. Выпуск 1/2012. Академия муниципального управления (Киев, Украина). Киев – 2012, с. 87-93.

3. Кураташвили Анзор А. Проблемы менеджмента в обществе и в государстве. *Теория дерегулирования – как Теория регулируемой свободы, и Теория социальной прибыли – как критерий и как Теория истинно человеческой эффективности* (монография на русском языке). Тбилиси: Международное издательство ”Прогресс”, 2013. – 192 стр.

4. Кураташвили Анзор А. Регулирование и дерегулирование экономики и общественной жизни в целом – как единая общегосударственная проблема. *Права человека и проблемы государственного управления*. Материалы Международной научной конференции (21.01.2014). Тбилиси: Международное издательство ”Прогресс”, 2014, с. 61-69.

5. Кураташвили Анзор А. Политико-правовые проблемы и механизмы дерегулирования экономики и общественной жизни в системе государственного управления. *Международный научный журнал "Прогресс"*, 2014, №1-2. *Международная Академия социально-экономических наук*. Тбилиси: Международное издательство "Прогресс", 2014. – с. 29-34.

6. Кураташвили Анзор А. Проблемы и механизмы сочетания регулирования и дерегулирования экономики в процессе модернизации государственного управления. «Модернизационные процессы государственного и муниципального управления». *Материалы Международной научно-практической конференции* (4 апреля 2014 года). Часть Вторая. Академия муниципального управления (Киев, Украина). Киев: Издательско-полиграфический центр Академии муниципального управления, в 2-х частях. Ч. I, 2014, с. 37-39.

7. Кураташвили Альфред А. Интеллектуальная собственность ученого – главный критерий аккредитации его докторской образовательной программы!!! *Государственное управление: Проблемы теории и практики. Материалы Международной научной конференции (11-12.09.2012)*. Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2012. – с. 92-102.

8. საქართველოს კონსტიტუცია. მიღებულია 1995 წლის 24 აგვისტოს.
http://www.parliament.ge/index.php?lang_id=GEO&sec_id=69&kan_det=det&kan_id=23

9. საქართველოს კანონი “უმაღლესი განათლების შესახებ”.
<http://tma.edu.ge/files/files/kanono%20umaglesi%20ganaTlebis%20Sesaxeb.pdf>

შპპ 33+35

თეონა მეხრიშვილი (თბილისი, საქართველო)
 საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის საინჟინრო ეკონომიკის,
 მედიატექნოლოგიებისა და სოციალურ მეცნიერებათა
 ფაკულტეტის დოქტორანტი

უმაღლესი განათლების სფეროს მართვა და მისი გავლენა ეკონომიკის კონკურენტუნარიანობაზე

უმაღლესი განათლების სფეროში ეკონომიკურ-მმართველობითი პრობლემების კვლევას და მათი გადაჭრის გზების ძიებას განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს მეცნიერების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირებისა და პროგრესული განვითარებისათვის.

სწორედ უმაღლესი განათლების სფეროში ეკონომიკურ-მმართველობითი პრობლემების გადაჭრამ უნდა უზრუნველყოს სათანადო პირობების შექმნა უმაღლესი განათლების სისტემაში მეცნიერული შემოქმედებისათვის და სათანადო შემოქმედებითი მიდგომების შემუშავებისათვის, რომლებიც დაინერგება სწავლების პროცესში.

ამრიგად, უმაღლესი განათლების სისტემის პროგრესული განვითარებისთვის აუცილებელია შემოქმედებითი მიდგომა არა მარტო კვლევისადმი, არამედ აგრეთვე სასწავლო პროცესისადმი, ხოლო აღნიშნული პრობლემების გადაჭრა შეუძლებელია უმაღლესი განათლების სისტემაში ეკონომიკურ-მმართველობითი პრობლემების გადაჭრის გარეშე.

უმაღლესი განათლების სისტემის ეკონომიკურ-მმართველობითი პრობლემების კვლევას და მათი გადაჭრის გზების ძიებას და შემუშავებას განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება საბაზრო ეკონომიკის პირობებში, რამეთუ საბაზრო ეკონომიკის პირობებში, უფრო ზუსტად კი, პროფესორ ანზორ კურატაშვილის სამართლიანი მტკიცებით, უპირატესად ბაზრით რეგულირებადი ეკონომიკის პირობებში [1, გვ. 19, 20, 21; 2; და სხვა], განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს მართვას, რადგან მაქსიმალური მოგების მიღებისადმი სწრაფვა შესაბამისი პოლიტიკური მენეჯმენტის გარეშე [3] – შესაბამისი სახელმწიფო მართვის გარეშე – შეიძლება არა მარტო არ ემსახურებოდეს სოციალური პრობლემების გადაჭრას, არამედ პირიქითაც კი, შეიძლება ეწინააღმდეგებოდეს ხალხის ინტერესების რეალიზაციის პრობლემების გადაჭრას.

მაშასადამე, საბაზრო ეკონომიკის პირობებში – უპირატესად ბაზრით რეგულირებადი ეკონომიკის პირობებში [4, გვ. 21; და სხვა], განსაკუთრებულ მნიშვნელობას იძენს მართვის ეფექტიანი მარეგულირებელი როლი სოციალური პრობლემების გადაჭრაში საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ნებისმიერი სფეროს ფუნქციონირებაში.

რაც შეეხება უშუალოდ უმაღლესი განათლების სფეროს მართვას, სახელმწიფო მართვის უმთავრესი ამოცანა ამ სფეროში უნდა იყოს უმაღლეს საგანმანათლებლო დაწესებულებებში მეცნიერული შემოქმედების პირობების შექმნა, და ამის საფუძველზე უმაღლესი განათლების სფეროში კონკურენტუნარიანობის ამაღლება, რამეთუ სწორედ კონკურენტუნარიანი უმაღლესი საგანმანათლებლო დაწესებულებების კურსდამთავრებულებს ძალუბთ გავლენა მოახდინონ ეკონომიკის კონკურენტუნარიანობის ამაღლებაზე, რაც, საბოლოო ჯამში, სათანადო სახელმწიფო მართვის პირობებში, ხელს შეუწყობს ხალხის ინტერესების რეალიზაციას [5].

ამრიგად, უმაღლესი საგანმანათლებლო დაწესებულებების ეფექტიანი ფუნქციონირების უმთავრეს პრობლემას წარმოადგენს სახელმწიფო მართვისადმი შემოქმედებითი მიდგომა, რაც გულისხმობს, უპირველეს ყოვლისა, უნივერსიტეტების პროფესორებისათვის კანონით გათვალისწინებული აკადემიური თავისუფლების უზრუნველყოფას, მათი მეცნიერული შემოქმედების ხელშეწყობას.

მაშასადამე, სახელმწიფო მართვის პროცესში პრინციპულად მნიშვნელოვანია გათვალისწინებული იქნეს უმაღლესი განათლების სფეროში ცენტრალიზმისა და დამოუკიდებლობის – განსაკუთრებით პროფესორთა დამოუკიდებლობის – ეფექტიანი შესამების პრობლემის გადაჭრის აუცილებლობა, რომლის გარეშე მეცნიერული შემოქმედების უზრუნველყოფა უმაღლეს საგანმანათლებლო დაწესებულებებში ფაქტობრივად შეუძლებელი იქნება.

ხოლო მეცნიერული შემოქმედების გარეშე უმაღლესი საგანმანათლებლო დაწესებულებების კონკურენტუნარიანობის ამაღლება რეალურად განუხორციელებადია.

უმაღლესი საგანმანათლებლო დაწესებულებების კონკურენტუნარიანობის ამაღლების გარეშე კი, შეუძლებელი აღმოჩნდება უმაღლესი საგანმანათლებლო დაწესებულებების კურსდამთავრებულთა მხრიდან გავლენის მოხდენა ეკონომიკის კონკურენტუნარიანობის ამაღლებაზე.

ლიტერატურა

1. Кураташвили Анзор А. Государственное регулирование и саморегулирование экономики в системе государственного управления. *Научные Изыскания в государственном и муниципальном управлении* Сборник научных трудов. Выпуск 1/2012. Академия муниципального управления (Киев, Украина). Киев – 2012, с. 87-93.

2. Kuratashvili Anzor. Socially Orientated Market Economy: Contradictions and the Ways of their Overcoming. *International Scientific Journal "Progress"*, 2001, №1-2. Tbilisi, International Publishing House "Progress", 2001, p. 53-56.

3. Кураташвили Анзор А. Проблемы менеджмента в обществе и в государстве. *Теория дерегулирования – как Теория регулируемой свободы, и Теория социальной прибыли – как критерий и как Теория истинно человеческой эффективности* (монография на русском языке). Тбилиси: Международное издательство "Прогресс", 2013. – 192 стр.

4. კურატაშვილი ანზორ. სოციალურად ორიენტირებული საბაზრო ეკონომიკა და სამართლებრივი ფაქტორის გავლენა მის ეფექტიან ფუნქციონირებაზე (მონოგრაფია ქართულ ენაზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2008. – 240 გვ.

5. კურატაშვილი ალფრედ. ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორია. *პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება და მმართველობითი სამართლის, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სამართლებრივი სისტემისა და მთლიანად სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა სისტემაქმნადი თეორია* (მონოგრაფია ქართულ, ინგლისურ და რუსულ ენებზე). თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 336 გვ.

Yana Kachan (Melnik) (Kyiv, Ukraine)

Candidate of Sciences in Public Administration,
Associate Professor of the Department
of Public Administration
and Administration Institute
of training of the State Employment
Service of Ukraine

PROFESSIONAL COMPLEX FOR DEVELOPMENT OF STATE CIVIL SERVICE ACTIVITIES OF UKRAINE

In the current conditions, trends in the development and improvement of the professional development system of public servants of the State Employment Service of Ukraine should be aimed at maximizing the acquisition of their skills, knowledge, skills, as well as personal experience, before being ready to use them in professional activities.

At this stage of social transformation, when human development and people, in particular, have emerged in the center of the universe, the question of the professionalization of civil servants acquires not only relevance but also determines the vector of development of countries and the planet as a whole. For Ukraine, professional training is especially important not only in the light of global processes, but also in the context of the need for system-transforming reforms, which results in the existence of a successful system of functioning of public administration actors. In turn, the professional training of civil servants involves disclosing the professional potential of a person, which for our state is decisive in the context of the establishment of an independent, strong European state.

Consequently, the main issues facing Ukraine at the present stage of its functioning raise the problem of the professionalization of human resources, that is, people directly related to public service. Successful resolution of this problem is possible provided the acmeologization of continuous professional education of civil servants.

If we approach the definition of the professional development of public servants from the academic point of view, then we need to talk about continuous improvement of skills, obtaining new knowledge and improving existing ones. It is imperative to speak about the improvement of the skills, abilities, practices of communicating with people necessary for work. And an important factor that determines professional development, should be the functional requirements of the post, the development of each individual person, already acquired knowledge and skills. It is impossible for them to achieve the necessary level of professionalism, if the employee does not develop and does not grow professionally.

The new Law of Ukraine "On Civil Service" approves the application of a competent approach in the system of training civil servants. It should be noted that the competent approach has become a reaction of the system of training personnel to change the socio-economic conditions and processes caused by the development of a market economy. This modern approach, introduced in the countries of the European Union, not only changes the content of vocational training, but in an organic combination with modern technologies of organization of vocational training, retraining and advanced

training, has become an effective tool for personnel management and organization of its training based on a system of professional competences.

For a public servant of his professional competence can be considered as compliance and consistency between the requirements imposed on the positions, and the level of professionalism and personal qualities that show he is ready for the most effective work in office. Constant and continuous second professional development training should be the main focus of personnel policy when it comes to improving the professional competence of employees. The initial formation of professional competence, its formation and further development must be continuous and accompany all stages of service in public positions.

Domestic scholars M. Sudakov, L. Fokas, competence is understood as professional knowledge of the bases and technologies of professional activity, as well as effective methods and means of achieving goals, a set of received professional knowledge, the ability to implement them for the fulfillment of professional functions and tasks [2, p. 7].

In the scientific literature, along with a discussion of what professional competence is developing, the process of determining the most important professional qualities of a civil servant, "the ideal of his activities " continues . It is pointed out the importance of a detailed study of the status of a civil servant, the scope of his competence, in order to more clearly define his professional competence. Probably the fact is that the professionally important qualities of a civil servant developed by science can hardly be called as such that can be used in practice. This is due to the fact that the profession and professional activities of a civil servant are a component of complexity, and therefore any attempt to complete their descriptions is doomed to failure.

EU Member States were looking for a method aimed at ensuring basic requirements for a post or type of office, and a decent evaluation of the merits of civil servants in the process of career development is a prerequisite for professional service [2, p. 66]. This approach is logical, for example, with regard to yesterday's graduates of higher education institutions, in which professional skills, skills and experience can be formed over time . Often, professional competence is considered by scientists as the basis of professionalism. However, from our point of view, this should include, at a minimum, professional culture, professional learning and professional experience. The formation of these qualities of staff is in interaction with each other. For example, you can not create a high and stable level of professional culture without professional experience, but vice versa. The logic of the reasoning for such a view on the content of professional competence is indicated by N. Lipovskaya's opinion, which professional competence calls the main cognitive component of the subsystem of professional activity [1].

The discrepancy in concepts, the lack of clear and generally accepted definitions often leads to the fact that the concepts of "professional development" and "vocational training" are considered identical and equivalent. In most cases there is a substitution of one concept to another. If the approach to data definitions and wider, the "training" is only part of the "professional development." Professional training is the process of obtaining the knowledge necessary to eliminate the discrepancy between the required amount of knowledge and skills and what is at the employee at the current time. Professional development is a broader concept and includes not only the process of obtaining knowledge, but also the study of the possibilities of their application, the growth of personal, and not only professional. It is imperative that professional development should include the development and improvement of the qualities necessary

for the personality to exercise their official powers. Professional training is significant, but only a part of professional development.

The result of all these issues should be the exercise of the right of a public servant to receive a professional education, including an additional one.

Based on the foregoing, one can and must understand and take additional professional training as a compulsory part of the professional development of a modern public servant. The cornerstone of personnel policy is the continuous and continuous improvement of the professional qualities of the personnel of the public service. The obligatory increase of professional competence at this stage is not less, but in many respects and more important task than the development and formation of professional qualities of an employee. Formation, training, support of professional level of public servants at present is one of the most important tasks facing the state personnel policy. A new methodological approach to the formation and evaluation of the professional development of public servants needs to be developed. The effective result to be achieved in solving this task is qualitative and tangible changes in the staffing of the public service.

LITERATURE

1. Lipovs'ka, N. A Interpretation of professional competence of specialists in acmeologic discourse / N. A. Lipovskaya // Theoretical and applied questions of state creation. - 2009. - Vip. 5 [Electronic resource] National Library of Ukraine to them. V. I. Vernadsky. - URL : <http://www.nbuv.gov.ua/ujm/e-journals/tppd/2009-1/zmist/R3/Lipovska.pdf>

2. Professional competence of the head of the basic employment center: [monograph] / MV Sudakov, AV Kazanovsky, LM Fokas and others; [ed. MV Sudakova]. - K.: IPC of the SSU, 2GD - 167 p.

3. Development of efficiency and professionalism in public service (published by SIGMA) [Text] / per. S. M. Ozerskaya. - K.: View of the UADU, 2000. - 82 p.

Надежда Васильевна Фомицкая (Киев, Украина)

кандидат наук по государственному управлению, доцент,
профессор кафедры публичного управления и администрирования
Института подготовки кадров
Государственной службы занятости Украины

**ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЯ В УКРАИНЕ:
ПРАКТИЧЕСКИЕ И ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ
АСПЕКТЫ**

В Украине сегодня интенсивно происходит децентрализация – «передача полномочий и финансов от государственной власти как можно ближе к людям – органам местного самоуправления» [1]. Целесообразно выделить основные, существенные признаки этого понятия. Шевчук Б.М. в энциклопедии государственного управления определяет децентрализацию как комплексное явление «в правовом демократическом государстве, которое заключается в передаче центральными органами государственной власти определенного объема властных полномочий субъектам управления низшего уровня» [2, с 167]. Кроме того, тот же источник определяет децентрализацию как «способ территориальной организации власти, при котором государство передает право на принятие решений по определенным вопросам или в определенной сфере структурам локального или регионального уровня, которые не относятся к системе исполнительной власти и является относительно независимыми от нее» [2, с.167].

Одинцова Г.С., раскрывая содержание понятия децентрализации государственной власти в широком и узком смысле, указывает, что «это отношения между государством и гражданским обществом, а именно – увеличение прав по принятию решений человека, общественных организаций и уменьшение их у органов государственной власти», а также «перераспределение полномочий между органами власти, принадлежащих к разным уровням иерархии, и субъектами местного самоуправления» [3, с.166].

Вместе с тем, не имея единого подхода к определению данного понятия: явление, способ, отношения – ученые основным признаком этого понятия называют передачу полномочий от органов государственной исполнительной власти органам местного самоуправления. В частности, как подтверждение, в словаре-справочнике под редакцией Оболенского А. Ю. децентрализация определяется как «передача части функций государственного управления центральных органов исполнительной власти местным органам исполнительной власти и органам местного самоуправления, расширение полномочий нижестоящих органов за счет вышестоящих» [4 , с. 111].

Передача полномочий является управленческим процессом, поэтому и децентрализацию следует рассматривать как процесс, более того – это процесс реформирования организации территориальной власти. В этом и заключается практический аспект децентрализации. Как и каждый процесс, децентрализация должна проходить поэтапно. Каждый из этапов должен решать подцель единой цели процесса децентрализации, которая, в свою очередь, должна конкретизироваться в понятном итоге – для чего она осуществляется и как будут закреплены полномочия.

Поэтому первичным этапом осуществления децентрализации в Украине должно было быть не объединение территориальных общин, а выработка четкой концепции децентрализации власти. Объединение территориальных общин может способствовать повышению качества предоставления управленческих услуг населению, однако это лишь один из этапов децентрализации в Украине. Этот этап должен быть законодательно закреплен, поскольку он предполагает изменение административно-территориального устройства государства, что должно быть предусмотрено следующими этапами.

На сегодня в Украине происходит не передача полномочий, а создание условий для возможности реализации уже определенных законодательством. Поэтому процесс, который происходит сейчас в Украине, децентрализацией в определенном смысле называть пока рано. Объем полномочий органов местного самоуправления как собственных так и делегированных государством, которые почти 20 лет не менялись, и на данный момент закреплены законодательством, является достаточно большим. Поэтому о передаче еще определенного объема полномочий говорить нецелесообразно, поскольку реально даже эти полномочия не могут быть реализованы в полной мере, особенно сельскими советами.

Таким образом процесс децентрализации в Украине находится на этапе объединения территориальных общин для создания возможностей для реализации уже определенных законодательством полномочий.

Литература

1. Децентралізація. Веб-сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua/>

2. Шевчук Б.М. Децентралізація / Б.М. Шевчук // Енциклопедія державного управління [Текст] : у 8 т. / наук.ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова) [та ін.] ; Національна академія державного управління при Президентові України. – К. : НАДУ, 2011. Т. 8 : Публічне врядування / наук.ред.колегія: В. С. Загорський (голова), С.О. Телешун (співголова) та ін. – Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. – 630 с., С. 167-169.

3. Одінцова Г.С. Децентралізації державної влади Г.С. Одінцова, Н.М. Мельтюхова, Н.С. Миронова // Енциклопедія державного управління [Текст] : у 8 т. / наук.ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова) [та ін.] ; Національна академія державного управління при Президентові України. – К. : НАДУ, 2011. Т. 1 : Теорія державного управління / наук.-ред. колегія : В. М. Князев (співголова), І. В. Розпутенко (співголова) та ін. – 2011. – 748 с., С. 166-167.

4. Державне управління та державна служба: словник-довідник / уклад. О. Ю. Оболенський. – К. : КНЕУ, 2005. – 480 с.

Галина Петровна Трегубенко (Полтава, Украина)

старший преподаватель секции государственного управления и права
кафедры финансов и банковского дела Полтавского национального
технического университета имени Юрия Кондратюка,
аспирант кафедры права и европейской интеграции
Днепропетровского регионального института государственного управления
Национальной академии государственного управления при Президенте Украины

**ОБ УКРАИНСКОМ ОПЫТЕ
ПРОВЕДЕНИЯ
ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ ХАКАТОНОВ
ДЛЯ ПУБЛИЧНЫХ СЛУЖАЩИХ**

В обучении специалистов сферы государственного управления сформировалась тенденция к широкому использованию инновационных подходов, присущих бизнес-среде. Здесь можно вспомнить и занятия в форме вебинаров, и формирование системы коучинга, методы самообразования и самоменеджмента и так далее. Определенным углублением данной тенденции считаем направление на использование в обучении специалистов органов государственного управления методов, которые появились и хорошо себя зарекомендовали в сфере IT-технологий. Так, все большую популярность приобретают образовательные хакатоны.

Лидерами во внедрении хакатонов, как инновации в обучении специалистов сферы государственного управления, являются львовяне. Еще в ноябре 2014 года в Львовской бизнес-школе Украинского католического университета началось обучение для участников 2-го набора программы инновационного подхода к государственному управлению Good Governanse (Эффективное управление), в работе которого были задействованы 40 участников из всей Украины [1]. Почти одновременно (в ноябре 2014) в рамках работы во Львове Антикоррупционного форума состоялся двухдневный хакатон. Более 80 человек из Украины совместно с менторами разрабатывали модели поведения борьбы с коррупцией обычными гражданами в пяти сферах: медицина, образование, правоохранительная сфера, таможня, административные учреждения. Экспертному жюри они предоставили 9 проектов, которые организаторы презентуют в шести городах Украины в течение следующего года. Перед участниками хакатонов была поставлена задача разработать конкретные инструкции (инфографики, видеоролики, мобильные приложения и т.д.) для граждан, которые помогли бы противостоять коррупции [2].

В апреле текущего года во Львове состоялся образовательный хакатон, который организовал Центр инновационного образования «Про.Свит» при поддержке департаментов развития и гуманитарной политики Львовского городского совета, а также компании N-iX. Следующие хакатоны проведут в разных городах Украины. Мероприятия станут толчком для реализации в школах актуальных и инновационных проектов: «Инклюзия», «Обучение в течение жизни», «Цифровая компетентность», «Экологическая компетентность», «Культурные компетентности», «Языковые компетентности» [3]. Важно отметить, что в данном случае органы государственной власти оказывают поддержку подобного вида инновации, понимая его высокий практический эффект для сферы образования.

14 мая 2018 года в Полтаве состоялся DOCCU-Хакатон: Полтава «От демократии в школе к демократии в обществе», в котором принимала участие директор Полтавского областного ЦППК работников органов государственной власти, органов местного самоуправления, государственных предприятий, учреждений и организаций Наталья Осипенко. Целью проведения мероприятия была выработка признаков школы

действенной демократии и определения эффективных мер создания в школе демократической среды как основы эффективного сотрудничества с местными властями и обществом.

Организаторами принципиально нового вида инновационного обучения выступили: проект DOCCU (швейцарско-украинский проект «Развитие гражданских компетенций в Украине», который реализуется в рамках Швейцарской стратегии сотрудничества для Украины на 2015-2018 годы), Полтавский ОИППО, Луганский ОИППО, Полтавская облгосадминистрация, Полтавский областной совет, Полтавский областной центр переподготовки и повышения квалификации работников органов государственной власти, органов местного самоуправления, государственных предприятий, учреждений и организаций, Полтавский Центр развития местного самоуправления. В данном мероприятии приняли участие более 100 человек, среди которых ученики, учителя, представители родительских комитетов, руководители органов власти и самоуправления, которые стремятся к реальным демократическим изменениям в образовании и в обществе в целом. Участники активно работали вместе, чтобы разработать 10 первых шагов к новой украинской школе – школе настоящей демократии, что является центром демократической общины [4].

Опыт сотрудничества полтавских педагогов и местных органов государственной власти, достижения львовян в проведении хакатонов ярко свидетельствуют об открытости к новым формам обучения через взаимодействие между гражданским обществом и сферой государственного управления, построенной на принципах инновационности и саморазвития.

Список использованных источников

1. В Україні є запит на реформи, але політичні еліти ще не готові [Електронний ресурс] // Львівська бізнес-школа Українського католицького Університету (LvBS) : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <https://lvbs.com.ua/knowledge/uk/news/490>

2. Антикорупційний форум «Школа відповідального громадянина» // Львівська бізнес-школа Українського католицького Університету (LvBS) : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <https://lvbs.com.ua/knowledge/uk/news>

3. Дрозда А. У Львові відбувся освітній хакатон на тему розвитку технологій [Електронний ресурс] // Zaxid.net : Інтернет-издание. – Режим доступу: https://zaxid.net/u_lvovi_vidbuvsya_osvitniy_hakaton_na_temu_rozvitku

4. DOCCU-Хакатон: Полтава «Від демократії в школі до демократії в громаді» [Електронний ресурс] // Полтавський обласний ЦППК працівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ і організацій : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://cpk.adm-pl.gov.ua/news/14-travnnya-2018-roku-u-poltavi-vidbuvsya-doccu-hakaton-poltava-vid-demokratiyi-v-shkoli-do>

Григол Анзорович Абралава (Тбилиси, Грузия)

Магистрант Факультета Права и
Международных отношений
Грузинского технического университета

ПРАВО: ЦЕЛЬ ИЛИ СРЕДСТВО?!

Исследование теоретических проблем права имеет большое значение для правовой науки и для эффективного функционирования правовой практики.

Именно вышеотмеченным определяется актуальность исследования избранной темы.

Следует особо отметить, что, *как справедливо отмечает профессор Альфред Кураташвили:*

«Для создания и эффективного функционирования истинно человеческого общества и государства, а, соответственно, для реализации интересов человека – для реализации интересов народа – принципиальное значение имеет критический анализ традиционных и устоявшихся взглядов в современном цивилизованном мире по проблеме верховенства закона в обществе и в государстве, которая (т.е. проблема верховенства закона) в современной науке и в современной политике фактически считается решенной, справедливость которого (т. е. справедливость решения этой проблемы) будто бы не подлежит сомнению (?!).

В действительности же, по моему глубокому убеждению, как в научных исследованиях, так и в управлении обществом и государством, исходя из созданной мной теории верховенства интересов народа, необходимо руководствоваться не верховенством закона, не верховенством средств, а верховенством цели – верховенством социальной цели, верховенством интересов человека – верховенством интересов народа, что представляет собой принципиально новое научное направление в области философских, юридических, политических и экономических наук, исходящее из созданных мной же стратегических научных направлений – из философии цели и из философии социальной цели (а не из философии, называемой мной философией средств), а также исходящее из созданных мной теории социально-экономических законов, теории социально-экономического управления и т. д.» [1, с. 271-272].

«Однако, – *как отмечает далее профессор Альфред Кураташвили,* – оно – верховенство закона – нередко создает серьезные препятствия в деле реализации интересов народа, в защите прав, свобод и интересов человека, а порой даже приводит к экономическому геноциду и к порабощению народа.

Хотя вышеотмеченное вовсе не означает отрицание необходимости использования законов и других правовых актов в управлении обществом и государством.

Вышеотмеченное не означает также отрицание необходимости строжайшей борьбы против беззакония.

Следовательно, суждение здесь идет лишь о том, кому или чему должно принадлежать верховенство в обществе и в государстве (!?), что имеет принципиальное научно-теоретическое, политическое и практическое значение, и что непосредственно связано с проблемой защиты прав, свобод и интересов каждого человека» [1, с. 272-273].

Таким образом, исходя из интересов народа, в условиях истинно человеческого общества и государства [2; 3; 4; и др.], теории которых также созданы профессором Альфредом Кураташвили, на основе созданной им же Философии социальной цели [5; и др.] и Теории верховенства интересов народа [1; и др.], право (как и каждый отдельный закон), должно рассматриваться не как цель, а как средство реализации цели – как средство реализации интересов народа, ибо «законы создаются и функционируют для человека (для народа), а не человек рождается и живет для законов» [1, с. 280].

ЛИТЕРАТУРА

1. Кураташвили Альфред А. Теория верховенства интересов народа. *Принципиально новое научное направление и системообразующая теория управленческого права, правовой системы истинно человеческого общества и социально-экономических наук в целом* (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 336 с.

2. Кураташвили Альфред А. Теория истинно человеческого – классического (образцового) – общества. Труды Грузинского технического университета, 1998, №3 (419). Тбилиси: “Технический университет”, 1998.

3. Кураташвили Альфред А. Социально-экономическая теория будущего – истинно человеческого общества. Известия Академии наук Грузии. Серия экономическая. Том 7, 1999, №1-2. Тбилиси: “Мецниереба”, 1999.

4. Кураташвили Альфред А. Альтернативное представление об ориентации общества и государства. Bulletin "Medicine, Science, Innovation and Business New" ("Новости медицины, науки, инновации и бизнеса – голос профессионалов и бизнесменов США, СНГ и других стран мира"). Volume 6, Number 10 (60), October, 1999. New York, USA.

5. Кураташвили Альфред А. Философия социальной цели. *Принципиально новое научное направление – исходная теоретическая основа формирования и функционирования истинно человеческого общества и государства* (монография на грузинском, английском и русском языках). Тбилиси: Международное издательство «Прогресс», 2003. – 352 с.

შინაარსი CONTENTS СОДЕРЖАНИЕ

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – კანონსაწინააღმდეგოდ და დანაშაულებრივად ჩატარებული არჩევნები მმცნიერებათა ეროვნულ აკადემიაში, რაც "ტრადიციულ" ქვეყნის უღაპო ფაქტია (!).
 დაუსჯელობით გათავსებულ თანამდებობის პირთა კრიმინალური ქმედებების ბატონობის პირობებში – სახელმწიფოში სამართლიანობის დამყარება შეუძლებელი და მიუღწევადია (!).....3

Альфред А. Кураташвили (Тбилиси, Грузия) – ПРОТИВОЗАКОННЫЕ И КРИМИНАЛЬНЫЕ ДЕЯНИЯ В НАЦИОНАЛЬНОЙ АКАДЕМИИ НАУК ПРИ ПРОВЕДЕНИИ ВЫБОРОВ В ДЕЙСТВИТЕЛЬНЫЕ ЧЛЕНЫ (В АКАДЕМИКИ) В СФЕРЕ ОБЩЕСТВЕННЫХ НАУК – УГРОЗА БЕЗОПАСНОСТИ ОБЩЕСТВА, ГОСУДАРСТВА И ЧЕЛОВЕЧЕСТВА (!).
 О преступных деяниях со стороны лиц, владеющих высшими чинами и властью в науке (!).....19

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – კონსტიტუციურად "დაკანონებული" უკანონო და სრულიად არაკომპეტენტური მსჯელობა მოსამართლეთა უპაღოდ დანიშნასთან დაკავშირებით (!).
 ნუთუ სახელმწიფოში სამართლებრივი აზროვნებისა და სამართლებრივი კულტურის ასეთი დეფიციტია?!.....31

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – აზარტული "თამაშების" რეპულირებაზე მსჯელობა – არა უბრალოდ უაზრობაა, არამედ ადამიანურობის წინააღმდეგ მიმართული მიიმე დანაშაულის ხელშეწყობი ქმედებაა (!).
 ნაცვლად აზარტული "თამაშების" საყოველთაო აკრძალვისა, მხოლოდ ფულის მონები და ეკონომიკური ფაშის მონები შეიძლება მსჯელობდნენ ამ დანაშაულებრივი ვითომდა "თამაშების" რეგულირებაზე (!).....41

ალფრედ კურატაშვილი (თბილისი, საქართველო) – საქართველოს კანონი "დაბრკვევითი კენისის შესახებ" – ანტიკონსტიტუციურია, რომლითაც კალაძობრივად ილასება ადამიანის უფლებები (!).....47

**Николай И. Лахижа (Киев, Украина),
 Александр И. Черчатый (Полтава, Украина) – ПРОБЛЕМАТИКА ЕВРОПЕЙСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ В ПОСТКОММУНИСТИЧЕСКИХ СТРАНАХ: ОПЫТ УКРАИНЫ.....51**

**Petro Vorona (Kiev, Ukraine),
 Larysa Vorona (Poltava, Ukraine) – MANAGING SCIENTIFIC-PEDAGOGICAL TEAM WITH CONSIDERING THE CREATIVE ACQUISITION OF MR. A.S.MAKARENKA AND THE MAIN PROVISIONS OF MANAGEMENT.....53**

Леонид Л. Прокопенко (Днепр, Украина) – ДВУСТОРОННИЕ ОРГАНЫ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ УКРАИНОЙ И ЕВРОПЕЙСКИМ СОЮЗОМ.....56

Анна В. Шестакова (Житомир, Украина) – ЦЕННОСТНЫЕ ОРИЕНТИРЫ ЕВРОПЕЙСКОЙ СОЦИАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ ДЛЯ УКРАИНЫ.....59

Анна В. Шестакова (Житомир, Украина) – ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ СОЦИАЛЬНОЙ ПОЛИТИКИ.....	61
Русудан Г. Кутателадзе (Тбилиси, Грузия) – ПУТИ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ВЫСШЕЙ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ СФЕРЫ.....	64
Лия А. Козманашвили (Тбилиси, Грузия) – НАЛОГОВАЯ СИСТЕМА В УСЛОВИЯХ ФОРМИРОВАНИЯ ЦИВИЛИЗОВАННЫХ РЫНОЧНЫХ ОТНОШЕНИЙ.....	66
Инна А. Кульчий (Полтава, Украина) – ОРГАНИЗАЦИЯ РЕФОРМ ОРГАНОВ ВЛАСТИ: ВЫЗОВЫ И ВОЗМОЖНОСТИ ДЛЯ УКРАИНЫ.....	68
თენა მეხრიშვილი (თბილისი, საქართველო) – ცენტრალიზმისა და დამოუკიდებლობის ეფექტიანი შესაბამის პრობლემები უმაღლესი ბანათლების სფეროში.....	71
თენა მეხრიშვილი (თბილისი, საქართველო) – უმაღლესი ბანათლების სფეროს მართვა და მისი გავლენა ეკონომიკის კონკურენტუნარიანობაზე.....	75
Yana Kachan (Melnik) (Kyiv, Ukraine) – PROFESSIONAL COMPLEX FOR DEVELOPMENT OF STATE CIVIL SERVICE ACTIVITIES OF UKRAINE.....	77
Надежда В. Фомицкая (Киев, Украина) – ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЯ В УКРАИНЕ: ПРАКТИЧЕСКИЕ И ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ.....	80
Галина П. Трегубенко (Полтава, Украина) – ОБ УКРАИНСКОМ ОПЫТЕ ПРОВЕДЕНИЯ ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ ХАКАТОНОВ ДЛЯ ПУБЛИЧНЫХ СЛУЖАЩИХ.....	82
Григол А. Абралава (Тбилиси, Грузия) – ПРАВО: ЦЕЛЬ ИЛИ СРЕДСТВО?!	84

სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა სამართაშორისო აკადემია
პოლიტიკური მენეჯმენტის სამართაშორისო აკადემია
იურიდიულ მეცნიერებათა სამართაშორისო აკადემია

INTERNATIONAL ACADEMY OF SOCIAL-ECONOMIC SCIENCES
INTERNATIONAL ACADEMY OF POLITICAL MANAGEMENT
INTERNATIONAL ACADEMY OF JURIDICAL SCIENCES

МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК
МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ ПОЛИТИЧЕСКОГО МЕНЕДЖМЕНТА
МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ ЮРИДИЧЕСКИХ НАУК

**სახელმწიფო მართვის
აქტუალური პრობლემები**

**XXXI სამართაშორისო სამეცნიერო
კონფერენციის მასალები**

(02.04.2019)

თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა “პროგრესი”, 2019.

**ACTUAL PROBLEMS
OF STATE MANAGEMENT**

***MATERIALS OF XXXI INTERNATIONAL
SCIENTIFIC CONFERENCE***

(02.04.2019)

Tbilisi: International Publishing House “Progress”, 2019.

**АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ
ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ**

***МАТЕРИАЛЫ XXXI МЕЖДУНАРОДНОЙ
НАУЧНОЙ КОНФЕРЕНЦИИ***

(02.04.2019)

Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2019.

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 02.04.2019

Authorized for publication 02.04.2019

Подписано в печать 02.04.2019

ნაბეჭდი თაბახი 11,0

Printed Papers 11,0

Печатных листов 11,0

E-mail: alfred.kuratashvili@mail.ru; alfredkurat@yahoo.com

Tel.: +995 577 477-579; +995 599 29-46-57

<http://dSPACE.nplg.gov.ge/handle/1234/162012>